

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ဆောင်းလှလင်

လှနှစ်စင်း ❀ နှင်းတစ်ပေါက်

၁၉၉၅

ဒို့တာဝန်တစ်ခုခုသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အသိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးတို့ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်ရွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံ့မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ခိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ပျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

ထုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ထုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

နောင်ပျောင်

ထွန်းစိမ်း - နှင်းတစ်ပေါက်

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၀၅၄၀၀၅၀၄
- မျက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် > ၅၀၁၂၀၄၀၉၀၀

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ပထမအကြိမ် > (၂၀၀၉၊ ဇန်နဝါရီလ)
- အုပ်စု > (၅၀၀)

- မျက်နှာခုံး > နိပိဋ်း
- ကွန်ပျူတာစာစီ > Quality
- အတွင်းဖလင် > Quality

ပုံနှိပ်သူ

နော်ဆဲနေမူ(ချာလီပုံနှိပ်တိုက်)၊ (၀၈၂၇၇)၊
အမှတ် ၁၂၊ အလုံလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

မခင်မာရွှေ၊ (၀၃၉၀၅) (မြို့)၊
၁၅၃၊ ၅(က)လွှာ၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး > ၁၅၀၀ - ကျပ်

၎င်းဝတ္ထုအား
၁၉၆၅ မှ ၁၉၈၅ ထိ
ကာလများကိုအခြေခံ၍
ရေးဖွဲ့ပါသည်။

ပေါက်ကွဲမှု

ရင်ထဲက တုန်လှုပ်မှုများက ရင်ကိုဖွင့်ပြီး ဖောက်ထွက်တော့မတတ်
ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။ အဆက်မပြတ် တုန်နေသော ရင်ခုန်သံများကြောင့်
အသက်ကိုပင် မှန်မှန် မရှူမိတော့ပေ။ နားသယ်စပ်မှ စိမ့်ထွက်လာသော
ချွေးစေးများကား ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပေလား။

ခြေတစ်လှမ်းအတွက် အတော်ကြီး အားယူစိုက်ထုတ်မှပင် ခြေဖဝါး
သည် ကြမ်းပြင်မှ ကြွတက်၏။ လှေကားထစ် တစ်ဆင့် တစ်ဆင့်သို့ ခြေ
တစ်လှမ်း တစ်လှမ်းချမိတိုင်း ရင်ထဲဆီမှ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားနေမိသည်မှာ
ဝိညာဉ်လွင့်ပါးလှနိုးပါး။

အကာလညအခါသည် မိမိရင်ခုန်သံကို မိမိ ပြန်ကြားရလောက်
အောင် တိတ်ဆိတ်လွန်းလှပေ၏။

လှမြတ်ဆွေသည် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်သော အိမ်ကြီးထဲတွင်
အေးစက်နေသော လှေကားကြမ်းပြင်များကို တစ်ထစ်ချင်း နင်းရင်း အိမ်
အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့၏။

အသက်မရှူဝံ့စွာ၊ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် . . .

စိုးကြောင်စိုးဝှက်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေရသည့် ကိုယ့်အဖြစ်
ကိုယ် ပြန်တွေ့မိတော့ နှင့်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။

ဪ... ကိုယ့်အိမ်ထဲကိုယ်နေရင်းက လိပ်ပြာမလှံ့စွာ ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့်နေရတဲ့အဖြစ်ပါလား။ အမှန်က ဒီအိမ်ဟာ လှမြတ်ဆွေရဲ့အိမ်လေး၊
ဒီအိမ်မှာ မွေးဖွားခဲ့ရုံမက ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ပြေးလွှားဆော့ကစား ကြီးပြင်းခဲ့ပြီး
ယခုတိုင် မှီခိုနေထိုင်ရဆဲဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကြီးလေး။

ကိုယ့်အိမ်ရဲ့ အပေါ်ထပ်ကိုတက်တဲ့ လှေကားကြီးပေါ်မှာ မနင်းဝံ့ နင်းဝံ့ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ တက်လှမ်းနေမိရတဲ့အဖြစ်။

အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လျှင် ဘယ်လိုမြင်ကွင်းမျိုးနဲ့ ကြုံရတော့မယ် ဆိုတာ သိထားတော့လည်း ရင်မှာ လှိုက်ပြီး ငိုချင်လာမိသည်။ သို့သော်လည်း ကြိုတင်ကြံရွယ်ထားသည့် အကြံအစည်တွေ အထမြောက်အောင်မြင်ဖို့ တာဝန်ကရှိသေးတော့ ငိုချင်စိတ်ကို သိမ်းဆည်းအားတင်းရသည်။

ခပ်ဖွဖွလေး ဖော့နင်းရင်းနှင့်ပင် လှေကားအပေါ်ဆုံးထစ်အထိ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

အိမ်အပေါ်ထပ် တစ်ခုလုံးကား တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းလျက်။

တစ်ခုသော အခန်းဆီမှသာ မီးရောင်လွဲလွဲလေး တိုးထွက်နေသည်။

အသက်ပြင်းပြင်းရှူသံနှင့် ခပ်ညင်းညင်းစကားပြောသံများကိုတော့ နားစိုက်ထောင်လျှင် ကြားရနိုင်သေး၏။

လှမြတ်ဆွေ ဖိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မနည်းအားပြန်တင်းရ၏။

ဒီအိမ်နှင့်ဝေးရာကို ရှောင်ခွာထွက်ပြေးသွားချင်စိတ်က ဇျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး။ ရှောင်ပြေးလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ အခွင့်အရေးရတုန်းမှာ ပြဿနာကို တစ်ခါတည်း ရှင်းမှ။

အားကိုတင်းရင်း အခန်းနှင့်နီးရာဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်သောအသံက အခန်းထဲမှ လျှို့ထွက်လာသည်။

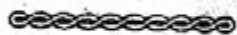
ထိုအသံသည် လှမြတ်ဆွေ၏ မခံချင်စိတ်ကို တွန်းအားပေးလိုက်သည့်သဖွယ် ဖြစ်သွား၏။ မည်သည့်နေရာမှ ဝင်လာသည် မသိနိုင်သော အားအင်အပြည့်ဖြင့် အခန်းရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလိုက်မိသည်။

အခန်းနံရံဆီမှ ပီးခလုတ်ကိုနှိပ်လိုက်သည့်အခါ ပီးချောင်းများ ရုတ်တရက် ပွင့်လာပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားလေသည်။

ဟ၊ နေသောတံခါးကို ရုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည့်အခါတွင်ကား-

သူမ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့် သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ဦးတို့ အခန်းထဲတွင် ချစ်တင်းနှီးနှောနေသည့်မြင်ကွင်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရလေသတည်း။

နောက်ကြောင်းပြန်

ဒေါ်အေပီမြိုင်သည် မှန်ပြောင်းကိုချိန်၍ တစ်ဖက်ခြံသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ နေဝင်ရီတရောအချိန်မို့ သဲကွဲစွာ မမြင်ရပေ။

တစ်ဖက်ခြံ၏ အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် ဧည့်ခံပွဲ စတင်နေပေပြီ။ အလှတပ်ဆင်သော ရောင်စုံမီးလုံးများကို ထွန်းညှိထားပြီ။

ရောင်စုံမီးလုံးများဆီမှ အလင်းရောင်က မှန်ပြောင်း၏ မှန်ဘီလူးတွင် ရောင်စဉ်များဖြာ၍ ထင်ဟပ်နေသောကြောင့် မြင်ကွင်းကို ပီပီသသ မမြင်ရနိုင်တော့။

ဒေါ်အေပီမြိုင်သည် သူမ၏ ပေါင်ပေါ်မှကြောင်ဝါလေးကို အနီးရှိ ဆိုဖာပေါ်လှမ်းတင်လိုက်သည်။

နံရံတွင် ထောင်ထားသည့် ချိုင်းထောက်ကို ဆွဲယူကာ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ အားပြု၍ထ၏။ ချိုင်းထောက်အကူဖြင့် ပြတင်းပေါက် ခို့ရာသို့လာခဲ့သည်။

ဒေါ်အေပီမြိုင်အနေဖြင့် တစ်ဖက်ခြံရှိ ဧည့်ခံပွဲမြင်ကွင်းကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရနိုင်သေး၍ အားမရနိုင်သေး။ သူမက ပြတင်းပေါက်ပေါင်ကို အားပြုရပ်ရင်း မှန်ပြောင်းကို မျက်လုံးကပ်၍ ကြည့်ပြန်သည်။

မထူးခြားပါ။

မှောင်စပျိုးလာပြီဖြစ်၍ အမြင်အာရုံမကြည်လင်တော့။

သူမသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

တစ်ဖက်ခြံမှ လှမြတ်ဆွေ မင်္ဂလာညွှန်ပွဲမြင်ကွင်းကို စိတ်ကူးဖြင့်
သာ မှန်းဆကြည့်ရပေတော့မည်။

ဒေါ်အေမိမြိုင်သည် သူမ၏ ဘီးထပ်ကုလားထိုင်ရုံရာသို့ ချိုင်း
ထောက်ဖြင့် ပြန်လာလိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ သေချာထိုင်ပြီးတော့မှ
ဆိုဖာပေါ်တင်ထားခဲ့သည့် ကြောင်ဝါလေးကို ပြန်ယူလိုက်၏။

သူမသည် ကြောင်ဝါလေး၏ နုညက်သောအမွှေးအမျှင်လေးများကို
ပွတ်သပ်ဆော့ကစားရင်း လှမြတ်ဆွေအကြောင်းများကို တွေးနေမိသည်။

ဒီသူငယ်မ ဘာမပြော ညာမပြော ဖြန့်စားကြီး အိမ်ထောင်ပြုလိုက်
တာကို ဒေါ်အေမိမြိုင် အံ့ဩလိုမဆုံ။ ဒေါ်အေမိမြိုင်အနေဖြင့် လှမြတ်ဆွေ
တစ်ယောက် ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာ မဟုတ်ဟုပင် ထင်မှတ်ထား
ခဲ့သည်။ အင်းလေ ... ဘယ်သူက တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲနေမည်
ဟု အာမခံစားနိုင်မှာလဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ဒေါ်အေမိ
မြိုင်အား ဦးစွာအသိပေး အကြောင်းကြားသည့်အတွက်တော့ ကျေနပ်မိပါ
သည်။ အသိပေးတယ်ဆိုပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်လာပြောခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်။
တယ်လီဖုန်းနှင့် အကြောင်းကြားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

လှမြတ်ဆွေအနေနှင့် ဒီလိုအကြောင်းမျိုးကို ဒေါ်အေမိမြိုင်နှင့် မျက်
နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံပြောကြားဖို့ ဝန်လေးမယ်ဆိုတာ သဘာဝကျပါသည်။

ဒေါ်အေမိမြိုင်သည် နံရံတွင်ကပ်ထားသည့်ဓာတ်ပုံကြီးသို့ မော်
ကြည့်လိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှ မောင်လေးသန့်စင်မြိုင်က ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

မောင်လေးရေး မင်းချစ်တဲ့လှမြတ်ဆွေ အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်တဲ့
ကွယ်။ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ... ခွင့်ပြုလိုက်ပါနော်။

ဒေါ်အေမိမြိုင်က ရင်ခွင်ထဲမှ ကြောင်ဝါလေးကို စိပ်ပြေနပြေ ပွတ်
သပ်ရင်း အတွေးနယ်ကျယ်နေမိသည်။

နံရံမှ တိုင်ကပ်နာရီကြီးက ဒင်ခနဲ မြည်လိုက်သည်။

ခြောက်နာရီခွဲပြီကော။

ဒီအချိန်သည် ညွှန်ပွဲတွင် လူအစည်ကားဆုံးအချိန် ဖြစ်လိမ့်မည်။
တီးသံမှုတ်သံများ တစ်ချက်တစ်ချက် ပျံလွင့်လာသည်ကို ကြားရ၏။

“နီထွေးရေ”

ဒေါ်အေမိမြိုင်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ရှင်...အန်တီ၊ လာပါပြီ”

မိန်းကလေးတစ်ယောက် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။

“ညည်း အဆင်သင့်ဖြစ်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီ”

“ဒါဆို သွားတော့လေ၊ ဣန္ဒြေရရနေ၊ ရှိုးတိုးချွန်တန် ဖြစ်မနေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိန်းကလေးက စားပွဲပေါ်မှ လက်ခွဲရန် ပါဆယ်ထုပ်ကို ကောက်ယူ

လိုက်၏။

“လှမြတ်ဆွေကို ပြော၊ ငါ ခေါင်းကိုက်နေလို့ မလာတော့ဘူးလို့”

အမှန်က တစ်ဖက်သားမင်္ဂလာပွဲကို ချိုင်းထောက်ကြီးနှင့် ဝင်သွားခြင်းအားဖြင့် ကျက်သရေမယုတ်စေလိုသောကြောင့်ပါ။ အိမ်မှာ အဖော်ခေါ်ထားသည့် နီထွေး ဆိုသည့်ကောင်မလေးကိုပင် လွှတ်လိုက်ရတော့သည်။

မင်္ဂလာညွှန်ပွဲပြုလုပ်ရာ အိမ်ရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် ဧည့်သည်များ ဖြင့် ပြည့်နေပေပြီ။

ဧည့်ခံတီးဝိုင်းမှ အဆိုတော်များက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖျော်ဖြေနေကြသည်။

သတို့သား သက်မှူးအောင်နှင့် သတို့သမီး လှမြတ်ဆွေတို့က စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုချင်း လှည့်လည်ကာ ဧည့်သည်များကို နှုတ်ဆက်ဧည့်ခံလျက် ရှိသည်။

“လှမြတ်ဆွေကို အံ့ဩတယ်ဗျား၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဆရာဝန် တစ်ယောက်က သူ့ကို တော်တော်ကြိုက်တာ။ မရမကလည်း ချဉ်းကပ်ခဲ့တာဗျား၊ လှမြတ်ဆွေက အပြတ်ငြင်းလွတ်ခဲ့တာ။ ယူမယ့်ယူတော့ ကိုယ့်ထက် အများ ကြီးငယ်တဲ့ ကောင်လေးကို ကောက်ယူလိုက်တာ အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်ဗျား”

ဧည့်ခံပွဲလာပရိသတ်အဖို့ သတို့သားက သတို့သမီးထက် ဆယ်နှစ် မျှ ပိုငယ်နေခြင်းက စိတ်ဝင်စားစရာ၊ ဝေဖန်စရာ ဖြစ်နေရလေသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများစွာ တည်ထောင်တာသော လှမြတ်ဆွေ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝကာ အရွယ်ကလည်း ရှိသေး၍ ကြိုက်သူပေါလှသည်။ ချဉ်း ကပ်စေ့စပ်လာသူမှန်သမျှအား အလိမ္မာဖြင့် ငြင်းမစ်လေ့ရှိသည့် လှမြတ်ဆွေ၊ ရုတ်တရက် ကောက်၍ မင်္ဂလာဆောင်လိုက်တော့ သူ့အမျိုးသားက ဘယ်လို လူလဲဆိုတာ လူစိတ်ဝင်စားဖို့ ဖြစ်လာသည်။

“ဆွေဆွေကကွယ်၊ ဒီအရွယ်ထိနေလာပြီမှ အိမ်ထောင်ပြုတော့
မယ်တောင် မထင်ဘူး။ ယူမယ့်ယူတော့ ကောင်လေးငယ်ငယ်လေးပါလား။”

“စီးပွားရေးလုပ်နေတာပဲ ပျော်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမလေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်
က တစ်သက်လုံးအပျိုကြီးလုပ်မှာလို့ ကြွေးကြော်ခဲ့တာပဲ”

“ခုတော့ အပျိုကြီး ဘယ်လိုဈာန်လျှောသွားပါလိမ့်”

အမျိုးသမီးများ၏ဝိုင်းမှ ပျံ့လွင့်လာသော စကားသံအချို့။

တစ်နေရာတွင် မိန်းမလျှာငါးယောက် အုပ်စုဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်။
အားလုံး မိတ်ကပ်များ ပြောင်လက်အောင်လိမ်းထားပြီး ဆန်းပြားသောဒီဇိုင်း
နှင့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ လှမြတ်ဆွေပိုင် ဒေဝစွရာ
အလှပြင်ဆိုင်မှု အလှဖန်တီးရှင်များဖြစ်ပါ၏။

“တို့မမတော့ တော်တော်ပျော်နေပုံပဲဟေ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့။ အိုင်တော့ မမဆွေရဲ့ ဒီညအတွေ့အကြုံကို တွေးပြီး
ရင်ခုန်မိတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်။ အရပ်မြင့်မြင့် ရှုပ်ချောချော၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်
ကြီးကလည်း ယောက်ျားပီသလိုက်တာနော်။ တို့မမ ဘယ်လိုရှာတွေ့သွားပါ
လိမ့်။ တို့တောင် ဘာမျှမရိပ်မိလိုက်ဘူး”

“သူများလေ... ကိုသက်မှူးအောင်ကို ကြည့်ပြီး များစိတ်ကူးနဲ့များ
သူ့အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်ချကြည့်မိတယ်။ သိလား”

“အေးနော်... သူ့ရင်ပတ်မှာ အဖွေးတွေများ ရှိနေမလား မသိ။
ဟီ...ဟီ”

လူ့သဘာဝအတိုင်း အဆိုမြင်ရော၊ အကောင်းမြင်ပါ ဝေဖန်ပြော
ဆိုသည့်စကားသံများက စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုချင်းအလိုက် တီးတိုးပေါ်ထွက်နေကြ
သည်။ မည်သို့ပင် ဝေဖန်စကားဆိုကြစေ သတို့သားနှင့်သတို့သမီး လာရောက်
ဝေည့်ဝတ်ပြုချိန်မှာတော့ အလှဆုံးပြုံး၍ အချို့သာဆုံး ရယ်မောနှုတ်ဆက်
ကြသည်မှာလည်း ဒီလိုအသိုင်းအဝိုင်း၏ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်တော့၏။

အသက်အရွယ် ငယ်လွန်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယူ
လိုက်သည့်အတွက် အခြားသူများက လှမြတ်ဆွေကို ကဲ့ရဲ့ကောင်း ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်
မည်။ လှမြတ်ဆွေရဲ့ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းများကတော့ လှမြတ်ဆွေ
ကို ချီးမွမ်းထောမနာပင် ပြုကြသေး၏။

သူတို့သည် သက်မှူးအောင် ရှစ်ရည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်ပင် လှမြတ်ဆွေ ဘာကြောင့်ရွေးချယ်ခဲ့ကြောင်း သဘောပေါက်သွားကြသည်။ လှမြတ်ဆွေ၏ ရွေးချယ်မှုအတွက် ကျေနပ်ကြည်နူးသွားကြသည်။

လှမြတ်ဆွေတို့စုံတွဲ သူတို့ဝိုင်းဆီ ရောက်လာသည်နှင့် ငယ်သူငယ် ချင်း တစ်ဦးဖြစ်သူ မေသောင်းတင်က ထိုင်ရာမှထကာ လှမြတ်ဆွေကို တီးတိုးကပ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“သူငယ်ချင်းရယ်...မင်းရဲ့ အချစ်ကြီးပုံ၊ အစွဲအလမ်းကြီးပုံတွေ တို ကိုယ်တို့အားလုံးက ဂါရုပြုပါတယ်။ သို့မဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

နီထွေး ရောက်လာသည်အချိန်တွင် စားပွဲအားလုံးလိုလို ဧည့်သည် များဖြင့် ပြည့်နေပေပြီ။

နီထွေးက လက်ဖွဲ့ထုပ်ကို လက်ဖွဲ့လက်ခံသည်နေရာသို့ သွားပေး လိုက်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က နီထွေးကို နေရာချပေး၏။

တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသော သူစိမ်းများနှင့် တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်နေရ၍ နီထွေး မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေသည်။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေသည်။ ဒီလိုဧည့်ခံပွဲမျိုးကိုလည်း သူမ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးပါ။ သူမက ရေခဲမုန့်များကို ခေါင်းမဖော်တမ်း ငုံ့စားနေလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ လှမြတ်ဆွေတို့စုံတွဲ ရောက်လာသည်။

နီထွေး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

သတို့သား သက်မှူးအောင်ကို ယခင်က ကြိုတင်မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ ရှုတ်တရက် သက်မှူးအောင်ကို မြင်လိုက်တော့ နီထွေး ကြက်သေသေသွား ပိသည်။ မနည်းကူခြေသည်ထားလိုက်ရသည်။

“ဟော...နီထွေး၊ မမကြီး မပါတူးလား”

“အန်တီ နည်းနည်းနေပကောင်းလို့ မလာနိုင်တော့ဘူးလို့ မှာလိုက် ဝါတယ်”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ မမကြီးကို ပြောလိုက်ပါ။ အေးအေးဆေးဆေးမှ မမဆွေတို့ လာလည်ဦးမယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့...မမ”

လှမြတ်ဆွေတို့စုံတွဲထွက်သွားတော့ နီထွေးလိုက်ကြည့်နေမိသေး
သည်။ သက်မှူးအောင်ကို မြင်ပြီး အတော်အံ့ဩနေမိ၏။

သက်မှူးအောင်၏ရုပ်ရည်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးပါသည်။ အပြင်
တွင် လူသားအဖြစ် မြင်ဖူးခြင်း မဟုတ်။ ဓာတ်ပုံကို မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

သူမ အလုပ်လုပ်သည့် ဒေါ်အေပီမြိုင်တို့တိုက် အပေါ်ထပ်တွင်
ဆိုက်ဆွဲထားသည့် ဝရာမဓာတ်ပုံကြီးထဲ၌ မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်၏။ ဒေါ်အေပီမြိုင်၏
မောင် သန့်စင်မြိုင် ဟု သိရသည်။

သန့်စင်မြိုင်ကိုမူ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ နီထွေး ဒီအိမ်ပရောက်ခင် နှစ်အတန်
ကြာကတည်းက သန့်စင်မြိုင် ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ဒီအကြောင်းကို ဒေါ်အေပီမြိုင်အား ပြောပြရဦး
သည်။

ဒေါ်အေမီမြိုင်ကို နီထွေးက ပွေ့ချီ၍ အောက်ထပ်သို့ချပေးသည်။
ဒေါ်အေမီမြိုင်ခန္ဓာကိုယ်သည် အတန်ငယ်ဝဖိုင့်နေသော်လည်း ချီပွေ့နေကျဖို့
နီထွေး ကောင်းကောင်းနိုင်နင်းပါ၏။

အောက်ထပ်ရောက်တော့ အောက်ထပ်က ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်
တင်ပေးရသည်။ ဒေါ်အေမီမြိုင်အတွက် အဆင်ပြေစေရန် အပေါ်ထပ်မှာရော
အောက်ထပ်မှာပါ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်တစ်လုံး စီထားပါသည်။

“ကဲ . . . ညည်းလုပ်စရာရှိတာ လုပ်။ ငါ ခြံထဲ တစ်ပတ်လည်
လိုက်ဦးမယ်”

ဝိုးချဲ့သုံးသည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်လာပြီမို့ ဒေါ်အေမီမြိုင် ကျွမ်းကျင်
နေပြီ။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကုလားထိုင်ဘီးများကို လှည့်၍ လိုရာသွားနိုင်သည်။

ဒေါ်အေမီမြိုင်က လက်များအားကိုးဖြင့် ဝိုးချဲ့ကို တစ်ဖက်ခြံစည်း
ရိုးထိ ရွေ့စေလိုက်သည်။ ဝိုးချဲ့ကို ခြံစည်းရိုးနားထိ တိုးကပ်စေလိုက်တာ
တစ်ဖက်ခြံသို့ ဒေါ်အေမီမြိုင် ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

လှမြတ်ဆွေ၏ မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲပြီးသည်မှာ သုံးရက်ရှိပါပြီ။

လှမြတ်ဆွေတို့ဇနီးမောင်နှံက သူမထံ ရောက်မလာခဲ့ပါ။ ယခုထိ
လာရောက်လည်ပတ်ခြင်း မရှိသေးပါ။ ဒေါ်အေမီမြိုင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း
မှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့် တစ်ဖက်ခြံကို မျှော်ကြည့်မြဲ။ သို့ရာတွင် သူ မြင်ချင်
သော သက်မှူးအောင်ဆိုသူကိုတော့ ယခုတိုင် မြင်ခွင့်မကြုံသေးချေ။

ဒေါ်အေမီမြိုင် သည်မခံနိုင်တော့ပါ။

သက်မှူးအောင်ကို မြင်ချင်တွေ့ချင်လှပါပြီ။

ညှော်ခံပွဲကပြန်လာလာချင်း နီထွေး အံ့ဩတကြီး ပြောပြခဲ့သည်။

တာများကြောင့် ဒေါ်အေမီမြိုင် သက်မှူးအောင်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသည်။

သက်မှူးအောင် ... မောင်လေးသန့်စင်မြိုင်နဲ့ ရုပ်ချင်း ချွတ်စွပ်
ညီညီလေ။

တစ်ခြံနှင့်တစ်ခြံ စည်းတားထားသော ခြံစည်းရိုးမှာ သံဆန်ခါ
ခြစ်သည်။ သံဆန်ခါနှင့်ကပ်၍ ပုဏ္ဏရိုက်ပင်များ စိုက်ထားသည်။

ဒေါ်အေမီမြိုင်သည် ပုဏ္ဏရိုက်ပင်ကျဲသည့်နေရာမှ တစ်ဖက်ခြံထဲသို့
ချောင်းကြည့်လိုက်၏။

တိုက်ဆိုင်စွာပင် သက်မှူးအောင် ခြံထဲဆင်းလာသည်နှင့် ဆုံ၏။

သက်မှူးအောင်က ဒေါ်အေမီမြိုင် ချောင်းကြည့်နေသည်ကို မသိ
ချေ။ ဒေါ်အေမီမြိုင်သည် သူ့ကို ဘေးတစောင်း အနေအထားနှင့်သာ ဝပ်ဝေး
ဆေးမှ မြင်ရသေးသည်။ ဤမျှနှင့်တောင် သူဟာ သန့်စင်မြိုင်နဲ့ တော်တော်
ဘုတာ သိသာလှသည်။

သက်မှူးအောင်က ခါးကို ဟိုဘက်သည်ဘက် လှည့်ချိုး၍ အညောင်း
ဆန်လိုက်သည်။ သုံးလေးငါးခါ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်နေသည်။

ပြီး လက်များကိုလွဲယမ်းကာ ခြံထောင့်သို့လျှောက်လာသည်။ သူ့
မျက်နှာကို ဒေါ်အေမီမြိုင် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လိုက်ရပါပြီ။

သူမ၏ရင်မှာ တထိတ်ထိတ်ခုန်လာသည်။ လည်ချောင်းထဲမှာ တင်း
ကျပ်သွားသည်။ မောင်လေး ... မောင်လေး သန့်စင်မြိုင်၊ တထေရာတည်း
ပဲ။ ချွတ်စွပ်ပဲ။

သက်မှူးအောင်က ခြံစည်းရိုးနား တစ်စစနီးလာသည်။

ဒေါ်အေမီမြိုင် မနေနိုင်တော့။

“ဟေ့...ဟေ့...သူငယ်”

သက်မှူးအောင်က ဒေါ်သံကြောင့် ဘေးပတ်စန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်
ကြည့်သည်။ ဘာမျှမတွေ့၍ အံ့ဩနေ၏။

“ဟေ့ သူငယ်...ဒီမှာပါကွယ်၊ ဒီကခေါ်တာ”

“ဪ”

သူက ဒေါ်အေပီမြိုင်ကို မြင်သွားလေသည်။
သက်မှူးအောင် ခြံစည်းရိုးနား လျှောက်လာသည်။
ဘုရား...ဘုရား။ သန့်စင်မှသန့်စင်ပဲ။ လမ်းလျှောက်ပုံကအစ
တူလှချေလား။ သန့်စင်မြိုင်အသက်ရှင်ပြီး မြန်ရောက်လာသလားလို့ ထင်ရ
သည်။

“မင်း...မင်း...သက်မှူးအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် သက်မှူးအောင်ပါ မမကြီး”

သက်မှူးအောင်က ကိုယ်ကိုညွတ်၍ တလေတစား ပြန်ပြောလိုက်ရာ
ဒေါ်အေပီမြိုင် ကျေနပ်သွားရသည်။ သူမအကြောင်းကို လှမြတ်ဆွေက ပြော
ပြထားပြီးပုံရသည်။

“မမဆွေပြောပြလို့ မမကြီးကို ကျွန်တော် သိပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရင်တွေ တလုပ်လုပ် ခုန်လာရပြန်၏။ စိတ်လှုပ်ရှားလာပြန်ပြီ။

“အန်တီ...အဲလေ...မမကြီးလည်း မင်းကိုတွေ့ချင်နေပါတယ်။
ဆွေနဲ့ လာလည်လေမလားလို့ မျှော်နေမိသေးတယ်”

အမှန်က သက်မှူးအောင်အရွယ်သည် ဒေါ်အေပီမြိုင်ကို အန်တီ
ခေါ်သင့်သောအရွယ် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လှမြတ်ဆွေက မမကြီးလို့
ခေါ်နေပြီး သူ့ယောက်ျားက အန်တီခေါ်ပါက လူရယ်စရာကြီး ဖြစ်တော့မည်။
ဒေါ်အေပီမြိုင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ မမကြီးလို့သာ သုံးနှုန်းလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ လာလည်မလို့ပါခင်ဗျာ။ မမမှာ အလုပ် နည်းနည်း
များနေလို့ပါ။ ခွင့်လွှတ်ပါ”

“အို...ရပါတယ်...ရပါတယ်ကွယ်။ ဒါဆို ကြိုတုန်း တစ်ခါတည်း
ဖိတ်လိုက်မယ်။ မမကြီး မင်းတို့လင်မယားကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးပါရစေကွယ်။
ဘယ်နေ့ အားမလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဖိတ်ပါရစေကွယ်။ မမကြီးက ဧည့်မျှော်နေရသူပါ”

သက်မှူးအောင်မျက်နှာတွင် ကရုဏာသက်သည် အရိပ်အယောင်
များ ထင်ဟပ်သွားသည်။

“မမကြီး၊ ဆွေခွဲ ဖုန်းဆက်ချိန်းလိုက်မယ်လေ။ အဓိကက ဆွေ
အားလုပ်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ဒီကလေးမက အလုပ်ခပ်များများရယ်”

စကားလက်ဆုံကျပြီး သက်မှူအောင် အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားတဲ့အထိ
ဒေါ်အေမီမြိုင် ဝိုင်တွေလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မောင်လေးခွဲတူတဲ့သူငယ်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မြင်လိုက်၍ စိတ်
တွေ အများကြီး လှုပ်ရှားသွားသည်။

သက်မှူအောင်ကိုမြင်ရတော့ မောင်လေးသန့်စင်မြိုင်ကိုသာမဟုတ်၊
ဒက်ဒီဦးဘမြိုင်ကိုပါ သတိရမိသည်။ သန့်စင်မြိုင်က အဖေတူသာ။ သက်မှူ
အောင်သည် သန့်စင်မြိုင်နှင့် တူရုံသာမဟုတ် ဒက်ဒီဦးဘမြိုင်နှင့်လည်း
တူနေသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားရခြင်းကြောင့် ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် တုန်လာပြီ။ နှလုံး
ရောဂါက အစွမ်းပြပေပြီ။ ခေါင်းထဲမှာ တရိုက်ရိုက်နှင့် မူးလာ၏။ အမြင်အာရုံများ
ဝေဝါးလာသည်။

နီထွေးအား အော်ခေါ်ဖို့ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း အသံက ထွက်
မလာ။

လက်လျှော့ကာ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်သာ ကြိုးစားနေလိုက်ရတော့
သည်။ ကိုယ်ကိုဖြေလျှော့၍ ကုလားထိုင်နောက်မိပေါ်မှာ ခေါင်းကိုမှေးတင်
ထားလိုက်သည်။

သက်မှူအောင်ဟာ သန့်စင်မြိုင်နဲ့ တူလှချည်လား။
တာကြောင့် ဒါလောက်တူနေရတာလဲ။

မြင်သူတိုင်းက တူလွန်းလှပါသည်ဟု အံ့ဩစွာဝန်ခံရလောက်အောင်
ပင် သက်မှူးအောင်သည် သန့်စင်မြိုင်နှင့် ရုပ်ချင်းတူလှ၏။

လှမြတ်ဆွေသည် မည်သည့်ယောက်ျားသားအတွက်မှ မိမိနှလုံးသား
လှုပ်ရှားလာတော့မည် မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သူမ၏နှလုံးသားသည် သန့်
စင်မြိုင်နှင့်အတူ သေဆုံးခဲ့လေပြီ။ သူမ၏ အချစ်စိတ်များသည်လည်း သန့်စင်
မြိုင် နောက်သို့ လိုက်ပါပျောက်ဆုံးခဲ့လေပြီ။

အမှန်တကယ်လည်း ချစ်သူသန့်စင်မြိုင် ကွယ်လွန်ပြီး နှစ်ပေါင်းများ
စွာ ကြာသည်ထိ အချစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင်မလှုပ်ရှားခဲ့ရ။ မခံစားခဲ့ရပေ။
သူမ၏နှလုံးသားများသည် မာကျောခိုင်ကျည်စွာဖြင့် ရပ်တည်နေခဲ့သည်။
သက်မှူးအောင်ကို တွေ့လိုက်ရပါမှ -

“မောင့်ကျူရှင်မှာ အလုပ်ဝင်နေတဲ့ကောင်လေးက သန့်စင်မြိုင်နဲ့
တူလိုက်တာဟယ်။ ချွတ်စွပ်ကိုတူတာ ဆွေ။ ဆွေကို မြင်စေချင်တယ်”

သူငယ်ချင်း တင့်တင့်ပြောစဉ်က ဆွေ စိတ်မဝင်စားသေး။

တင့်တင့်က တွေ့တိုင်းပြောလာသောအခါမှ အမှတ်ထားမိစပြုလာ
သည်။ ဒါတောင် စိတ်ဝင်စားတာတော့ မဟုတ်သေး။ တင့်တင့်ပြောသလောက်
တူမတူကို ကြိုလျှင်ကြည့်လိုက်ချင်တဲ့ဆန္ဒမျိုးသာ ပေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတော့ နှုတ်ခမ်းအစုံ ပိုင်းဟသွားသည်။
အသက်ရှူရန်ပင် သတိမရမိတော့ပေ။

မိမိနှလုံးသားကို ပိုင်စိုးလွှမ်းမိုးခဲ့သူအား သတိရသည်။

တူတယ်ဆိုတာကို တင့်တင့် ပြောလွန်းလို့ ကြိုသိပြီးဖြစ်ပါလျက်
ခါလောက်ဖြင့် တူလိမ့်မည် မမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။

ဒီနေ့လည်း သူ့ကိုတွေ့ရန် သက်သက်လာခဲ့ခြင်းတော့ မဟုတ်။
သွားစရာတစ်ခုရှိ၍ တင့်တင့်နှင့် ခြုံထဲမှာဆိုကြဖို့ အချိန်အချက် လုပ်ထား
သည်။ ချိန်းတဲ့နေရာက တင့်တင့်အမျိုးသားရဲ့ ကျူရှင်ခန်းမမှာ။

တင့်တင့်ခင်ပွန်း ကိုထင်ကျော်က ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းမှာ ကျူရှင်
ခွင့်ထားပါသည်။ ကျူရှင်တိုက်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ တင့်တင့်ကအတွင်းမှ
လက်ယပ်ခေါ်သည်။

“ဆွေရေ...ခဏဝင်ဦးလေကွယ်”

ကျူရှင်ခန်းထဲဝင်လာချိန်ထိ သူ့ကို သတိမထားမိသေး။

“ကိုယ်ပြောပြောနေတာ သူ့လေ ဆွေရဲ့”

တင့်တင့်လက်ညှိုးညွှန်ပြ မိတ်ဆက်ပေးမှ လှည့်ကြည့်မိတော့-
ရုတ်တရက် အသက်ရှူရပ်သွားရသည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံ ပိုင်းဟသွား
သည်။ ရင်ခုန်သံ မြန်လာသည်။

မောင်...မောင်၊ သန့်စင်ပြိုင်ပါလား။

“ကဲ...တို့ပြောတာ ယုံပြီမဟုတ်လား”

“သူ့နာမည်က သက်မှူးအောင်တဲ့ ဆွေ။ မောင်သက်ရေ...
ဟောဒါက မမတင့်သူငယ်ချင်း ဒေါ်လှမြတ်ဆွေ”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

သက်မှူးအောင်ကပြုံးလျက် ဖော်ရွေစွာ အသိအမှတ်ပြုစကားဆို
သည်ကို မတုံ့ပြန်မိ။ ကြည့်ပါဦး။ ပြောပုံဆိုပုံနဲ့ အသံကအစတူတာပါလား။

“ဒီလိုမောင်သက်ရဲ့။ မမတို့မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်။
သန့်စင်ပြိုင်တဲ့။ အဲဒီသန့်စင်ပြိုင်က မင်းနဲ့ ရုပ်ချင်း အတော်ဆင်တာကွယ်။
ဘယ်လောက်ထိ တူတယ်ဆိုတာတော့ ကြုံမှ ဓာတ်ပုံဖြေရဦးမယ်။ ခုပဲ ကြည့်
လေ။ မင်းကိုမြင်တာနဲ့ ဆွေ အရမ်းအံ့ဩနေပြီ”

အဲဒီညက ညည့်နက်သည်ထိ လှမြတ်ဆွေ အိပ်မပျော်။ သက်မှူးအောင် မျက်နှာကိုသာ တရစ်ဝဲဝဲ မြင်နေမိသည်။

သက်မှူးအောင်...သက်မှူးအောင်။ မောင်ခွဲတူလွန်းလှပါလား။

“ညောင်လေးပင်ကတဲ့။ တော်တော် ဆင်းရဲတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီ။ စာပေးစာယူ ဆက်တက်နေတာလေ။ ညောင်လေးပင်က မောင့်မိတ်ဆွေက လာအပ်ထားလို့ ကျွန်ုပ်ရှင်စာရေးအနေနဲ့ ခန့်ထားပေးတာ။ နေတော့ ကျွန်ုပ်ရှင်ထပ်ခိုးမှာပဲ နေခွင့်ပေးထားတယ်။ ကောင်လေးက ရည်ရည်ပွန်ပွန်လေးပါ။”

နှစ်အတန်ကြာ အိပ်ပျော်နေတဲ့နှလုံးသားသည် သက်မှူးအောင်ကြောင့် နိုးထခဲ့ရပြီ။ ဒါဟာ မောင်ခွဲတူတဲ့ အချက်တစ်ခုတည်းကြောင့်လား။

ကားကို ကျွန်ုပ်ရှင်ရှိတဲ့လမ်းမထဲ ချိုးဝင်လိုက်သည်နှင့် ရင်က ခုန်လာသည်။

တိုက်ခန်းရှေ့ရောက်လို့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကျွန်ုပ်ရှင်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ရာတွင် လိပ်ပြာက မလုံချင်။

“ဟော...မမ”

ထိပ်အဝစားပွဲမှာ ထိုင်နေသော သက်မှူးအောင်က လှမြတ်ဆွေကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“တင့်တင့် လာသလားလို့ကွယ်”

“မမတင့် မလာဘူးခင်ဗျ။ မမတင့်နဲ့ ချိန်းထားလို့လားဟင်”

“ချိန်းမထားပါဘူးကွယ်။ ဒီမှာများ ရှိမလားလို့ ဝင်လာကြည့်တာ”

“ထိုင်ဦးလေ မမ၊ ဆရာတော့ စာသင်နေတယ်။ ခေါ်ပေးရမလား”

လှမြတ်ဆွေက သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“နေပါစေ...ကိုထင်ကျော် စာသင်ပါစေ”

“မမတင့်က တစ်ခါတလေမှ လာတာခင်ဗျ။ ကျွန်ုပ်ရှင်ကို လာခဲ့တယ်”

“ခြောက်...ဟုတ်လား”

“အိပ်မှာများ ရှိမလား မသိဘူး။ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ချင်ရင် ဖုန်း ရှိပါတယ်”

“နေပါစေတော့ကွယ်။ မမ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒီဘက် ရောက်ရင်းနဲ့ ကြိုလို့ ဝင်လာလိုက်တာ။ ပြန်ဦးမှ”

“ဆရာနဲ့ မတွေ့တော့ဘူးလား မမ”

“မတွေ့တော့ဘူးကွယ်။ သူ စာသင်ပျက်နေပါမယ်။ ညကျမှ မမ အိပ်ကနေ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်။ သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

သက်မှူးအောင်က အခန်းထဲထိ လိုက်ပို့သည်။

အမှန်တော့ တင့်တင့်နှင့် တွေ့ချင်လျှင် အိမ်ကိုသွားရုံသာ မှီသည်။ အိမ်ချင်းလည်း သိပ်မဝေးလှ။ သွားလည်း သွားနေကျ။

ဒီနေ့ ကျူရှင်ကို ဝင်သွားမိခြင်းမှာ တင့်တင့်နှင့်တွေ့ချင်လို့ မဟုတ်။ သူ့ကို . . . သက်မှူးအောင်ကို မြင်ချင်လွန်းလို့ အကြောင်းရှာသွားမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လှမြတ်ဆွေက သက်မှူးအောင်ကိုတွေ့ပါမှ ဆယ်ကျော်သက်မလေး လို စိတ်လှုပ်ရှားနေမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြမိသည်။

အို . . . ဒါဟာ ဖောင်နဲ့ တူလို့ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

သက်မှူးအောင်ဟာ သန့်စင်မြိုင်နဲ့တူလွန်းလို့ သူမစိတ်တွေ လှုပ်ရှား နေမိခြင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နောက်တစ်ပတ်ကျတော့ တင့်တင့်အိမ်မှာ သက်မှူးအောင်နှင့် ဆုံရသည်။ တင့်တင့် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်မြောက်မွေးနေ့ပွဲမှာ ဖြစ်သည်။

မွေးနေ့ပွဲကို သက်မှူးအောင် လာလိမ့်မည်ဟု လှမြတ်ဆွေက မထင် နဲ့ ဖြစ်ချင်တော့ တစ်စားပွဲတည်းမှာ အတူထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်နေကြသည်။

“မမ တစ်ယောက်တည်းလား ခင်ဗျ”

သူက ဦးစွာနှုတ်ဆက်ပါသည်။

“အေးကွယ်၊ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ”

“အမျိုးသားမပါဘူးပေါ့”

“အို”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

သက်မှူးအောင် မေးခွန်းအဆုံးမှာ တင့်တင့်က အားရပါးရ ရယ်လိုက်သည်။

“ဟောင်သက် ပြောရောမယ်။ အပျိုကြီးကို အမျိုးသားပါသလားလို့ သွားမေးရသလားကွယ်”

“ဟာ...ဆောရီးဈာ။ ကျွန်တော် မသိလို့ပါ။ တကယ် မသိလို့ပါ။ ဆောရီး မမရာ” ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရှာသည်။

ကလေးသုံးယောက်အပေ တင့်တင့်နဲ့ တွဲနေကြတော့လည်း တင့်တင့်လို အိမ်ထောင်ရှင်လို့ ထင်ပုံရသည်။ ရိုးရိုးသားသား မှားရှာတာမို့ လှမြတ်ဆွေ စိတ်မဆိုးပါ။ ပြုံးရုံ ပြုံးနေလိုက်သည်။

သူနှင့်စကားလက်ဆုံကျမိမှ သူ့ဘဝတစ်စွန်းတစ်စကို သိလာရသည်။ မိဘမဲ့လူငယ်တစ်ယောက်။ မိခင်ဖခင်ရင်းကို ခုထိ မသိခဲ့။ မွေးစားမိခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားတော့ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေစဉ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အကူအညီဖြင့် ကိုထင်ကျော်ကျူရှင်မှာ စာရေးအဖြစ် အလုပ်ရသည်။ နေတော့ ကျူရှင်အထပ်မိုးမှာပဲနေ။ စားဝေတဲ့ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်စားပြီး ပညာရေးကို စာပေးစာယူ သင်တန်းဖြင့် ဆက်၍သင်ဖို့နေသည်တဲ့။

ယခုလို အချိန်ကြာမြင့်စွာ စကားလက်ဆုံဖြောမိမှ သန့်စင်မြိုင်ကို ပို၍ သတိရစရာ ဖြစ်လာသည်။ စကားပြောကြည့်မှ ပြောပုံဆိုပုံ လေယူလေ သိမ်းလေသံကအစ သန့်စင်မြိုင်နှင့် တူနေတာကို တွေ့ရသည်။

လှမြတ်ဆွေသည် သက်မှူးအောင်နှင့် စကားပြောရင်းမှ သက်မှူးအောင် ပြောသည့်စကားများကို ကြားမိသည်ကတစ်ပိုင်း။ သူ့ကို ကြည့်ရင်း သန့်စင်မြိုင်ကို သတိရမိသည်က တစ်ပိုင်းဖြင့် စိတ်တွေ ထွေနေသည်။

သူမသည် သက်မှူးအောင်နှင့် သန့်စင်မြိုင် တူသည့်အကြောင်းကို သက်သေပြချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာ၏။

ကိုယ်နှင့်မကွာဆောင်ထားသော သန့်စင်မြိုင်၏ဓာတ်ပုံက လှမြတ်ဆွေမှာ အသင့်ရှိနေသည်။

ပြလိုက်ရမလား။ သင့်ပါမလား။ စဉ်းစားရင်းမှ စိတ်ဆန္ဒကို တားမရတော့ကာ ဓာတ်ပုံပြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတော့သည်။

လှမြတ်ဆွေက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်သည်။ အိတ်ထဲမှ သော့တွဲကို နှိုက်ယူနေတော့ ရှင်က တဖိုဖို။

“ငါ့မောင်ကို မမ ပြစရာရှိတယ်။ မမနဲ့ စတွေ့တဲ့နေ့က မမတို့မှာ နင်းနဲ့တူတဲ့သူငယ်ချင်း ရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တာကို မှတ်မိတယ်နော်”

“မှတ်မိပါတယ် မမ”

လှမြတ်ဆွေက သော့တွဲနှင့်တွဲလျက်ပါလာသည့် ဘူးပြားလေးကို သုန်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ ဘူးကလေး၏ အတွင်းဘက်နံရံတွင် ကပ်ထားသည့် ဘတ်ပုံအသေးလေးတစ်ပုံ။

ဓာတ်ပုံလေးကို မြင်သာအောင် သော့တွဲကို သက်မှူးအောင် လက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

သက်မှူးအောင်၏ကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲ တွန့်သွား၏။ အံ့ဩစိတ်က သူ့မျက်ခုံးများကို ပင့်တက်စေပြီ။

သက်မှူးအောင် တုန်လှုပ်သွားပုံသည် လှမြတ်ဆွေအတွက် မဆန်းတော့။ သူမကိုယ်တိုင် သက်မှူးအောင်ကို မြင်စက တုန်လှုပ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

“ဟုတ်ပါရဲ့ မမရယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တူတယ်နော်”

ဓာတ်ပုံထဲမှ သန့်စင်မြိုင်က သက်မှူးအောင်ကို ပြီး၍ကြည့်နေသည်။ မှန်ချပ်ထဲမှာ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ကြည့်ရသလိုပင် ခံစားလိုက်ရပါ၏။

“သူ ဒုခိုလ်ဘဝမှာပဲ တိုက်ပွဲမှာကျသွားတယ်ကွယ်”

“အို”

“တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်တာမို့ သေရကျိုးတော့ နပ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ရှေ့တန်းတစ်နေရာမှာ ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ တိုက်ခိုက်ရင်း ကျဆုံးသွားတာမို့ သူ့ရဘွဲ့ ရခဲ့တယ်လေ”

ပြန်ပြောပြနေသည့် လှမြတ်ဆွေမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်များ ဝေ့နေသည်။

ဓာတ်ပုံလေးကိုလည်း သွားလေရာပါအောင် ကိုယ်နှင့် မကွာဆောင်ထားသည်။ သူ့အကြောင်းပြန်ပြောတော့လည်း လွမ်းမျက်ရည် သီသီဝှေ့လာဘယ်ဆိုတော့ သန့်စင်မြိုင်ဆိုသူဟာ အသက်ရှင်စဉ်က လှမြတ်ဆွေနဲ့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သက်မှူးအောင် သိနိုင်လောက်ပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ လှမြတ်ဆွေ အတွေးအာရုံမှာ သက်မှား
အောင်နှင့် သန့်စင်မြိုင်အကြောင်းများသာ တစ်လှည့်စီ ဝဲလှည့်ပေါ်လာနေ
သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်က သန့်စင်မြိုင် တိုက်ပွဲမှာ ကျသွားတော့
အသက် ၂၂ နှစ်။ ယခု သက်မှားအောင်အရွယ်။

နှစ်ကာလအလျောက် သူမသာလျှင် အသက်ကြီးလာသည်။ သက်
မှားအောင်ကို ယခုမြင်တွေ့ရတော့ သန့်စင်မြိုင်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က
အတိုင်း တွေ့ရသလို ခံစားရသည်။

သူမ၏ အတွေးဝင်္ကံပါထဲဝယ် ငယ်စဉ်က သန့်စင်မြိုင်နှင့် စတင်
ဆုံတွေ့ခဲ့ပုံမှစ၍ ထာဝရကွဲကွာရချိန်အထိ ဖြစ်ရပ်များက တစ်စချင်း တစ်ခု
ချင်း ရှုပ်လှုပ်ပေါ် ထင်မြင်လာရလေသည်။

ကျောင်းမှပြန်လာသော လှမြတ်ဆွေကလေးသည် တစ်ဖက်ခြံမှ
ထူးခြားမှုများကြောင့် အိမ်ထဲကိုမဝင်မိသေး။ ခြံစည်းရိုးနားသွားကာ တစ်
ဖက်ခြံကို မျှော်ကြည့်နေမိသည်။

တစ်ဖက်ခြံထဲတွင် လော်ရီကားကြီးတစ်စီး ရပ်ထား၏။ 'ပြေပေါ်မှာ
လည်း အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေ ပြန်ကျနေ၏။ လူအချို့က ပစ္စည်းများ
ကို သယ်ပိုးပြီး အိမ်ထဲပို့နေကြသည်။

မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ တစ်ဖက်ခြံကို လူအသစ်တွေ ပြောင်းလာပြီ ဆိုတာကို လှမြတ်ဆွေလေး သိလိုက်သည်။

သိလိုတာ သိလိုက်ရ၍ လှမြတ်ဆွေကလေးက အိမ်ထဲဝင်ရန် ခြံစည်းရိုးနားက ပြန်လှည့်ထွက်လိုက်၏။

သို့သော် တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ နောက်ထပ်ဝင်လာသော ကားတစ်စီးကို နိုင်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြန်၍ ပြန်လှည့်ကြည့်မိပြန်၏။ ကားလေး ထိုးစိုက်လိုက်သည်နှင့် ကားပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထွက်ကျဆင်းလာသည့်အရာလေးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိပြန်သည်။

ကောင်လေးတစ်ယောက်။

စပို့ရှပ်အင်္ကျီအဝါနှင့် ဘောင်းဘီအဝါကို ဆင်တူဝတ်ထားသည့် ကောင်လေးသည် လှမြတ်ဆွေနှင့် ရွယ်တူအသက် ၈ နှစ်ခံလောက် ရှိမည် ထင်သည်။

သက်တူရွယ်တူ ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဘာရယ်မဟုတ်။ လှမြတ်ဆွေလေး ဝမ်းသာသွားသည်။

ကောင်လေးက သူပြောင်းလာသော အိမ်သစ်ကြီးကို ကြည့်၍ ခုန်ပေါက်ပြူးထူးနေသည်။ ပြီးတော့ အိမ်ကြီးထဲ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

ညကျတော့ မေမေက ပြောသည်။ ဟိုဘက်ခြံကို ဝန်ထောက်ကြီးတစ်ယောက်က ဝယ်လိုက်တာတဲ့။ ခုပြောင်းလာတာ ဝန်ထောက်ကြီး မိသားစုတဲ့။

“ရှူး...ရှူး...ဟေ့”

ခေါ်သံကြား၍ လှမြတ်ဆွေ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခေါ်သံက ခြံစည်းရိုးတစ်ဖက်မှပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ လှည့်ကြည့်

လိုက်တော့လည်း ဘာမျှမမြင်။

“ရှူး...ဟေ့ကောင်မလေး။ ဒီက ခေါ်နေတာဟ”

ဒီတော့မှ ပုဏ္ဏဲရိုက်ပင်များကိုဖြင့် မျက်နှာလေးပေါ်အောင် ချောင်း

ကြည့်နေသောကောင်လေးကို တွေ့ရတော့သည်။

လှမြတ်ဆွေ ခြံစည်းရိုးနား ပြေးလာခဲ့သည်။

ကောင်လေးက မနေ့က တွေ့လိုက်ရတဲ့ ကောင်မလေး။

“နင်က အဲဒီဘက်အိမ်မှာ နေတာလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ နင်တို့လည်း မနေ့ကမှ ပြောင်းလာကြတာ မဟုတ်လား။ ငါမြင်သားပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဟဲ့။ ငါ ပျင်းလိုက်တာဟာ။ ငါ့မှာတွေ့ဖို့ အဖော်မရှိလို့။ နင် ငါ့နဲ့ လာကစားမလား”

“အမယ်... နင်တို့ခြံထဲမှာ ဘာမျှ ကစားလို့ကောင်းတာ မရှိဘူး။ နီလာတို့ နေသွားတုန်းက ငါ့ရောက်ဖူးသားပဲ။ ငါတို့ ခြံနောက်ဖေးမှာမှ တကယ်ကစားလို့ ကောင်းတာ။ ရေတွင်းပျက်ကြီး ရှိတယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့။ ရေတွင်းပျက်ကြီးမှ အနက်ကြီး။ ဘေးမှာ သဲတွေလည်း ရှိတယ်။ ဘုံအိမ်ဆောက်တမ်းကစားရင် သိပ်ကောင်းတာ”

ကလေးချင်းနို့ ကြားကမိတ်ဆက်ပေးစရာမလို။ ဟန်ဆောင်ခြင်းတွေ ဘာတွေ မရှိ။ ပကတိဖြူစင်စွာ။ ချက်ချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြသည်။

“ငါ လာခဲ့မယ်လေ”

“လာလေဟယ်... ငါ ပြမယ်။ နင် ခြံစည်းရိုးအတိုင်း နောက်ဖေးဘက်ကို လျှောက်ခဲ့။ နောက်နားမှာ တို့ဘက်ကိုလာလို့ရတဲ့ အပေါက်ရှိတယ်” နှစ်ယောက်သား အိမ်နောက်ဘက်ကို ပြေးခဲ့ကြသည်။

အပေါက်ရှိတဲ့နေရာ ရောက်တော့ လှမြတ်ဆွေက ရပ်လိုက်၏။ ထိုနေရာတွင် ခြံစည်းရိုးအောက်ဘက်သည် မြေနှင့် အနည်းငယ် ကွာနေသည်။ ကလေးတစ်ယောက် ကျုံ့၍ဝင်နိုင်သည့် အနေအထားရှိသည်။

“တွေ့လား... အဲဒီအပေါက်ကနေ ငုံ့ဝင်ခဲ့”

ကောင်လေးက မြေမှာတွား၍ လှမြတ်ဆွေတို့ ခြံဘက်ကို ကူးလာသည်။

“နင်နဲ့တွေ့မှ ငါလည်း ခွေးဖြစ်ပြီ”

“နင့်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“သန့်စင်မြိုင်”

“ငါက လှမြတ်ဆွေ”

“ငါ နှစ်တန်းရောက်ပြီ”

“ငါလည်း နှစ်တန်းပဲဟာ။ လာ...သွားကြအောင်။ ငါ နင့်ကို ရေတွင်းပျက်ကြီး ပြမယ်”

လှမြတ်ဆွေက သန့်စင်မြိုင်ကို ဦးဆောင်ခေါ်ခဲ့သည်။

လှမြတ်ဆွေတို့ ခြံသည် နောက်ဘက်သို့ အတော်ကျယ်၏။ မြဲ အနောက်ဘက်ခပ်ကျကျတွင် ရေတွင်းကြီးတစ်ခု တွေ့ရသည်။ ရေတွင်းသည် ရေမရှိတော့။ မြူနီစပါယ်၏ခေတ်ပီ ရေသွယ်ရေပေးစနစ် မထွန်းကားမီက အသုံးပြုခဲ့သည့် ရေတွင်းကြီး။ နောက်ပိုင်းတွင် အင်္ဂလိပ်တို့ကူးပြီး စက်နှင့် ရေစုပ်ယူနိုင်သည့်ခေတ်ရောက်တော့ ရေတွင်းကိုမသုံးတော့။ အသုံးမပြုတော့ သည့်အခါ ရေမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း ခန်းလာသည်။ ယခုတော့ ရေတွင်း ပျက်ကြီးတစ်ခုအဖြစ်သာ ရှိပါတော့သည်။

“အဲဒီမှာ တွေ့လာ။ ငုံ့ကြည့်လိုက်စမ်း...အနက်ကြီးပဲ”

လှမြတ်ဆွေ စကားပင်မဆုံးသေး သန့်စင်မြိုင်က ရေတွင်းနား ပြေးသွားပြီ။

သန့်စင်မြိုင်က ခြေဖျားလေးထောက်၍ ရေတွင်းထဲ ငုံ့ကြည့်၏။

“ဟယ့်...အေးဟ...အနက်ကြီး။ ဟင်...အထဲမှာ ကြွက်ကြီး တွေနော်။ ဟာ...အကြီးကြီးတွေပါလား”

ရေတွင်းအောက် ငုံ့ကြည့်ရင်း သန့်စင်မြိုင် တအံ့သြ ဖြစ်နေသည်။ အသုံးမပြုတော့သည့် ရေတွင်းပျက်ကြီးမို့ အမှိုက်သရိုက်များ စွန့်ပစ်လေ့ရှိ သည်။ ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲတွင် ဓမ္မရာအစုတ်ကြီးတစ်ခုလည်း ရှိသည်။ ပရိဘောဂအင်္ကျီအပျက်များလည်း ရှိသည်။ မီးဖိုချောင်ထွက် နေ့စဉ်အမှိုက် သရိုက်များကိုလည်း ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲသာ စွန့်ပစ်နေကျ။ ဒီတော့ ရေတွင်း အောက်ခြေသည် ညစ်ပတ်ချင်တိုင်း ညစ်ပတ်နေသည်။ မြေတွင်းပျော်ကြွက် များ ပျော်စံရာကဲ့သို့နန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ရေတွင်းထဲမှ ကြွက်များအတွက် အစားအသောက်ကလည်း မရှာ။ နေ့စဉ် အမှိုက်များ စားကြွင်းစားကျန်များ ကို သွန်ချပေးနေသည်။ ဒီအခါ ကြွက်များလည်း အစာဝချင်တိုင်းဝ၊ ထွားချင် တိုင်းထွားကာ မျိုးပွားချင်တိုင်း ပွားနေကြလေသည်။

သန့်စင်မြိုင်က ရေတွင်းပျက်ထဲက ကြွက်ကြီးများကိုကြည့်ကာ အသည်းတယားနှင့် ပျော်နေသည်။

“ကြွက်ကြီးတွေက အကြီးကြီးတွေပဲဟာ။ ကြောင်လောက်ကြီးတွေ ရှိတယ်နော်”

“သန့်စင်ရေး...သား...သန့်စင်...ဘယ်ရောက်နေသလဲဟေ့”
ခဏနေတော့ တစ်ဖက်ခြံထဲက သန့်စင်မြိုင်ကို အော်ခေါ်သံ ပေါ် ထွက်လာသည်။

“ဟော...ငါ့ကို ခေါ်နေပြီ။ ငါသွားတော့မယ်”

“နက်ဖြန် နင်လာကစားလှည့်ဦးနော်”

“အေးပေါ့ဟာ။ ကဲ...ငါသွားမယ်”

သန့်စင်မြိုင်က သူဝင်လာသည့် ခွေးတိုပေါက်က ပြန်တိုးဝင်ကာ တစ်ဖက်ကို ကူးသွားသည်။

လှမြတ်ဆွေက ခြံစည်းရိုးနားသို့သွားကာ သန့်စင်မြိုင်တို့ခြံထဲ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားနေတာလဲ သား”

“ဟိုဘက်ခြံမှာ သွားဆော့တာ”

“ဟင်...ရဲလိုက်တာ သားရယ်။ ကိုယ်နဲ့လည်း မသိဘဲနဲ့”

“သိပါတယ် မာမိရဲ့။ ဟိုဘက်ခြံမှာ သားနဲ့ရွယ်တူ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ လှမြတ်ဆွေတဲ့။ သူခေါ်လို့ သွားသွားတာ”

“အင်း...ငါ့သားက ကစားဖော်တော့ ရှာတတ်တယ်ဟေ့။ ကဲ လာ...သား။ မြို့ထဲသွားလည်မလို့ အင်္ကျီလဲရအောင်”

ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ ဆယ်ကျော်သက်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက် လာသည်။ မိန်းကလေးသည် ခေတ်အစားဆိုး အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင် ထား၏။ လှပလွန်းသော ရုပ်ရည်နှင့် ကိုယ်နေဟန်ထားတို့ကြောင့် လှမြတ်ဆွေ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“အဲဒီမမက သန့်စင်မြိုင်ရဲ့အစ်မ ထင်ပါရဲ့”

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆွေတို့အိမ်ဘက်ကို သန့်စင်မြိုင်တို့ မိသားစု ကူးလာသည်။ ဆွေမေမေနှင့်ဘွားဘွားတို့ဆီ လာရောက်မိတ်ဆက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သန့်စင်မြိုင် အစ်မချောချောလေး မမအေပီမြိုင်ဆိုသူပါ ပါလာ၏။

“ကျွန်မတို့က ဟိုဘက်ခြံကိုဝယ်လိုက်တဲ့ မိသားစုပါရှင်။ အစ်မကြီးတို့ကို လာနှုတ်ဆက်တာပါ။ ကျွန်မနာမည် ပပဖြိုင်ပါ”

ဆွေမေမေက ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုခဲ့ပါသည်။

“ထိုင်ကြပါ... ထိုင်ကြပါ။ ပဖော့ရေ... အအေးဖျော်ခဲ့ပါဟေ့။ ဧည့်သည်တွေ တိုက်ရအောင်”

“အို... ဒုက္ခရှာလို့ရှင်”

“ဘယ်ဒုက္ခရမှာလဲ မပပဖြိုင်ရယ်။ ကိုယ့်အိမ်လာတဲ့ ဧည့်သည်ပဲဟာ။ ကျွန်မနာမည်က မခင်ဆွေပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

ခဏနေတော့ ဘွားဘွားထွက်လာသည်။ ဘွားဘွားနှင့်ပါ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ဆွေတို့အိမ်တွင် ဘွားဘွားရယ်၊ မေမေရယ်၊ ဆွေရယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ဖော်အဒေါ်ကြီး ဒေါ်ဖော့ရယ်၊ လေးယောက်ပဲ ရှိသည်။ ဆွေဖေဖေက လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်၊ ဆွေအသက် ငါးနှစ်အရွယ်ကတည်းက ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါပြီ။

သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း ပြောကြရင်း မိသားစုနှစ်စု ခဏချင်းမှာ ရင်းနှီးသွားကြသည်။

“သန့်စင်မြိုင်တို့အဖေကတော့ တော်တော်နဲ့ ရန်ကုန် လိုက်လာနိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး။ သူက သစ်တောဝန်ထောက်လေ။ နယ်မှာ တာဝန်ကျနေတယ်”

ဒေါ်ပပဖြိုင်က နယ်တစ်နယ်၏အမည်ကို ပြောပြသည်။

“ဪ... ဟုတ်လား”

“သူ ပင်စင်ယူပြီးရင် ရန်ကုန်မှာပဲ အခြေချဖို့ စိတ်ကူးပြီးသားဆိုတော့ ဒုက္ခတည်းကပဲ အိမ်တစ်ခါတည်း ဝယ်ထားလိုက်တော့တယ်။ အိမ်ဈေးမြေဈေးတွေကလည်း တစ်ရပ်ရပ်တက်နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာပေါ့ မပပရယ်”

“သူတို့အဖေ ပင်စင်ယူပြီးမှ ရန်ကုန်ပြောင်းလာမယ်ဆို ကလေးတွေ ရန်ကုန်နဲ့ သိပ်စိမ်းနေမှာစိုးလို့။ သူ့လို့ငယ်တုန်းမှာပဲ တစ်ခါတည်း အခြေချပစ်လိုက်တာ”

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါနဲ့ကလေးတွေကို ဒီမှာ ကျောင်းအပ်ပြီးလား”

“အကြီးမ အေမိမြိုင်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီးပြီလေ။ တက္ကသိုလ်
တွေဖွင့်ရင် တက္ကသိုလ်တက်ရုံပဲ။ အငယ်ကောင်အတွက်တော့ နယ်က ကျောင်း
ထွက်လက်မှတ်ယူလာခဲ့တယ်။ ဘယ်ကျောင်းအပ်ရမယ်တော့ မသိသေးဘူး။
မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်ဦးမယ် စိတ်ကူးတာပဲ”

“အို... ကျောင်းက ဖွင့်နေပြီ။ ကလေးကျောင်း နောက်ကျသွားပါ
မယ်။ မြန်မြန်သာအပ်လိုက်ပါ။ ဒီလိုလုပ်... အိမ်က သမီးနေတဲ့ကျောင်းမှာပဲ
အပ်လိုက်။ ကျောင်းကလည်း ကျောင်းကောင်း။ ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့ ကျွန်မ
ခင်ပါတယ်။ လွယ်လွယ်ကူကူဝင်လို့ရအောင် ကျွန်မ ပြောပေးပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါ်ခင်ဆွေရယ်”

သို့ဖြင့် လှမြတ်ဆွေနှင့်သန့်စင်မြိုင် တစ်ကျောင်းတည်း အတူ
တက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အတန်းချင်းကလည်း အတူတူ။ နှစ်ယောက်စလုံး နှစ်
တန်း အေခန်းမှာ တက်ရသည်။

မနက်တွင် လှမြတ်ဆွေတို့အိမ်မှကားနှင့် ကျောင်းလိုက်ပျံပြီး ကျောင်း
ဆင်းတော့ သန့်စင်မြိုင်တို့ကား လာကြိုသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခြားကျောင်းသားများက မောင်နှမဟု ထင်
ကြသည်။ သူတို့ကလည်း အလွယ်တကူပင် မောင်နှမဟု ပြောထားလိုက်၏။

အတူတူဆော့ရင်း၊ အတူတူကျောင်းတက်ရင်း၊ အတူတူ စာကျက်
ရင်းနှင့်ပင် နှစ်တန်းနှစ် တစ်နှစ် ကုန်လွန်သွားခဲ့၏။

ထိုနှစ်ခွေရာသီမှာမှ သန့်စင်မြိုင်အဖေ ဦးဘမြိုင်ကို မြင်ဖူးတော့
သည်။ ဦးဘမြိုင်သည် နယ်မှာ အလုပ်အလွန်များသော ဝန်ထောက်ကြီးဟု
သိရသည်။ ကိုယ့်မိသားစုနှင့် တွေ့ဖို့ပင် တစ်နှစ်မှတစ်ခါ ခွင့်ယူလာနိုင်သည်။

ယခုတာဝန်ကျနေတဲ့မြို့က ဝေးလွန်းခေါင်လွန်းသည်မို့ ခွေရာသီ
ကျောင်းပိတ်ရက်မှာပင် မိသားစု အလည်လိုက်မသွားနိုင်ပေ။ နောက်နှစ်နှစ်
လောက်နေရင် ပင်စင်ယူတော့မှာမို့ ဦးဘမြိုင်တစ်ယောက်တည်း တပည့်တပန်း
တွေနှင့် နေနေရသည်ဟု အနိတီပပမြိုင်က ပြော၏။

သူ့အဖေ ရောက်လာတော့ သန့်စင်မြိုင် တော်တော်ပျော်နေသည်။
အဖေနားက မခွာဘဲ နွဲ့ဆိုးဆိုးနေ၏။ ဦးဘမြိုင်ကလည်း ခွဲနေရသည့် သား
လေးကို အတူနေရတုန်း အလိုလိုက်ရှာသည်။

ဦးဘမြိုင်နှင့် သန့်စင်မြိုင်မှာ ရုပ်ရည်ချင်းလည်း အတော်တူကြပေသည်။

သန့်စင်မြိုင်နှင့်အတူ လှမြတ်ဆွေကိုပါခေါ်ကာ ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ လျှောက်လည်ကြသည်။

သဘောကောင်းလွန်းတဲ့ ဦးဘမြိုင်ကို လှမြတ်ဆွေ ချစ်သွားသည်။ ဖခင် မရှိသူမို့ ဖခင်ကိုယ်စား အစားထိုးခင်တွယ်ခဲ့မိ၏။

ထိုအချိန်မှာ အေမိမြိုင်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းတက်နေခဲ့ပြီ။

တက္ကသိုလ်တွင် အေမိမြိုင်၏ အလှသတင်းက ကျော်ကြားလှသည် ဟု ဆိုသည်။ ကွင်းဆိုတဲ့အလှဘုရင်မဘွဲ့ပင် အပေးခံရသည်တဲ့။

အေမိမြိုင် ကျောင်းသွားဖို့ ထွက်လာလျှင် လှမြတ်ဆွေ အားကျစွာ ငွေကြည့်နေမိတတ်သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသည် ဆွေတို့ အငယ်တန်းများ နှင့်မတူ။ ကျောင်းဝတ်စုံဝတ်စရာ မလို။ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အဝတ်အစား ဝတ် လို့ရတယ်တဲ့။

တစ်နေ့တစ်မျိုး မရှိရအောင် အလှအပတွေ ပြင်ဆင်ခြယ်သထား သော အေမိမြိုင်ကို မိန်းကလေးပီပီ အားကျနှစ်လိုစွာ လှမြတ်ဆွေ ငေးမော ခဲ့ရသည်။ အဝတ်အစား ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း အေမိမြိုင်ခေါင်းမှာ နှင်းဆီ တစ်ပွင့်ကိုတော့ ပန်ဆင်ထားပြီ။

“ငါ မြန်မြန်ကြီးပြီး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဖြစ်ချင်လှပြီ သန့်စင်ရာ။ မမကြီးကို သိပ်အားကျတာပဲ”

သန့်စင်မြိုင်တို့မိသားစုထဲမှာ အသွက်လက်ဆုံးနှင့် အထင်ရှားဆုံးက အေမိမြိုင် ဖြစ်သည်။ အေမိမြိုင်သည် လူ့ဘဝရဲ့ အတက်ကြွဆုံး အရွယ်ကို ရောက်ရှိနေသလို လှလည်း အတော်လှသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလည်း ဖြစ်နေလိုက်သေးသည်။

အကောင်းမှန်သမျှ အေမိမြိုင်မှာ စုနေချိန်ဟု ဆိုလောက်၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလိုသည်။ အပေါင်း အသင်းများသည်။ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေ၊ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်မှာ တရုန်းရုန်း ဝင်ထွက်နေတတ်သည်။

နယ်မှာ တောက်လျှောက်နေလာသူတစ်ယောက် ရန်ကုန် ရောက်

တော့ အလှပေါင်းစုံ၊ လူပေါင်းစုံ၊ ပညာပေါင်းစုံသော တက္ကသိုလ်ထိ ရောက် သွားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်သစ်တွင် အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ အပျော်ကြီး ပျော်နေ သည်။

“အေမီဟာ အပေါင်းအသင်းဆိပ်များတယ်။ ပပက နည်းနည်းတော့ ထိန်းပေးသင့်တယ်”

ဘွားဘွားက မှတ်ချက်ချသည်။

မေမေဒေါ်ခင်ဆွေကတော့...

“ခေတ်မိန်းကလေး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလည်း တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူမို့ အပေါင်းအသင်းများတာတော့ ထားပါတော့လေ။ ပါတီတွေ ဘာတွေ တက်တာတော့ မသင့်ဘူးပေါ့။ ခေတ်ဆန်တိုင်း ကောင်းတာ မဟုတ် ဘူး။ အဖေ့အုပ်ထိန်းမှုကလည်း ကင်းဝေးနေတော့ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ဂရုစိုက်သင့်တယ်”

ဆွေတို့မိသားစု အတွင်းမှာပဲ ဝေဖန်ပီကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူများ အိမ်တွင်းရေးမို့ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်းတော့ မပြုခဲ့ပါ။

မှတ်မှတ်ရရ ဆွေ ငါးတန်းနှစ်မှာ မမအေမီမြိုင် အိမ်က အကြာကြီး ပျောက်သွားသည်။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းပိတ်ချိန်မို့ သူ့အဖေဆီ ပို့ထားတာ”

ဟု အန်တီပပမြိုင်က ပြောသည်။

သို့သော် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တော့လည်း မမအေမီမြိုင် ပြန်မလာခဲ့။

ဆွေသည် မကြာခင် ဦးဘမြိုင် ရန်ကုန်ရောက်လာသည့်အခါတွင် ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဖေဖေဝါ ဖြစ်သွားရသည်။

ဦးဘမြိုင်က သူ့သမီးကို မတွေ့၍မေးခဲ့သည်။

“သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မန္တလေး သွားလည်ကြတယ် မောင်”

“ဘယ်က သူငယ်ချင်းတွေလဲ”

“ဟဲ့... သူ့ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သမီးနဲ့ သိပ်ခင်တာ”

“ပပကလည်းကွာ။ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲ လွှတ် ထားရသလားကွ”

“အို... မောင်ကလည်း သူ့အတူသွားတာတွေက ပိကောင်း ဖခင်သားသမီးတွေပါ။ ဝန်ထောက် သားသမီးတွေချည်းပဲ။ ဟိုမှာလည်း အိမ်အခံရှိတယ်ဆိုလို့ ထည့်လိုက်တာပါ မောင်ရဲ့။ စိတ်ချရပါတယ်။ မောင်က လဲ”

“သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ဟို... အဲ... တစ်ပတ်။ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”

ထိုစကားများကို သန့်စင်မြိုင်ဆီသွားလည်ရင်း အမှတ်မထင်ကြား ပိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အန်တီပပမြိုင်က မမအေမိမြိုင်ကို သူ့အဖေဆီ ဝိုထားတယ်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။ အခု ဦးဘမြိုင် ရောက်လာပြီးပေးတော့ မန္တလေးကို သွား တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ မမအေမိမြိုင်သွားတာကြာပြီပဲ။ အန်ကယ့်ကို ပြောတော့ တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်တဲ့။

လှမြတ်ဆွေ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း မသိတော့။

သို့သော် ကလေးပီပီ ဆော့လိုက်ကစားလိုက်နှင့်ပင် ထိုအကြောင်း ကို မေ့သွားသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှလည်း ပြန်မပြောမိတော့။ ပေးလည်း မပေးမိ တော့။

ပြီးတော့ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မမအေမိမြိုင် အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာ ခဲ့သည်။

ရှစ်တန်းနှစ်ကို ရောက်ခဲ့ပြီ။ အသက်က ၁၃ နှစ်။

သန့်စင်မြိုင်နှင့် လှမြတ်ဆွေတို့သည် ကျောင်းအတူသွားရင်း၊ အတူ တူ ဆော့ကစားကြရင်းနှင့် ကလေးစိတ်ဖြင့် မောင်နှမများသဖွယ် အတူနေ လာကြရာမှ...

အသက် ၁၃ နှစ်ဆိုသည့် စိတ်လှုပ်ရှားစပြုသည့် အရွယ်မှာတော့ ကိုယ်တိုင်က ဘယ်လိုမျှစိတ်ထားမပြောင်းလဲပေမဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လှုံ့ဆော် ဝေဖန်မှုများ ကြုံလာရလေပြီ။

“ဆွေ... နင်နဲ့သန့်စင်မြိုင်နဲ့က တကယ့်မောင်နှမအရင်းလားဟေ”

ယခင်က ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးအမေဆံ့ရလျှင် ဟုတ်တာပေါ့ဟု လိပ်ပြာ လုံလုံ ဖြေနိုင်ခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ မေးတဲ့သူကလည်း မျက်နှာထား

မချိုးမချဉ်။ အဝိပွာယ်တစ်မျိုးဆောင်ထားတဲ့ မျက်နှာပေးဖို့ ဖြေရမှာ စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်နေမိသည်။

“ငါတို့က မောင်နှမတွေပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိ... ဟိ”

“ဘာရယ်တာလဲဟ”

“မောင်နှမဆိုတော့ တစ်အိမ်တည်း အတူနေတာလားဟင်”

“ဟင်... မဟုတ်ဘူး။ အိမ်နီးချင်း”

“အိမ်နီးချင်းက ဘယ်လိုလုပ် မောင်နှမဖြစ်နေတာလဲ ဟဲ့”

“အေးလေ... အိမ်ချင်းနီးတာနဲ့ မောင်နှမ ဖြစ်ရရင်တော့”

အားလုံးက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပိုင်းပေးရင်း လှမြတ်ဆွေကို အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ကျစေသည်။

“ကဲ... မောင်နှမဆိုရင် ဘယ်လိုမျိုးတော်တာလဲပြော။ မောင်နှမ အရင်းလား။ တစ်ဝမ်းကွဲလား။ နှစ်ဝမ်းကွဲလား”

“နင်တို့ကလည်းဟယ်... ဘာတွေလျှောက်ပေးနေမှန်း မသိဘူး။ တို့က ငယ်ငယ်ကတည်းက မောင်နှမအရင်းလို နေလာကြတာဟဲ့”

“ဪ... ဟုတ်လား”

အာမေ့ဒိတ်သံဖြင့် လျှောင်သည်။

“အင်း... ယုံပါတယ်... ယုံပါတယ်”

မှတ်ချက်ပြုသံဖြင့် သရော်သည်။

သူတို့မျက်နှာတွေက စပ်မြဲမြဲ။

“သန့်စင်မြိုင်က ချစ်စရာလေးဟယ်။ သိပ်လှတာပဲ”

“အေးဟယ် ... သူ့ ရယ်လိုက်ရင် သွားတက်ကလေးပေါ်သွားတာ အရမ်းကြည့်လို့ ကောင်းတာပဲနော် ယောက်မ”

“ဘာဟဲ့”

“ယောက်မလို့ခေါ်တာလေ။ သန့်စင်မြိုင်နဲ့ နင်နဲ့က မောင်နှမဆိုလို့ ငါက နင့်ကို ယောက်မ တော်ချင်လို့ပါ မိဆွေရဲ့”

“သွားစမ်းပါဟာ။ နင်တို့တွေက ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး”

“ဟော... ဟော... မျက်နှာပျက်သွားပြီ။ တကယ်သာ မောင်နှမအရင်းဆိုရင် မောင်ကိုတောင်းတာ ဘာသဝန်တို့စရာ ရှိလို့လဲ။ နောဟယ်”

“အေးလေ... ကေတုတော့... ကေတု”

“သွားကြ... ညည်းတို့သာ ဒီအရွယ်နဲ့ ဒါတွေစိတ်ဝင်စားနေ၊ ငါက တွေးတောင်မတွေးမိဘူး။ ငါ့တို့က မောင်နှမလိုနေတာဟေ့၊ မောင်နှမ၊ မောင်နှမ၊ မောင်နှမ ကဲ”

စိတ်တိုတိုနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို အော်ပစ်လိုက်သည်။

သူတို့အုပ်စုထဲကနေ ခွဲထွက်လာခဲ့သည်။

“မောင်နှမကနေ မောင်နှမဖြစ်သွားပါဦးမယ်နော်”

“ဟား... ဟား... ဟား”

တော်တော်ဆိုတဲ့ ဟာမတွေ။

လှမြတ်ဆွေကို မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေက အကဲစစ်ဆင်လို သန့်စင်မြိုင်ကိုလည်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေက စတာ နောက်တာ ခံရဟန်တူ သည်။

နှစ်ယောက်ဆုံမိစဉ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ ပြောခဲ့ကြတာ ပြန်သတိရမိ တော့ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ကွယ်ရာမှာ အစ အနောက်ခံရသည့်အကြောင်းများကိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြန် မပြောမိကြ။

မည်သို့ဆိုစေ ယခင်က ပွင့်လင်းရင်းနီးစွာ ဆက်ဆံခဲ့သော သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက်ကြားမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော မြူတီမီပါးတစ်ခုက ကန့်လန့်ခံခဲ့ပြီး အရင်လိုစကားတွေအများကြီး မပြောမိတော့။ အတူဆော့တာကစားတာလည်း နည်းသွားပြီ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မဆုံမိအောင် ရှောင်နေမိကြ၏။

တစ်နေ့ ကျောင်းအဆင်းမှာ အိမ်ကလာကြတဲ့ကားပေါ်ကိုအတက်-

“ဝမ်း... တူး... သရီး... ဘင်္ဂလားမောင်နှမ”

“ဝမ်း... တူး... သရီး... ဘင်္ဂလားမောင်နှမ”

တစ်ယောက်က တိုင်ပေးသည်။ သုံးယောက်က ဝိုင်းအော်သည်။

ကြည့်လိုက်တော့ သန့်စင်မြိုင်သူငယ်ချင်းယောက်ျားလေးတွေ။ အတန်းထဲမှာ ခရုတ်အကျဆုံးကောင်လေးတွေ။

“အော်ကြဦးဟေ့”

“တစ်... နှစ်... သုံး”

“ဘင်္ဂလားမောင်နှမ”

စကားလုံးရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်နေ၍ လှမြတ်ဆွေ မျက်နှာက နီရဲနေသည်။

“အလကားကောင်တွေ... မနက်ဖြန်ကျရင် ဒီကောင်တွေကို ဆွဲထိုးပစ်မယ်”

သန့်စင်မြိုင်က တောက်ခေါက်ကာ ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

“နင့်သူငယ်ချင်းတွေက သိပ်ဆိုးတာပဲ။ ဘာတွေလျှောက်အော်မှန်း မသိဘူး”

“မရုတ်တွေပါဟာ”

မရုတ်အုပ်စုက ကားထွက်သွားတာတောင် ကြားအောင် လှမ်းအော် လိုက်ကြသေးသည်။

“ဟေ့... ဟေ့... ဘင်္ဂလားမောင်နှမ”

နှစ်ယောက်စလုံးမျက်နှာ သူနီမှုန့်နေကြသည်။ ဒီရှင်ဘာဦးလေးကြီးမျက်နှာကတော့ ပြုံးစိမ်း။

ဒီလိုနှင့်ပဲ အချိန်တွေတစ်ခွေခွေ ကုန်ဆုံးကာ ဆယ်တန်းနှစ် ရောက် လာသည်။

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ကောင်းစွာပြေဆိုနိုင်ခဲ့၏။

နှစ်ယောက်စလုံးက အောင်မယ်လို့ပင် ယုံကြည်သည်။ ဒါမှာ “ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဘာလုပ်မလဲ” ဆိုတာ စဉ်းစားစရာ

မေးခွန်းတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ဆယ်တန်းသည် ဘဝ၏သော့ချက်၊ ခလုတ်၊ ဆယ်တန်းအောင်

လျှင် မိမိတို့သနားပါရာ (သို့မဟုတ်) မိမိနှင့်ထိုက်တန်ရာ ပညာရပ်ကို ဆက် လက်သင်ကြားရတော့မည်။

“ငါတော့ ဒီအင်္ဂလိပ်အတက်မယ်၊ စစ်ထိဝင်မယ်”

အချိန်စဉ်မြိုင်က သူ့အဖေဘွဲ့ထားကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြေညာ သည်။

လှမြတ်ဆွေက သူ့ကို စစ်တက္ကသိုလ်မတက်စေရဲ၊ ရိုးရိုးတက္ကသိုလ် မှာပဲ ရရာဘာသာရပ်ကိုယူကာ နှစ်ယောက်အတူ ပျော်ပျော်ပါးပါး တက်စေ

လိုသည်။

“စစ်တက္ကသိုလ် မတက်ပါနဲ့ဟယ်။ ဒါဆို နင်နဲ့ငါနဲ့ ခွဲရမှာ။ ပြီး
ဘာ နင် စစ်ဗိုလ်လုပ်မှာ ငါသဘောမကျဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ”

“ကြောက်စရာကြီး... စစ်တိုက်ရမှာ နင်မကြောက်ဘူးလား”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ငါက စစ်တိုက်ချင်လို့
ဘဲ စစ်ဗိုလ်လုပ်မှာဟ။ ငါ ဗိုလ်သိပ်ဖြစ်ချင်တာ နင်လည်းသိသားနဲ့။ စစ်တိုက်
ဘဲလဲ သေတာ မဟုတ်ပါဘူးဟား။ ရဲသော်မသေ သေသော်ငရဲမလားတဲ့”

တားလို့မရခဲ့။

အောင်စာရင်းတွေ ထွက်လာတော့ အောင်သည်။

သတင်းစာထဲမှတစ်ဆင့် စစ်တက္ကသိုလ်ဗိုလ်လောင်းတွေခေါ်တော့
သွားကလျာတင်လိုက်သည်။

လှမြတ်ဆွေကသာ တားလားဆီးလားလုပ်နေသော်လည်း သူ့အိမ်
ကတော့ သန့်စင်မြိုင်ကို မတားမြစ်ခဲ့။ ဦးဘမြိုင်ကဆိုလျှင် ယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်အတွက် အဓိပ္ပာယ်အရှိဆုံး အလုပ်ဆိုကာ မြှောက်ပေးလိုက်သေး
သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ တက္ကသိုလ်တွေ ဖွင့်သည်အချိန်မှာတော့ သန့်စင်
မြိုင်လည်း ဆွေနှင့်အတူ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် တက်ရသည်။

စစ်တက္ကသိုလ် ဖြေဆိုထားပြီးဖြစ်ပေမဲ့ အောင်စာရင်းမထွက်သေး။
အကယ်၍ တက်ခွင့်မရခဲ့လျှင် ပညာရေးမနစ်နာရန် တစ်ဖက်ကလည်း မိမိ
အဖတ်နှင့် လျော်ညီရာတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေရသည်။ တက္ကသိုလ်တက်ရင်းမှ
အိအက်စ်အေဝင်ခွင့် ရမရကို စောင့်ရ၏။

တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ ဆွေနှင့်သန့်စင်မြိုင် လိုင်းမတူတော့။ ဆွေက
အများရေးတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရသည်။ သန့်စင်မြိုင်က ဓာတုဗေဒ အဓိက
ဘာသာဖြင့် တက်ခွင့်ရသည်။

တက္ကသိုလ်တစ်ခုတည်းမှာ တက်ရပေမဲ့ ငယ်စဉ်တုန်းကလိုတော့
အကောင်း အတူမသွားကြတော့။ အတန်းချိန်မတူတာလည်း ပါသည်။ ပတ်ဝန်း
ဘင်္ဂက ဝေဖန်မှာ ကြောက်တာလည်း ပါသည်။

ကျောင်းမှာ အတွဲနည်းသွားပေမဲ့ ခင်မင်မှုကတော့ ပျက်မသွား။ အရင်ကထက် ပိုလာသေးတယ်လို့တောင် ဆိုရမည်။

တစ်နေ့...

အတန်းထဲမှာ စာသင်နေဆဲ အတန်းရှေ့မှာလာရင်သည် သန့်စင်မြိုင်ကို မြင်လိုက်သည်။ သန့်စင်မြိုင် ဒီလို တစ်ခါမျှ လိုက်မလာဖူး။ တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေခဲ့ကြသည်။ ပြောစရာရှိလျှင် အိမ်မှာသာ ပြောဆိုမြဲ။

အတန်းအထိ လိုက်လာတော့ ထူးခြားလို့ပဲဟု သိလိုက်၏။

အတန်းတစ်ချိန် ပြောင်းသည်နှင့် လှမြတ်ဆွေ အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သန့်စင်”

“ငါပြောစရာရှိတယ်။ နင်အတန်းရှိသေးရင်လည်း ပျက်လိုက်ဟာ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့”

“ဘာပြောမလို့လဲ။ ပြောလေ”

သန့်စင်မြိုင်က ရှေ့မှညှိုးဆောင်ခေါ်သွားနေသည်။ ဘာမျှမပြောသေးဘူး။ နင်သဘင်လွန်လာတော့ မနေနိုင်တော့။ မေးမိပြီ။

“လာပါ... ငါ အေးအေးဆေးဆေး ပြောချင်လို့ပါ”

တက္ကသိုလ်ပရိဝုဏ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

အင်းလျားကန်ဘက် ရောက်လာသည်။

“ဘူးသီးကြော်စားရင်း ပြောကြမလား”

“ဟင့်အင်း... ဘာမျှမစားချင်ဘူး။ ပြီးတော့ လူတွေနဲ့ ဝေးတဲ့ နေရာကို သွားချင်တယ်။ လာဟာ... ဟိုသစ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်ပြောရအောင်”

ကမ်းစပ်နှင့်ပနီးမဝေး သစ်ပင်ရိပ်အောက် ရောက်လာခဲ့သည်။ ထူးခြားတယ်လို့တော့ စိတ်က ထင်မိသား။

“ငါ ဒီအက်စ်အေတက်ခွင့်ရပြီ”

သန့်စင်မြိုင်က ငြုန်းခနဲ ပြောချလိုက်သည်။

လှမြတ်ဆွေ ဝမ်းနည်းသွားသည်။ တစ်မြေစီ ခွဲနေရတော့မည် ဆိုသည့်အသိကြောင့် ရင်မှာ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ငါပြောတာကြားရဲ့လား မိဆွေ”

“ကြား... ကြားပါတယ်။ ငါစိတ်မကောင်းလို့”

သန့်စင်မြိုင် သက်ပြင်းချသည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲဟာ။ တစ်နေ့နေ့တော့ ဒီလိုပဲခွဲကြရမှာပဲ။ အခုလည်း ဘဝတက်လမ်းအတွက် သွားရမှာပါဟာ”

“အေးပေါ့လေ... ဟုတ်ပါတယ်။ နင်ဘယ်တုန်းကသိတာလဲ”

“နေခင်းက လာအကြောင်းကြားလို့ သိရတာ။ ငါနောက်တစ်ပတ် ဘနလာနေ့သတင်း ပို့ရမယ်”

“အို... မဝေးတော့ပါလား”

“နင် ငါ့ကိုမေ့မသွားနဲ့နော်”

လှမြတ်ဆွေက သန့်စင်မြိုင်ကို အထူးအဆန်း သတ္တဝါသဖွယ် ကြည့်လိုက်သည်။

“နင်ပြောတဲ့စကားကလည်း ငါက နင့်ကို မေ့သွားပါ့မလားဟဲ့။ နင်က ငါ့အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဟာကို။ ဘယ်တော့မျှမမေ့ဘူး။ သေမှပဲ မေ့တော့မှာ”

သန့်စင်မြိုင်က အဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ငါဆိုလိုတာက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး မိဆွေ”

သူက ဆွေ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“နင် ရည်းစားတွေဘာတွေ ထားဦးမှာလားဟင်”

“အို”

သူ့စကားကြောင့် ဆွေ့ ရှက်သွားသည်။ မျက်လွှာချလိုက်မိ၏။

“ဟင်... လို့”

“သွား... နင်ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“နင်ရည်းစားထားတော့မှာလားလို့”

“ဟယ်... သန့်စင်... ကောင်စုတ်၊ ငါ ရည်းစားမထားဘူးဟဲ့။ ဘယ်တော့မျှမထားဘူး။ သိလား”

“ဝမ်းသာပါတယ် မိဆွေ။ ငါမသွားခင် နင့်ကိုတစ်ခုမှာ ခွဲချင်လို့ပါ”

“ပြောလေ”

“ငါလေး... ငါလည်း တကယ်သွားရတော့မယ်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ
ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူးဟာ။ ငါ ဟိုမှာနေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ကို
သတိရနေမှာ”

သန့်စင်မြိုင် စကားပြောရင်း လေသံက တုန်ယင်လှိုက်လှဲလာသည်။

“ပြီးတော့... ပြီးတော့ ငါ့သိပ်စိုးရိမ်မိတာ တစ်ခုရှိတယ်”

လှမြတ်ဆွေကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်းပြောသည်။

ပိုနီးသွားရန် ရှေ့ကို တစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်။

“မိဆွေရယ်”

သူက မချင့်မရဲခေါ်ရင်း ဆွေ့လက်ကို လှမ်းဆုပ်ယူလိုက်တော့
ဆွေ့ လန့်သွားသည်။ ခေါင်းကိုအတင်းငုံ့ထားမိတော့၏။

“မိဆွေ... ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်။ နင့်ကိုချစ်တယ်ဟာ။”

“ - - - - ”

“ငါ စိုးရိမ်တယ်ဆိုတာလေး။ နင် ရည်းစားထားသွားမှာကို စိုးရိမ်တာ
သိလား။ နင် တခြားတစ်ယောက်ကို ချစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်တာ။ နင် ငါ့ကို
ချစ်လားဟင်။ ပြောစမ်းပါ။ နင်ငါ့ကိုချစ်လားလို့”

သန့်စင်မြိုင်က ဆွေ့မေးစေ့ကို ဆွဲကိုင်မော့ယူ၍မေးသည်။

“ဟင်... မိဆွေ”

ဆွေ့က သန့်စင်လက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။

သန့်စင်မြိုင်က ဆွေ့လက်ကို မလွှတ်တမ်းကိုင်ထား၏။

“မိဆွေရယ်... ငါ နင့်ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သံယောဇဉ်
တွယ်ခဲ့ရတာပါဟာ။ ခွဲရတော့မယ်ဆိုမှ နင့်ကိုသိပ်ချစ်နေပြီဆိုတာ ပိုပြီးထင်
ရှားလာတော့တယ်။ ငါ နင့်ကို စွန့်လွှတ်ရမှာ သိပ်စိုးရိမ်တယ်။ ငါ မသွားခင်
ငါ့ကို အဖြေပေးပါ မိဆွေရယ်... နော်”

“ဖယ်ဟာ... ငါရှက်တယ်”

“ပြောလေဟာ။ ငါ့ကို ချစ်လားလို့”

“နင် စိတ်မဆင်းရဲစေရပါဘူး သန့်စင်”

“ဘယ်လို။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဟာ”

“နင်စိုးရိမ်သလို ငါတယ်သူ့ကိုမျှ ရည်းစားထားမှာ မဟုတ်ဘူး
အဲဒါတော့ နင်စိတ်ချ”

“ဟာ... ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုချစ်လား မချစ်ဘူးလားဆိုတာတော့ ပြော
လဲ”

“နင်သိပ်ဆိုးတာပဲ။ ဒါလောက်ပြောရင် နားလည်တော့ပေါ့။ ငါ
ပြောရဲဘူး။ ရှက်တယ်”

ရှက်ရှက်နဲ့ သူ့ရင်ခွင်ထဲခေါင်းတိုးစင်ရင်း မျက်နှာကို ဝှက်ထားမိ
ဘော့သည်။

“ဒါဆို ချစ်တယ်ပေါ့နော်”

လက ရွန်းရွန်းမြမြ သာနေသည်။

လရောင်က သစ်ရွက်ကြို သစ်ရွက်ကြားမှ ပျောက်တိပျောက်ကြား
ကျနေသည်။

လေပြည်တသုန်သုန်ကြောင့် သစ်ရွက်ခတ်သံ တရဲရဲက ဝန်းကျင်
ဘစ်ခုလုံး ပြန့်နေ၏။

အချိန်က ညသန်းခေါင်။

သန်းခေါင်တိုင်ပြီဖြစ်သော်လည်း လပြည့်ညအလင်းကြောင့် ဝန်း
ကျင်အနှံ့ကို ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် ပြင်နေရသေးသည်။

မနက်ဆိုလျှင် သန့်စင်မြိုင် ရန်ကုန်မှခွာရတော့မည်။ မန္တလေးသို့
ရထားနှင့်သွား။ မန္တလေးကမှ ပြင်ဦးလွင် (ထိုစဉ်က မေမြို့) စစ်တက္ကသိုလ်ကို
ခရီးဆက်ရမည်။

ချစ်လို့မှအစရှိသေး ခွဲရတော့မည်။

ညပိုင်း ခြံထဲဆင်းခဲ့ပါဆိုထား၍ သန့်စင်မြိုင်က တစ်ဖက်ခြံမှ လက်
နိပ်တတ်မီးဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်လုပ်၍ အချက်အပြတွင် ဆွေ အိပ်ပေါ်မှ ခိုးဆင်း
ခဲ့၏။

နောက်ဖေး ရေတွင်းပျက်ကြီးတေးမှာ သန့်စင်မြိုင်က အသင့်စောင့်
နေသည်။ မှောင်ရိပ်အကွယ်ကနေ ဆီးကြိုလှမ်းဖက်လိုက်တော့ ခွဲရတော့မယ်
ဆိုတဲ့အသိကြောင့် မရုန်းဖယ်မိတော့ပေ။

ရေတွင်းဘောင်ပေါ်မှာ ထိုင်ကြသည်။ ရေတွင်းဘောင်သည် အေး
ကပ်နေ၏။ ရေတွင်းအောက်ခြေက ကြွက်တွေလှုပ်ရှားပြေးလွှားသံ၊ အော်သံ၊
ကိုက်ဖြတ်သံတွေကို တိတ်ဆိတ်သောညမှာ အတိုင်သားကြားနေရသည်။

“ငါ လွမ်းနေတော့မှာပဲ မိဆွေရယ်”

“နင်က ခွဲခွာပြီးသွားရမယ့်သူပါ သန့်စင်။ ဟိုကျ နင် ဝါသနာပါတဲ့ ပညာတွေ သင်ရမယ်။ အတွေ့အကြုံသစ်တွေနဲ့ အားလပ်ချိန်တောင် ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါနဲ့တော့ အလွမ်းပြေသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ အလုပ်များ ရင်လည်း များတဲ့ကြားက လွမ်းမိမှာပဲ”

“ငါဆိုလိုတာက နင်ကမှ စိတ်ဖြေရာရသေးတယ်လို့ ပြောတာပါ။ ငါဆိုရင် နေနေကျနေရာမှာပဲ ကျန်ခဲ့မှာ။ မြင်နေကျ နင့်ကို မမြင်ရတော့ဘူး။ ပိုပြီး သတိထားစရာ ဖြစ်တာပေါ့။ ဘယ်တော့မဆို ကျန်ရစ်တဲ့လူက ပိုလွမ်း ရစမြဲပါဟယ်”

“စာရေးမယ်နော်။ တစ်ပတ်တစ်ခါရေးမယ်။ နင်လည်း ရေး”

“ငါ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း နင့်ဆီကို စာရေးမယ်လေး။ ငါ့ မွေးနေ့”

“တို့အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းကြစို့ဟာ”

“ဘာကိုလဲ”

“နင် ငါ့ကို မောင်လို့ခေါ်ပါလားဟင်”

“ဟာ... ရှက်စရာကြီး”

“ခေါ်ပါ”

“ဟင့်အင်း... စာရေးတော့မှ အဲဒီလိုထည့်ရေးလိုက်မယ်”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ခုနု နင်ပြောသလိုပေါ့”

“မောင်လို့ ပြောစမ်းပါ။ ခေါ်စမ်းပါ ဆွေရယ်။ မောင်လည်း ဆွေလို့ ခေါ်မယ်နော်”

ဆွေ ရယ်လိုက်မိသည်။ အခုမှ အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းရမှာ ရှက်စရာ လို့ ထင်သည်။

သန့်စင်မြိုင်က ဆွေ့ကို မချင့်မရဲ လှမ်းဖက်လိုက်၏။

“ဆွေရယ်”

သူက ဆွေ့ပါးပြင်ပေါ်မှ ဆံနွယ်စများကို သပ်တင်လိုက်သည်။ ဆံနွယ်စများကို နားရွက်ကြားမှာ ညှပ်တင်လိုက်ပြီး ဆွေ့ ပါးပြင်ကို ဖွဖွလေး။ ဆွေ့သည် ခွဲရခါနီးမို့ အလိုလိုက်သည်အနေဖြင့် ခဏငြိမ်နေလိုက် သေးသည်။

ပြီးမှ သူ့ရင်ခွင်ကြီးကို တွန်းဖယ်ရင်း...

“ပြန်ပါစို့ မောင်”

“ဟင့်အင်း... စကားတွေ တဝကြီး ပြောချင်သေးတယ်”

“မသင့်တော့ဘူး မောင်ရယ်၊ ဒီလိုအချိန်မျိုးကြီးမှာ အကြာကြီး

အတူမနေသင့်လို့ပါ။ ပြန်ကြစို့နော်”

သူက နောက်တစ်ခါ ပို၍တိုးဖက်လိုက်ရင်း ဆွေ့ကိုနှမ်းဖို့ ပြင်ပြန်

သည်။

“တော်ပါတော့ သန့်စင်ရယ်၊ ဒီထက်ကဲရင် တို့ညှဉ်ရွယ်ချက်တွေ

နောက်ကုန်လိမ့်မယ်နော်”

ဆွေ့က သတိပေးလိုက်တော့မှ သန့်စင်မှာ အသိတရားတွေ ပြန်ဝင်

လာသည်။

“ပြန်မယ်နော်... ထ”

“သစ္စာရှိပါနော် ဆွေ့”

သူက ခွဲခါနီးမှာ ဆွေ့လက်များကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြော

လိုက်သည်။

“စိတ်ချပါ မောင်ရယ်”

ရက်တွေ ပြောင်းခဲ့သည်။

လတွေ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ။

ရာသီတွေ အလီလီရွေ့ခဲ့၏။

နာရီ မိနစ် စက္ကန့်များကား မရေတွက်နိုင်အောင် ကုန်လွန်ခဲ့လေပြီ။

မပြောင်းလဲသောအရာကား ဆွေ့အချစ်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ပျော်စရာစုံလင်သော မြကျွန်းညိုအလှတောမှာ ဆွေ့တစ်ယောက်

သည် အဖော်မဲ့စွာ ကျန်ခဲ့ရသည်။ စိန်ပန်းကြွေသောလမ်းမှာ တစ်ကိုယ်တည်း

ဆလှောက်လှမ်းရတော့ အားငယ်မိသလိုလို၊ ကုံ့ကော်ရိပ်မှာ တစ်ယောက်တည်း

ဆိုင်ရတော့ အထီးကျန်ဆန်လွန်းနေပြန်သည်။

သစ်ပုပ်ပင်ထက်မှ ဥဩငှက်ကလေး မြည်သံကြားလျှင် စိတ်က

ဇာသင်နေရင်းက မောင့်ဆီရောက်သည်။

ဪ... ချစ်လို့မှအစရှိသေး ခွဲရတဲ့ချစ်သူတွေရဲ့ အလွမ်းဟာ
ခြေသိမ့်လို့ မပြေငြိမ်းနိုင်ပါလားကွယ်။

ရာသီရက်များ ကြွေလွင့်ကုန်လွန်ခြင်းနှင့်အတူ ဆွေလည်း ကံ့ကော်
ပြေမှ အပ်နှင်းသောဘွဲ့တစ်ခုကို လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါပြီ။

မရှေးမနှောင်းမှာပဲ သန့်စင်မြိုင်လည်း စစ်တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရသည်။

သန့်စင်မြိုင်၏ စစ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းဆင်းပွဲအတွက် နှစ်ပိသားစု

လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြသည်။

ကျောင်းဆင်းပွဲသို့ လှမြတ်ဆွေကိုပါ လိုက်ခွင့်ပြုသည်။ သန့်စင်မြိုင်

နှင့် လှမြတ်ဆွေအကြောင်းကို နှစ်အိမ်စလုံးက သိထားကြပါပြီ။ နှစ်ဖက်စလုံး

ကလည်း သဘောတူကြသည်။

ဆွေ ပြင်ဦးလွင်ကို လိုက်ရမည်။

ဦးဘမြိုင်၊ ဒေါ်ပပမြိုင်၊ မမအေမိမြိုင်တို့နှင့်အတူ လိုက်ရမည်။

ပြင်ဦးလွင်သို့သွားရောက်ရန် ပြင်ဆင်ရသည်နှင့်ပင် မအားလပ်

တော့။

လှမြတ်ဆွေ ပျော်နေသည်။ မောင့်မျက်နှာကို မြင်ရတော့မှာပို

ပျော်သည်။ ပြီးတော့ ဖောင် ကျောင်းဆင်းပြီးပြီဆိုတော့ ဆွေတို့ အတူနေခို့

ရက်က နီးလာပြီ မဟုတ်လားလေ။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ပြင်ဦးလွင်ကို သွားရတော့မည်။ မောင်နှင့် တွေ့ရ

တော့မည်။

“ကလင်... ကလင်”

တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“သမီး ဆွေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

တစ်ဖက်မှ ဒေါ်ပပမြိုင်အသံက လှုပ်ရှားတုန်ယင်နေသည်။

“သမီးဆွေ... အခုချက်ချင်း အိမ်ကိုလာခဲ့ပါကွယ်။ အန်တီနဲ့

ဆေးရုံကြီး လိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“ရှင်”

“အခုပဲ ဆေးရုံက ဖုန်းဆက်တယ် သမီး။ အေမိ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်လို့”

“အို”

“အမြန်လာခဲ့ သမီး။ အိမ်မှာ ကိုဘပြိုင်လည်း မရှိဘူး။ အန်တီ ဗိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ ကားမောင်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သမီးပဲ မောင်းပို့ရမှာ။ အိမ်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး အမြန်လာခဲ့နော်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ဆေးရုံကြီးရောက်တော့ အေမိမြိုင်ကို သုတိမေ့လျှောက်သား တွေ့ရ သည်။ ဖိုက်တန်းလန်းကြီးနှင့် သွေးသွင်းထားရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖျော့ လျက်။

“မိန်းကလေးအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အသက်အန္တရာယ် မရှိပါဘူး။ သူ့နဲ့အတူ ပါသွားတဲ့လူကတော့ ပွဲချင်းပြီးဆုံးရှုာတယ်”

အင်းလျားလမ်းတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ကားမှောက်မှုသည် အတော် ပြင်းထန်ခဲ့သည်။ ကားက သံဝင်းထရံများကို တိုက်မိကျော်လွန်ကာ ကန်စပ်ထိ ထိုးကျလိမ့်ဆင်းသွားခဲ့သည်။

ကားမောင်းသူမှာ ကားထဲတွင်ပိတ်ညပ်လျက် မီးလောင်သေဆုံးခဲ့ လေသည်။

အေမိမြိုင်သည် ကံကောင်းထောက်မ၊ စွာ ကားတံခါးပွင့်၍ လမ်းခု လတ်မှာ လွင့်၍ကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရရှိသွားသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားပြီး ၂ နာရီနီးပါး ကြာသည်တိုင် အေမိမြိုင် သုတိလစ်မေ့ပြော နေဆဲ။

“ အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ။ မနက်ဖြန် ပြင်ဦးလွင်ကိုသွားဖို့ကိစ္စ ဘယ်လို စီစဉ်ကြမလဲ”

တစ်ဖက်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသား၏ အောင်မြင်မှု အထိမ်း အမှတ်ပွဲမို့ အစီအစဉ်ကို မဖျက်လို။

တစ်ဖက်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီး၏ သေရေးရှင်ရေးကိုစွမို့ သမီးအပါးက မခွာချင်။

ဦးဘမြိုင်နှင့် ဒေါ်ပပမြိုင်တို့ အခက်ကြုံရလေပြီ။

“ကျောင်းဆင်းပွဲမှာ အဖေ့အဖေ ချောက်မလာဘူးဆိုရင် သန့်စင်စိတ်ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ အန်ကယ်နဲ့အန်တီတို့ နဂို အစီအစဉ်အတိုင်း သွားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ပပတို့ ပြင်ဦးလွင်ကို သွားလိုက်ပါ။ ဒီမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရှိနေသား။ တခြားလူတွေမှ မဟုတ်တာ။ သမီးကတော့ လိုက်မသွားနဲ့တော့။ အေမိုကို ပြုစုစို့နေခဲ့လိုက်နော်”

သို့ဖြင့် အားခဲထားသော အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရသည်။

ဆွေကတော့ အေမိုမြိုင်ကို ပြုစုရန်နေခဲ့ရ၏။

“အို . . . မမကြောင့်။ မမအတွက်နဲ့ ဆွေလေး ပြင်ဦးလွင်ကို လိုက်မသွားရတော့ဘူးပေါ့”

အေမိုမြိုင်က အားနည်းတိုးညှင်းသောလေသံဖြင့် ပြောသည်။ သူမသည် ယခုတိုင် အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်လဲလျောင်းနေရဆဲ။ ဘေးမှ ပြုစုပေးနေသူ လှမြတ်ဆွေကို အားနာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေရာသည်။

“ဒါတွေ ကိစ္စမရှိပါဘူး မမကြီးရယ်။ သန့်စင်နဲ့ နောက်တော့ တွေ့ရမှာပဲ။ အန်တီနဲ့အန်ကယ်တောင် မသွားမဖြစ်လို့သွားတာ။ မမကြီးကို နောက်ဆံင်င်နေမှာပဲ”

အေမိုမြိုင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ သူမကိုယ်သူမ အပြစ်မကင်းသူပမာ ခံစားရသည်။ သူမကြောင့် မိသားစုပျော်ရွှင်ကြည်နူးရမည့်အချိန်တွင် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာများ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ဟု တွေးနေမိသည်။

သူမ၏ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်စဉ်းစားမိတော့ အေမိုမြိုင်မျက်နှာမှာ ခက်ထန်လာသည်။

“တောက်”

သူမက ခံပြင်းစွာပင် တောက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

“အို . . . မမကြီး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆွေက ပျာပျာသလဲ မေးရှာသည်။

အေမီမြိုင် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ သူမ၏အတွေးအာရုံထဲဝယ် ရော်
နီသွင် ၏မျက်နှာကြီးက ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်နေသည်။ ရော်နီ... ရော်နီ။ ခု
ချိန်ထိ ဒုက္ခပေးနေတုန်းပါလား။

“မမကြီး... ဆွေ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲဟင်”

“ရပါတယ် ညီမရယ်”

“ဘာစာချင်သလဲ။ စားချင်တာပြောနော်။ ဆွေခွဲကျွေးမယ်။ အပေါ့
အပါးသွားချင်လည်း ပြော။ မရှက်နဲ့။ အားမနာနဲ့။ နာရုံလည်း ရှိပါတယ်။”

“ဘာမျှမလိုသေးပါဘူးကွယ်”

မတော်ရသေးတဲ့ ယောက်မလေးရဲ့အကြင်နာကို မြင်တွေ့ရတော့
လှိုင်းထန်နေသည်ရင်မှာ အေးငြိမ်းရသည်။

“မမကြီး ... မမကြီးနဲ့ ကားပေါ်မှာ အတူပါတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ
ဟင်။ ဆွေ သိတဲ့လူထဲကလား”

ဆွေအမေးကြောင့် အေမီမြိုင်မျက်နှာ တင်းမာသွား၏။

“ဆွေ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူက နိုင်ငံခြားသွားနေတာ ဆယ်နှစ်
မကတော့ဘူး။ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တာ မကြာသေးဘူးလေ။ သူ့နာမည်က
ရော်နီသွင် တဲ့”

အစိပတိလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

တက္ကသိုလ်မြေကို ခွဲခွာခဲ့ရသည်မှာ တစ်နှစ်ပင်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း
ကျောင်းထဲကို ပြန်ရောက်တော့ စိတ်က နုပျိုသွားရသည်ပင်။

ကျောင်းသူကျောင်းသားများက သွက်လက်ချက်ချာစွာ လှုပ်ရှားနေ
ကြသည်။ သူတို့လေးတွေကို ကြည့်ရှုမဝေးလှသေးသော နှစ်အပိုင်းအခြား
တုန်းက မိမိတို့တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ဘဝကို သတိရမိသေးသည်။

“အင်းလျားဘက်သွားရအောင် မောင်ရယ်”

ဆွေက သန့်စင်ကို မော်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ပိုမိုအရပ်မြင့်ပြီး ထွားကျိုင်းလာတဲ့ သန့်စင်မြိုင်ကို အရင်ကထက်
ပိုပြီး မော်ကြည့်နေရလေပြီ။

ကျောင်းသားလူငယ်များက သန့်စင်မြိုင်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်
သွားကြသည်။ သန့်စင်မြိုင်ရဲ့ပုံစံက တက္ကသိုလ်မြေမှာ သီးသန့်ဆန်စွာ ထူးခြား
နေသည်လေ။

အင်းလျားလမ်းကိုဖြတ်၍ အင်းလျားကန်ဘက် ကူးခဲ့ကြသည်။
ကန်ဘေး ဘူးသီးကြော်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

တာဝန်ကျရာ တပ်ရင်သို့မဝင်မီ ခေတ္တခဏအဖြစ် သန့်စင်မြိုင်
မိဘရပ်ထံ ပြန်လာရသည်။ စစ်တက္ကသိုလ်မှဆင်းပြီးစ အနာဂတ် မျှော်မှန်း
ချက်များဖြင့် တက်ကြွနေသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်တိုင် သူ့မှာ
မပျော်နိုင်ပါ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးတစ်ခုက အိမ်မှာစောင့်ကြိုနေ
သည်။

ကားတိုက်မှု ဖြစ်ခဲ့သော အေပီမြိုင်အတွက် ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်း
ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာရန် မျှော်လင့်ချက်မရှိဟူသော အဖြေကို ဆရာဝန်
ကြီးများက ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အေပီမြိုင်သည် လမ်းမလျှောက်နိုင်သော
ဒုက္ခိတအဖြစ် ရာသက်ပန် ရပ်တည်သွားရပေတော့မည်။

တစ်ဦးတည်းသောအစ်မကြီး ရင်နင့်စရာအဖြစ်ဆိုးကြောင့် သန့်စင်
မြိုင် မပျော်နိုင်ပါ။

ချစ်သူ စိတ်ဆင်းရဲနေတော့ ဆွေလည်း စိတ်မရွှင်လန်းနိုင်။ ချစ်သူ
မိသားစုဆိုတာကလည်း ကိုယ့်မိသားစုပမာ ငယ်ကတည်းက နေလာကြသည့်
မို့ အမှန်တကယ်လည်း လှမြတ်ဆွေ သူတို့နှင့် ထပ်တူဝမ်းနည်းပါသည်။

“မမကြီးအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မောင်ရယ်။ ဆွေ ရှိပါတယ်။ ဆွေ
ကိုယ့်အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို ပြုစုပါ့မယ်”

“မမကြီးကို သနားလွန်းလို့ပါ ဆွေရယ်။ မမကြီးက သိပ်လှချင်တာ။
လှလည်း သိပ်လှတာ မဟုတ်လား။ ခုလို ဖြစ်သွားတော့ သူ့ ဘယ်လောက်
ခံစားရမလဲ။ သူ မာနကြီးတာကို ဆွေလည်း အသိ။ ဒုက္ခိတ ဘဝရောက်ပြီ
ဆိုရင် သူ စိတ်ဆင်းရဲတာနဲ့ သက်ဆိုးရှည်ပါ့မလား”

“အို... မပြောကောင်းတာ။ မမကြီး စိတ်ဓာတ်မကျအောင်တော့
ဆွေတို့က နှစ်သိမ့်ရမှာပေါ့။ ဆွေတို့လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း မမကြီးကို ဆွေ
တို့နဲ့အတူ ခေါ်ထားရအောင်နော်။ မမကြီးက ဆွေ့ကို ညီမအရင်းလို ချစ်တာ”

“မမကြီးကို ပြုစုခဲ့တာတွေအတွက်ဧရာ၊ မမကြီးအပေါ်မှာ အစ်မ
ရင်းလို သဘောထားတဲ့အတွက်ပါ ဆွေ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆွေရယ်”

သန့်စင်မြိုင် တာဝန်ကျရာတစ်ရင်းကို အလုပ်ဝင်ဖို့ ထွက်ခွာသွားပြန်
တော့ တစ်ခါခွဲရပြန်သည်။

လှမြတ်ဆွေသည် ဟိုဘက်အိမ်ပြေးလိုက်၊ ဒီဘက်အိမ်လာလိုက်ဖြင့်
မနားရ။ အေမီမြိုင်ကို ပြုစုနေရသည်။ ပြုစုနေရသည်ဆိုခြင်းထက် အေမီမြိုင်
စိတ်တတ်မကျအောင် အားပေးနှစ်သိမ့်နေရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အနီးကပ်
ပြုစုဖို့က စပါယ်ရှယ်နာစ်တစ်ယောက် ငှားထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထိုနှစ်ပိုင်းမှာပင် လှမြတ်ဆွေသည် လုပ်ငန်းတစ်ခု တည်ထောင်ဖြစ်
ခဲ့၏။

ဘွဲ့ရပြီးပြီဆိုတော့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ်တစ်ခု လုပ်ဖို့ပဲ
ငိုတော့သည်။ ဘွဲ့ရအများအပြား တိုးဝင်နေတဲ့ အစိုးရဝန်ထမ်းအလုပ်ကို
လှမြတ်ဆွေ စိတ်မဝင်စား။

စိတ်တူသဘောတူသူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ တင့်တင့်နဲ့ အလုပ်စစ်တူလုပ်ဖို့
သဘောတူညီချက်ရခဲ့သည်။

တင့်တင့်တို့က ကုန်သည်မျိုးရိုးမို့ စီးပွားရေးအကွက် မြင်သည်။
ပွဲရုံထောင်ဖို့ အကြံပေးသည်။

သို့ဖြင့် အရင်းအနှီးကို နှစ်ယောက်ညီတူမျှတူထည့်ဝင်ကာ ညောင်
ပင်လေးဈေးအနီး ကမ်းနားလမ်းတွင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်းဝယ်၍ ပွဲရုံထောင်
သည်။ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ ထွက်ကုန်များကို ပွဲရုံတွင်တင်သည်။ လက်လီ
လက်ကား ဖြန့်သည်။

အစပိုင်းတွင် အမျိုးသမီးများချည်း ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ရသည်မို့
လုပ်ငန်းက သိပ်အဆင်မပြေသေး။ လှမြတ်ဆွေနှင့် တင့်တင့်က စိတ်မပျက်။
မိန်းမသားဖြစ်သော်လည်း သူတို့မှာ သတ္တိရှိသည်။ ဖွံ့ရှိသည်။ လုပ်ငန်းအပေါ်
စိတ်ဝင်စားမှု ရှိသည်။

လေ့လာကြိုးစားရင်း အတွေ့အကြုံများရလာသည်။ မိန်းကလေးပင်
ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ တည်ကြည်မှု၊ ပြတ်သားမှု၊ လာဘ်မြင်မှုများကြောင့်
လုပ်ငန်းမှာ အများနှင့်တန်းတူ ယှဉ်နိုင်လာသည်။

လှမြတ်ဆွေ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဘက်တွင် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

"ကလင်... ကလင်"

ဖုန်းပြည်သံကြောင့် ဖတ်လက်စမဂ္ဂဇင်းကို စားဖွဲ့ပေါ်တင်လိုက်သည်။
ဖုန်းရှိရာထဲသွားပြီး ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ရန် လက်အလှမ်း...

“ခွမ်း”

အလှတင်ပန်းအိုးကို လက်နှင့်တိုက်မိပြီး မန်းအိုးကျကွဲသွားသည်။
လှမြတ်ဆွေ ရင်ထဲ ထင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်ထူးလိုက်တော့ တစ်ဖက်မှအသံက အေမိမြိုင်
အသံ။

“ညီမဆွေ... အိမ်ကိုလာခဲ့ပါဦးကွယ်။ အခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါ”

ဘာကြောင့်ဖုန်းမသိ။ စိတ်ထဲမှာ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းကြီး ဖြစ်သွား
သည်။ မမအေမိ ကားတိုက်မှုဖြစ်စဉ်က ဒေါ်ပပမြိုင် ဖုန်းဆက်ခေါ်တာကို
သတိရလိုက်သေးသည်။

လှမြတ်ဆွေ စိတ်လေးလေးနှင့်ပင် ဟိုဘက်ခြံကို အပြေးလာခဲ့၏။
လမ်းမှာ ခလုတ်တိုက်မိလိုက်သေးသည်။ နိမိတ်မကောင်းပါလား။

မိသားစုသုံးယောက်လုံး ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေကြသည်။

လှမြတ်ဆွေ ဝင်သွားတော့ အားလုံးက မျက်လုံးအကြောင်သားနှင့်
ကြည့်နေကြ၏။

ဒေါ်ပပမြိုင်က အရင်ဆုံးမျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“သမီး”

ဦးဘမြိုင်က ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်အသံမျိုးဖြင့်
လှမြတ်ဆွေကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်ကြလို့လဲဟင် အန်ကယ်လ်”

အေမိမြိုင်က ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကိုတွန်းရင်း လှမြတ်ဆွေအနီးသို့
ကပ်လာ၏။

“ညီမလေး ဆွေရယ်”

အေမိမြိုင်က ဆွေ့လက်မောင်းကိုမှီတွယ်ကာ ငိုချလိုက်သည်။

“ဟင်... ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဆွေ့ကို ပြောစမ်းပါ”

“စိတ်နိုင်နိုင်ထားပြီး နားထောင်ပေတော့ သမီး။ အခုပဲ အိမ်ကို
လာအကြောင်းကြားသွားကြတယ်”

ဦးဘမြိုင်က ခံစားမှုကင်းမဲ့သည့်အသံဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။
“ဗိုလ်သန့်စင်မြိုင်ဟာ ရှေ့တန်းတစ်နေရာမှာ တိုက်ပွဲကျသွားပြီတဲ့”
“အမယ်လေး”

လှမြတ်ဆွေ ရူးရုစွာ အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။
ဒေါ်ပပမြိုင်နှင့်အေမိမြိုင်က ကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်ငိုချလိုက်၏။

လှမြတ်ဆွေက ခေတ္တမျှ ကြောင်ငေး၍ ရပ်နေမိသည်။ ပြီးတော့
သူမကိုယ်သူမ ဘာလုပ်မိမှန်းမသိဘဲ အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေသည်။

ဆွေသည် အိမ်ထဲမှ မနားတမ်း ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ မိမိ အိမ်
ရောက်သည်ထိ သုတ်ခြေတင်ပြေးခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေသည်။
တွေဝေနေသည်။ လှုပ်ရှားနေသည်။

ဒေါ်ခင်ဆွေသည် ကြောင်တောင်သောမျက်လုံးများဖြင့် ရည်ရွယ်
ချက်မဲ့စွာ ပြေးဝင်လာသော သမီးကိုအမြင်တွင် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။

“သမီး... ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေ”

ဆွေသည် မိခင်ရင်ခွင်ထဲတွင် အားကိုးမှီတွယ်ရင်း ခံစားသမျှ
ဖွင့်ငိုချလိုက်သည်။

“မေမေရယ်”

ကြေကွဲစွာ ရှိုက်ငိုရင်း သတိလစ်မေ့ပြောသွားတော့၏။

အလွမ်းကို အလုပ်ကြိုးစားရင်းဖြင့် ဖြေဖျောက်ခဲ့ရ၏။

ပူဆွေးတမ်းတချိန်မရအောင် အလုပ်တွေ မိလုပ်ပစ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နှစ်အကြာတွင် ဆွေ အလှပြင်ခန်းမတစ်ခု ဖွင့်နိုင်ခဲ့
သည်။ မည်သူနှင့်မျှ စပ်တူမဟုတ်သော ပတမဆုံးတစ်ဦးတည်းပိုင် စီးပွားရေး
လုပ်ငန်း။ မိတ်ကပ်နှင့် ဆံပင်အလှပြုပြင်ရေးလုပ်ငန်းပါ။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအပေါ်
ထပ်မှာ ဆိုင်ခန်းဝယ်၍ ဖွင့်သည်။

ဆိုင်နာမည်ကို ဒေဝစွရဟု ပေးသည်။ ထုံးစံအတိုင်း မိတ်ကပ်
ဆံပင်ပညာရပ်မှာ ထိပ်တန်းရောက်နေသည့် မိန်းမလျှာအလှဖန်တီးရှင်များ
ကို အားကိုးရသည်။ သူတို့ကို ခေါ်ယူခန့်ထားရသည်။ ဆွေက ဆိုင်မှာ
တစ်နေကုန် မထိုင်နိုင်။ အချိန်ပိုင်းနှင့် ကြီးကြပ်ရုံကြီးကြပ်နိုင်သည်။ ဟာမီ

၅၂ ❖ ဆောင်းလှလင်

သိန်းဆိုတဲ့ မိန်းမလျာကြီးကို မန်နေဂျာခန့်ကာ တာဝန်တွေလွှဲပေးထားရ၏။
ဒေဝစွရာ ဗြူတီပါလာသည် အောင်မြင်ခဲ့၏။ လှမြတ်ဆွေကိုလည်း
အောင်မြင်သော ပွဲရုံပိုင်ရှင်အဖြစ်နှင့် နာမည်ကျော်အလှပြင်ဆိုင်ပိုင်ရှင်အဖြစ်
လူသိများလာသည်။

ဒီနှစ်ထဲမှာပင် ဦးဘမြိုင် လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့လေသည်။

၈၀

ဆယ်နှစ်ဆိုသောကာလသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများမှာ ဇောက်ချ
နှစ်မြုပ်လုပ်ကိုင်ရင်းနှင့်ပင် ကုန်မှန်းမသိကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။

လှပသော၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများမှာ အောင်မြင်သော လှမြတ်ဆွေ
၏ မေတ္တာကို ကမ်းလှမ်းသူများက များလှပါပေ၏။ ကိုယ်တိုင်ရော၊ မိဘမှ
တစ်ဆင့်ရော၊ ရင်းနှီးသူများမှတစ်ဆင့်ပါ ကမ်းလှမ်းစေစပ်ခဲ့ကြသည်။ ဆွေ
နလုံးသားက မောင်နှင့်အတူ ပါသွားခဲ့ပြီ။ ကမ်းလှမ်းသမျှကို ဆွေ ငြင်းခဲ့သည်။

ဘွားဘွားကြီးဆုံးပြီးချိန်မှာတော့ မေမေက ဆွေကို အိမ်ထောင်ပြု
စေချင်ပြီ။ သူတိမ်းပါးသွားလျှင် တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့မည် ဆွေအတွက်
တွေး၍ပူပန်ရှာသည်။

“မေမေသမီးက ယောက်ျားအားကိုးရှိမှ ရပ်တည်နိုင်တဲ့ မိန်းမမျိုး
မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့။ ယောက်ျားမရှိတာနဲ့လည်း မိန်းမတစ်ယောက်ဘဝဟာ
လုံခြုံမှုမဲ့သွားပါဘူး။ သမီးအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေ။ သမီး စီးပွားပဲ
ရှာပါရစေ”

ခုတော့ ဆွေကိုစိတ်မချသော မေမေလည်း မရှိတော့ပြီ။ မေမေနှင့်
အန်တီဒေါ်ပပမြိုင်တို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်ကြသည်။

ယခင်က မျှော်လင့်ချက်ကိုယ်စီဖြင့် မိသားစုသိုက်ဝန်းစွာ လှုပ်ရှား
ရှုပ်သန်ခဲ့သော အိမ်ကြီးနှစ်အိမ်သည် အထီးကျန် မိန်းမသားနှစ်ယောက်ဖြင့်
တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

ဆွေကမှ အပြင်ထွက်၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများဖြင့် မနေမနား လုံးပမ်းနေရ၍ အထီးကျန်မှုကို သက်သာရာရစေနိုင်သေးသည်။ တကယ် ကို အထီးကျန်စွာဖြင့် အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ အိမ်ဖော်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ခုကွဲတာဝကြီးဖြင့် ကျန်ရစ်ရသူ မမအေပီမြိုင်က ပို၍ကံဆိုးရှာလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆွေက အေပီမြိုင်ဆီ မကြာခဏသွားကာ ဖေးမကူညီရှာ ပါသည်။

ဘာလိုလိုနှင့် တင့်တင့်ပင် ကိုထင်ကျော်နှင့်အိမ်ထောင်ကျပြီး သား သမီးတွေ ထွန်းကားနေပြီ။ ဆွေသည် တင့်တင့်နှင့် ယှဉ်၍ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အပျိုကြီးရယ်လို့ အခေါ်ခံလာရသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကတော့ နိုင်ငံခြားသို့ အပြီးထွက်ခွာမည့် ဗိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က သူပိုင်တိုက်ခန်းရော ပုံနှိပ်စက်ကိုပါ ထုခွဲရောင်းချသွားလိုရာ ဆွေက ပစ္စည်းနှစ်ရပ်လုံးကို ဝယ်ယူထားလိုက်သည်။ ဒီလိုနှင့် ဆွေမှာ ပုံ နှိပ်စက်လုပ်ငန်းတစ်ခု တိုးလာရပြန်လေသည်။

ဆွေသည် ပွဲရုံလုပ်ငန်း အလှပြင်ဆိုင်နှင့် ပုံနှိပ်စက်တို့ကို သက်ဆိုင် ရာ တာဝန်ခံများခန့်ထားပြီး နိုင်နင်းစွာ အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ကြီးကျယ်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးများကို အုပ်ချုပ်နေရတော့ လည်း ဆွေနှလုံးသားတွေက မှာလာသည်။ လုပ်ငန်း ဆန်လာသည်။ လူက လည်း တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လာသည်။ ဒီလို အခြေအနေမျိုး၊ ဒီလို အသက် အရွယ်မျိုးမှာ ဆွေသည် အချစ်ဆိုသော နှလုံးသားခံစားချက်ကို မေ့လျော့၍ပင် နေခဲ့ပါပြီ။

“ဒင်... ဒင်”

နာရီသံချောင်းခေါက်သံနှစ်ချက်က ဆွေအတွေးတွေကို လှုပ်နှိုးလိုက် သည်။ မောင်နဲ့တူတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်းကို တွေးရတာနဲ့ ဆွေမှာ အိပ် မပျော်တဲ့ ရက်တွေ ဆက်လာသည်။

သက်မှူအောင်သည် ဆွေ၏ အိပ်ပျော်နေသောနှလုံးသားကို တစ် ဖန် ပြန်၍နှိုးထစေသူ၊ ဆွေ၏အိပ်စက်ခြင်းပျားကို လှယူနိုင်သူ၊ ဆွေကို စိုးမိုးနိုင်သူပါလား။ ဒါဟာ မောင်နဲ့တူတဲ့ အချက်တစ်ခုတည်းကြောင့်လား။ ဆွေ မတွေးတတ်တော့။

လောလောဆယ်မှာတော့ သူ့အကြောင်းတွေ့ရတာနဲ့ အိပ်မပျော်တော့ပြီ။ အိပ်ပျော်ရင်လည်း အိပ်မက်ထဲအထိ အလည်လာဦးမယ် ထင်ပါရဲ့။

ဆွေကပင် သက်မှူးအောင်နှင့် မဆုံ့ဆုံအောင် ဖန်တီးခဲ့လေသည်။ မိတ်ဆုံထမင်းစားပွဲဟု အကြောင်းပြုကာ တင့်တင့်တို့ လင်မယားကို ဒိတ်လိုက်သည်။ တစ်ပါတည်း သက်မှူးအောင်ကိုပါ ဖုန်းဆက်၍ဒိတ်လိုက်၏။ ထမင်းစားပွဲနေ့တွင် ဆွေ အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ခြယ်သထားမိသည်။ ဒေဝစွရာမှ မာမိသိန်းကို တစ်နေ့ကုန်အိမ်ခေါ်ထားပြီး အလှတေ့ အဖျိုးဖျိုး ပြင်ခိုင်းနေမိသည်။

“တို့မမက ထူးတယ်ဟေ့။ သိပ်လှချင်နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ပြောပြော။ သိန်းကိုတော့ ပြောရမှာပဲ... အဟင့်” ဟု မာမိသိန်းကပင် စကားအစ်ယူရတော့သည်။

ညစာစားပွဲတွင် ဆွေ သိပ်ပျော်နေသည်။ သွက်နေသည်။ ရွှင်နေသည်။

သူမ ပျော်မှန်းခဲ့သလိုပင် ဒီပွဲကြောင့် သူမနှင့်သက်မှူးအောင်တို့ ပို၍ ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့လေ၏။

ဒါက တစ်ကြိမ်။

“ - - - -အဲဒါ မင်း လာပြင်ပေးနိုင်မလားလို့ပါကွယ်”

“ရပါတယ် မမ။ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ်။ အခုချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့ပါပြီ မမ”

တကယ်တမ်းက မျက်နှာကြက်မီးလုံး မလင်းတာ ကြာပါပြီ။ ဒါကို အကြောင်းပြုပြီး ခေါ်မိတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်ရင်းကနေ ဆွေက သက်မှူးအောင် လာလမ်းကို မျှော်နေမိပြန်၏။

“အားနာလိုက်တာကွယ်။ အိမ်မှာ ယောက်ျားသားကလည်း မရှိ။ အမြင့်ကြီးဆိုတော့ မမလည်း မတက်နိုင်ဘူးကွယ်”

“ရပါတယ် မမ။ ကျွန်တော့်သာ ပြပါ။ ကျွန်တော် လုပ်နေကျပါ”

မျက်နှာကြက်မှာ ကပ်လျက်တစ်ဆင်ထားသည့် မီးအုပ်ဆောင်းကို ဆွေက လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

သက်မှူးအောင်က အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်ကာ စွပ်ကျယ်
ချိုင်းပြတ်ကလေးဖြင့် လုပ်စရာရှိတာကို သွက်သွက်လက်လက် ဇုပ်သွားသည်။

ခြံထဲမှ ဒေါက်လှေကားကိုယူ၍ မီးလုံးအောက်မှာ ထောင်လိုက်ကာ
ပုဆိုးကို ခါးတောင်းကျိုက်၍ ကျင်လည်စွာတက်သွားသည်ကို ကြည့်ကောင်း
ကောင်းနှင့် ငေးကြည့်နေပီသည်။

သူက မီးအုပ်ဆောင်းမှ ဝက်အူများကို ဖြုတ်၊ မီးလုံးအသစ်လဲတပ်
နှင့် မြန်ဆန်စွာလုပ်ပေးသွားသည်။ ဒီမီးလုံးကျွမ်းနေတာ ကံကောင်းတာပဲဟုပင်
တွေးမိ၏။ ဟိုးရှေးကတည်းက ကျွမ်းနေတဲ့ မီးသီးကိုအကြောင်းပြကာ သူနှင့်
တွေ့ဖို့ ဆွေဖန်တီးခဲ့မိ၏။

ဒါကတစ်ကြိမ်။

ကျူရှင်ခန်းထဲကို လှမြတ်ဆွေ ဝင်လာတော့ သက်မှူးအောင်က
တအုံတပြေ မော့ကြည့်သည်။ ခြောက်နာရီကျော်၍ ကျူရှင်တန်းများ မရှိတော့။

“လာ... မမ ထိုင်။ ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ”

“ဒီကိုပဲလာတာပါ”

ကိုထင်ကျော် အိမ်ပြန်သွားတဲ့အချိန်ကို တမင်ရွေးပြီးလာတာလို့တော့
ပြောလို့ မဖြစ်ပါ။

ဆွေသည် လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းကို ဆွဲထုတ်ရင်း မလုပ်မလဲနှင့်
ရှက်အမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

“အဟင်း”

ဆွေက မရေမရာနှင့် အရှက်ပြေ ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်၏။

“ဟိုလေ... ငါ့မောင်အတွက် ငါးပိကြော်လာဖို့တာ”

“ဟာ... ဒုက္ခရှာလို့ မမရယ်”

“အို... ဘယ်ဒုက္ခမှာလဲ။ မင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထမင်းချက်
စားနေရတာ မမ သိလို့လုပ်လာတာ။ အဆင်သင့်စားနိုင်တာပေါ့။ ယောက်ျား
လေးတစ်ယောက်တည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဘယ်ချက်နေနိုင်မှာလဲ။ ဟုတ်ပူလော။
ရှော့... ဒါက ငါးပိကြော်ပုလင်း။ ဒါက ငါးခြောက်ကြော်ပုလင်း”

ဒါက တစ်ကြိမ်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြ၍ သူနဲ့ဆုံအောင် ဖန်တီးခဲ့ပိ၏။

ဒါတင်မကသေး။

ဆုံသည့်အခါတိုင်းလည်း စကားလက်ဆုံကျရင်း မိမိ ပြောလိုသည့် စကားများကို မရောက်ရောက်အောင် ဆွယ်၍ ပြောမိခဲ့သေးသည်။

“ဆွေမျိုးတွေက တိုက်တွန်းကြပါတယ်။ မောင်တစ်ကျိပ်ရှိတဲ့မိန်းမ တောင် ယောက်ျားမရှိ မတင့်တယ်ဘူးပေါ့လေ။ မမက မောင်မပြောနဲ့ မွေးချင်း တောင်ရှိတာ မဟုတ်တော့ စိတ်မချကြဘူးပေါ့။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်း ကြတာလေ။ ဘာလုပ်မလဲကွယ်။ ဒီအရွယ်ထိ တစ်ကိုယ်တော်နေလာပြီးမှ ဘာလို့ အားကိုးရှာရမှာလဲ။

“အဲ . . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကိုယ် အမှန်တကယ်ချစ်တဲ့လူ တွေ့ရင်တော့ အိမ်ထောင်ပြုရင်ပြုမှာပေါ့။ ဒါကတော့အချစ်ကို။ အားကိုးရှာရုံ သက်သက်နဲ့တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက် မယူချင်ဘူးကွယ်။

“အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဆိုတာမျိုးကို တွေ့လာခဲ့ရင်တော့ အိမ်ထောင် ပြုသင့်ပြုရမှာပေါ့လေ။ အဲဒီသူဟာ မမက ချစ်တဲ့သူလည်း ဖြစ်ရမယ်။ သူ ကလည်း မမကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မယ်ဆိုရင်ပေါ့”

လှမြတ်ဆွေသည် မိန်းမနောက်ပိုးကြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီလား မသိပါ။

တယ်လီဖုန်း မြည်သံက အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသည်။

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် အိပ်ရာမှလှန်နှိုးလာရ၏။ အိပ်ချင်စိတ်က ပပြယ်သေး။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေခြင်းကို နှောင့်ယှက်ခံလိုက်ရ၍ စိတ်တိုသွားသည်။

ခုတင်နှင့် လက်တစ်ကမ်းတွင်ရှိသော ခုံပုလေးပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို အိပ်နေရင်းမှ လှမ်းယူလိုက်သည်။

“မမ”

ဖုန်းထဲကအသံကြောင့် လှမြတ်ဆွေ ဆတ်ခနဲတွန့်သွားသည်။ သက်မှူးအောင်အသံ။

“မမ . . . အခုဖုန်းကိုင်တာ မမ မဟုတ်လားဟင်”

လှမြတ်ဆွေက ခုတင်ခေါင်းရင်းက ပီအေလုတ်ကြီးကို ဆောင့်ဆွဲလိုက် သည်။ တစ်ခန်းလုံး လင်းထိန်သွား၏။ မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်သွားရသည်။

“မ... ကျွန်တော် သက်မှူးအောင်ပါ။ ကြားတယ် မဟုတ်လားဟင်”

နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သုံးနာရီ။ ဘုရားရေ... ဒီကောင်လေး ဘာစိတ်ကူးပေါက်လို့ ဒီအချိန်ကြီး ဖုန်းဆက်ပါလိမ့်။

“ကြားပါတယ် သက်မှူးအောင်။ မမဆွေ စကားပြောနေပါတယ်။ ဘာကိစ္စ”

“မမကို သတင်းတစ်ခုပို့စရာရှိလို့ပါ။ မမအိပ်ရေးပျက်သွားပြီလားဟင်”

“ရပါတယ်ကွယ်။ ပြောပါ”

“ကျွန်တော် အိပ်လို့ မပျော်ဘူးမမ။ မမ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကား တစ်ခွန်းကို တွေးနေမိလို့ပေါ့။ မမကိုလည်း ချစ်တဲ့သူ၊ မမကလည်း ချစ်တဲ့သူတွေ့ရင် အိမ်ထောင်ပြုမယ်လို့ ပြောတာ မှတ်မိသေးလားဟင်”

“အို”

“အဲဒီနှစ်ချက်တည်းက တစ်ချက်ခွဲညီတဲ့သူရှိလို့ မမကို အကြောင်းကြားတာပါ မမ”

“ဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်မမ။ မမကသာ ပြန်ချစ်ဖို့လိုတာပါ မမ။ အဲဒါတခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ပါ မမ”

“အို”

ဆွေ လှဲနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်မိသည်။

“မမကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်”

ပြောပြီး သက်မှူးအောင်က ဖုန်းကိုချစ်လိုက်သည်။

ဆွေကဖုန်းကိုကိုင်ရင်း ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားသွားရပြီ။

ဆွေသည် ထိုညက ပြန်၍အိပ်မပျော်ပါလေတော့။

ခုတင်ပေါ်မှာ ဘယ်ညာလူးလွန့်ကာ အထီးကျန်အဖော်မဲ့ခြင်း၏ အခဲရခက်ပုံကို ခါးသီးစွာ ခံစားလိုက်မိလေသည်။

အဲဒီလိုနဲ့ မောင့်အချစ် မောင့်အယုယတွေကို ဆွေ ရခဲ့သည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဆွေ မမြင်တော့။ ဘယ်သူ့ဝေဖန် သတိပေး
စကားကိုမျှလည်း နားမဝင်တော့။

ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်ငယ်တဲ့ကောင်လေးကို ဆွေသည် ယုံစားယုံအပ်
ကာ လက်ထပ်ခဲ့ပါလေတော့၏။

တစ်လောကလုံးမှာ မိုးမမြင်လေမမြင် အပျော်ဆုံး လူတစ်ယောက်
ဟာ လှမြတ်ဆွေပဲ ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့။

ဒေါ်အေမီမြိုင် စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသည်။

ဒီနေ့ သက်မှူးအောင်နှင့် လှမြတ်ဆွေ ညစာလာစားကြမည်။ ညစာစားပွဲအတွက် အစားအသောက်များကို အလှူပယ်ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီ။

မီးဖိုချောင်ထဲအထိ ဝင်ပြီး နီထွေးကို ညွှန်ကြားပြောဆိုရုံနှင့် အားမရသေး။ ဒေါ်အေမီမြိုင်က ဝက်သားပေါင်းကို ကိုယ်တိုင်ပေါင်းလိုက်သေးသည်။ ဝက်သားပေါင်းသည် ဒေါ်အေမီမြိုင် အကောင်းဆုံး စီမံတတ်သော ဟင်းလျာ ဖြစ်သည်။

ငယ်ငယ်ကဆိုလျှင် နှစ်အိမ်စလုံးအတွက် ဝက်သားပေါင်းကို အေမီမြိုင်က စီမံပေးနေကျ။ ဝက်သားပေါင်းကို မောင်လေး သန့်စင်မြိုင်က ကြိုက်သလို လှမြတ်ဆွေကလည်း ကြိုက်သည်။ သူမရဲ့အကောင်းဆုံးလက်ရာကို သက်မှူးအောင် လျှာလည်သွားအောင် ကျွေးလိုက်ဦးမည်။

အကျအနပ်ပြင်ဆင်ပြီးသည့်အခါ ပြတင်းပေါက်ဆီသွားကာ တစ်ဖက်အိမ်မှ သက်မှူးအောင်တို့ ထွက်လာကို မှန်ပြောင်းဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း မျှော်နေမိပြန်တော့၏။

“ဟော... သူတို့ ထွက်လာကြပြီ”

ဒေါ်အေမီမြိုင်က မှန်ပြောင်းကိုချရင်း ပြောလိုက်၏။

“နီထွေ... ခြံတံခါးကို အဆင်သင့်သွားဖွင့်ထားလိုက်”

လှမြတ်ဆွေတို့စုံတွဲဝင်လာချိန်တွင် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို တံခါးစထိ လှိုင့်လာ၍ကြို၏။

“ဝွတ်အီးစနင်း ဆွေ”

ဒေါ်အေမိမြိုင်က ဘိုဆန်ဆန်နှုတ်ဆက်ရင်း လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမကြီး”

ဆွေက တုံ့ပြန်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

ပြီး သက်ပျူးအောင်နှင့် နှုတ်ဆက်သည်။ သက်ပျူးအောင်လက်က သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့်အခါတွင်တော့ ဒေါ်အေမိမြိုင်ရင်ထဲမှာ နွေးနွေး နေ့ ဖြစ်သွားသည်။ ဒီလို နွေးထွေးလှိုက်လှဲသည့် ကြည်နူးမှုမျိုးကို တစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ဖူး။

သက်ပျူးအောင်ဟာ အနီးကပ်ကြည့်လေ သန့်စင်မြိုင်နဲ့ တူလေပါဘူး။ ပြုံးပြနေသော သက်ပျူးအောင်၏ သွားတက်လေးကို ကြည့်ရင်း ဒေါ်အေမိမြိုင်က တွေးမိသည်။

နီထွေးက ဘေးမှ အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသည်။ တစ်လျှောက်လုံး ဒေါ်အေမိမြိုင် အစားကို ဟုတ်တိပတ်တိစားတာ မတွေ့ရ။ သက်ပျူးအောင်ကိုသာ တစ်စုံစိမ့်ကြည့်နေသည်။

သက်ပျူးအောင်ကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။ နီထွေးသည် အိမ်ရောက်ကတည်းက စစ်ဗိုလ်အဝတ်အစားနှင့် ရိုက်ထားသော ဆည့်ခန်းထဲက ဓာတ်ပုံကြီးကို မြင်ခဲ့ရသည်။ ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ အခု သက်ပျူးအောင်ကို မြင်တော့ ဓာတ်ပုံထဲက လူချော စစ်ဗိုလ်ကြီးနဲ့ ချွတ်စွပ်တူတယ် ဆိုတာကို ဝန်မခံလို့ မဖြစ်တော့။

“ဪ... သူ့မောင်နဲ့တူတော့လည်း သက်ပျူးအောင်ကို ဒေါ်အေမိမြိုင် အရေးပေးချစ်ခင်တာ မဆန်းပါလေ။

“ဝက်သားပေါင်းက ကောင်းလိုက်တာဗျာ”

သက်ပျူးအောင်က ချီးမွမ်းလိုက်တော့ ဒေါ်အေမိမြိုင် မျက်နှာပြုံးရွှင်သွားသည်။

“အဲဒါ မမကိုယ်တိုင်ပေါင်းတာကွယ့်”

ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာဆိုသည်။ သက်မှူးအောင်ပန်းကန်ထဲကို နောက်ထပ် ဝက်သားပေါင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးပြန်၏။

“အားရပါးရ စားကြစမ်းပါ။ ခုလိုလာလည်တာကို မမကြီးက အများကြီး ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဝမ်းသာတယ်”

ဒေါ်အေပီမြိုင် တကယ့်ကိုပျော်နေတယ်ဆိုတာ အမြဲတမ်း အနီးကပ်နေရတဲ့ နီထွေး အသိဆုံးဖြစ်သည်။

နီထွေးသည် ထမင်းပိုင်းဘေးမှလိုရာကို ဖြည့်ပေးရင်း သက်မှူးအောင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အလွန်တရာချောမောသည်လူ။ သူ့လောက်ချောတဲ့ယောက်ျားမျိုးကို နီထွေး တစ်သက်တာမှာ မတွေ့ဖူးသေးချေ။ ချောမောရုံမက တောင့်တင်းသန်မာသည့် ခန္ဓာကိုယ်၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့ အမူအရာနဲ့ ယောက်ျားပီသလှသေးသည်။

နီထွေးသည် သက်မှူးအောင်နှင့် လှမြတ်ဆွေကို တစ်လှည့်စီ ယှဉ်ကြည့်နေမိ၏။ မမဆွေလည်း လှပါသည်။ သက်မှူးအောင်နှင့် ယှဉ်လိုက်တော့ အသက်ချင်းကွာတာ သိပ်သိသာနေသည်။ လိုက်ဖက်မညီဘူးလို့ နီထွေးက ထင်သည်။

နီထွေး ရင်မှာ လှမြတ်ဆွေကို မနာလိုစိတ် ဝင်လာမိရ၏။ သူက သိပ်ချမ်းသာကဲမိန်းမဆိုတော့ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့ လူချောလေးကို ခေါင်းခေါက်ယူနိုင်တာပေါ့လေ။

“နီထွေး”

ဘယ်လောက်ထိ အစဉ်းစားလွန်သွားသည်မသိ ဒေါ်အေပီမြိုင်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ခေါ်လိုက်မှ တုန်သွားသည်။

“ဟင်းချိုထည့်ဦးလေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ။ ငေးတီငေးတိုင်နဲ့ ဒီမိန်းကလေး”

ထမင်းစားပြီးတော့ ဧည့်ခန်းထဲကိုရွှေ့ခဲ့ကြသည်။ အချို့တည်းရင်းစကားလက်ဆုံကျမိပြန်သည်။

“မောင်သက်မှူးအောင်က ဘယ်ဇာတိလဲကွယ့်”

“ကျွန်တော် ညောင်လေးပင်ကပါ”

“ဪ... ညောင်လေးပင်ကကိုး”

“ညောင်လေးပင်မြို့ပေါ်ကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ညောင်လေးပင်နားက မဒေါက်ဆိုတဲ့ရွာကလေး”

“အို”

ဒေါ်အေမီမြင့်ဖျက်နာမှာ အရိပ်တစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွား၏။ သူမက မေးသင့်ပမေးသင့် စဉ်းစားနေမိသည်။ သိချင်လွန်းသော မေးခွန်းကို မပေးဘဲ အောင့်အည်း ‘မနေနိုင်ခဲ့ချေ။’

“ဟောင်သက်ဖျူးအောင်ရဲ့ မိဘများကရော”

ထိုအမေးကြောင့် သက်ဖျူးအောင် ဖျက်နာညှိုးသွား၏။ လှပြတ်ဆွေကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို မမတောင် သေချာမသိသေးဘူး ခင်ဗျ။ မမကလည်း မမေးတော့ ပြောမပြုဖြစ်ခဲ့ဘူး”

“အို... မမကြီး မေးတာလွန်သွားရင် ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ မမကြီး သိပ်စစ်စစ်မိပြီ ထင်ပါရဲ့”

ဒေါ်အေမီမြိုင်က ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မမကြီး။ ဆွေကိုယ်တိုင်က မောင့်အကြောင်းကို မမေးခဲ့တာပါ။ ဆွေသဘောကတော့ ပြဇာတ်တယ်လေ။ ဆွေချစ်တာ မောင့်ကိုပဲ။ မောင့်နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို သိဖို့မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟောင်ဟာ နောက်ပိုင်း ရှင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ဆွေ သိပါတယ်။ မောင့်မှာ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မရှိတော့ ဘုရားဆိုတာလည်း သိတယ်။ ဆွေတို့နှစ်ယောက်လုံးက ဘဝတူ။ လက်ထပ်မယ် ဆိုတော့ ခွင့်တောင်းစရာ မိဘရယ်လို့ မရှိကြတော့ နှစ်ယောက် သဘောတူ သက်ထပ်ခဲ့ကြတာပဲလေ။ အဲဒီလို စိတ်ရှင်းခဲ့လို့ မောင့်အကြောင်းကို ဆွေ ကိုယ်တိုင် မမေးခဲ့တာပါ။ မမကြီးက ရင်းနှီးတဲ့သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မေး ဘာဟာ စပ်စရာ မကျပါဘူး မမကြီးရယ်”

ဆွေက ပြောရာပြောကြောင်း ဝင်ပြောသည်။

သက်ဖျူးအောင်က သက်ပြင်းကိုချလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ဘဝက မကောင်းပါဘူးမမကြီးရယ်။ ကျွန်တော်က မိဘ ခွဲတစ်ကောင်ကြွက်ပါ။ ကျွန်တော် မရှက်တမ်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော့်မိဘရင်း ဘယ်သူဆိုတာတောင် ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ တွေးကြည့်ရင်တော့ စိတ်နာစရာပဲ။ ကျွန်တော့် အမေဟာ မဒေါက်ဆိုတဲ့ မြို့ကလေးမှာ ကျွန်တော့်ကို တိတ်တိတ်ပုန်းလာပြီး မွေးခဲ့တာပါ။ ဒါကို သူများတွေပြောပြလို့ ကျွန်တော် သိရတာ”

“အို”

“ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲဆို ကျွန်တော့်အမေဟာ ကျွန်တော့်ကို မွေးပြီး တောမှာ ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့တယ်”

“တော်ပါတော့ကွယ်”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကြားလိုက်လို့ မမကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ် သွားပြီလား။ ဆောရီးဗျာ”

ဒေါ်အေမီမြိုင်က ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိလိုက်သည်။ ဆိုးလှသည် လား။ ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးများလဲနော်။

ဒေါ်အေမီမြိုင် အတော် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်ဆိုတာ သိသာလှ သည်။ လှမြတ်ဆွေလည်း မျက်နှာမကောင်း။

“ဒီအကြောင်း တော်ကြပါစို့။ တခြားအကြောင်း ပြောင်းပြောကြ ပါစို့”

သို့သော် စကားပိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီ။ ဟိုတစ်ခွန်း ဒီတစ် ခွန်း ပြောနေကြသော်လည်း အသက်မပါတော့။ စိတ်ညစ်ညူးမှုက သုံးယောက် စလုံး ရင်ထဲမှာ နေရာယူခဲ့ပြီ။

ခဏကြာတော့ သက်မှူးအောင်နှင့် လှမြတ်ဆွေ နှုတ်ဆက်ပြန်သွား ကြ၏။

ညှော်သည်များ ပြန်သွားကြတော့ ဒေါ်အေမီမြိုင် အတွေးပေါင်းစုံနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရင်တွေ တထိတ်ထိတ်ခုန်နေသည်။

မဒေါက်၊ ရွှေကျင်၊ ညောင်လေးပင်

သက်မှူးအောင် ပြောပြသွားသည့် နေရာဒေသအမည်များက ဒေါ် အေမီမြိုင်ကို ခြောက်လှန့်လျက်ရှိသည်။

ပြီးတော့ မောင်သက်မှူး ပြောခဲ့သည့်အကြောင်းအရာများ။

ကျွန်တော့်ဘဝက မကောင်းခဲ့ပါဘူး - - -

မိဘရင်း ဘယ်သူဆိုတာတောင် မသိဘူး - - - - #

တိတ်တိတ်ပုန်းလာမွှေးခဲ့တာ - - - - #

ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့တယ် - - - - #

အို... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်အေပီ
မြိုင် အသံထွက်အော်မိမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

ဒါတွေဟာ အိပ်မက်တွေလား။ စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်တဲ့
ဩဇာအဖြစ်တွေလား။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘဝသေခဲ့ရသော သူမရင်များ ပြန်လည်လှုပ်ရှား
လာပြီ။

ထင်တဲ့အတိုင်း မဟုတ်ပါစေခဲ့လို့လည်း ငြင်းဆိုပစ်လိုက်ချင်သည်။
ထင်တဲ့အတိုင်း ဟုတ်နေပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းမိသည်။

ဒွိဟစိတ်များဖြင့် သူမနှလုံးသားများ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်နေ၏။

“နီထွေးရေ”

အသံကုန်မြင့်ခေါ်လိုက်သော်လည်း အသံက ခြောက်ကပ်စွာ ထွက်
လာသည်။

သို့သော် နီထွေး ကြားပါသည်။

“ရှင် အန်တီ”

“ဆေးယူခဲ့”

ဆေးသောက်လိုက်သော်လည်း ရင်ကငြိမ်မသွား။

အတွေးများက ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

သား - သား - သားကလေး။

သူဟာ ငါ့သားကလေးများလား။

ဒေါ်အေပီမြိုင်သည် ပြူးကြောင်သောမျက်ဝန်းများဖြင့် ရှေ့တည်
ထိုင်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း လက်က ဘီးတပ်ကုလားထိုင်၏ လက်တန်းနှစ်ဖက်ကို
ထင်းတင်းကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

နီထွေးသည် ဒေါ်အေပီမြိုင် ထူးခြားသော အမူအရာကို အကဲခတ်

နေ၏။

လက်ကို ဖမ်းအဆွဲခံလိုက်ရ၍ သက်ပျိုးအောင်နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ပြုံးပြုံး”

“ဪ ... မှတ်မိသေးတယ်နော်”

မိန်းကလေးက ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်၍ပြောသည်။

“စကားနာတွေ ထိုးမနေပါနဲ့ပြုံးချာ။ ရန်ကုန်ကို ဘယ်တုန်းက ရောက်နေလဲဟင်”

“ပြုံး ရန်ကုန်ရောက်နေတာ လနဲ့နီ ကြာနေပါပြီ ကိုသက်။ ကိုသက်ကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမှန်း မသိလို့။ ကိုသက်ကတော့ မေ့နေပြီပေါ့။ ရန်ကုန်မှာ သူဌေးကြီး ဖြစ်နေပြီကိုး”

“လာ ... ပြုံး။ တစ်နေရာရာသွားရအောင်။ လမ်းမကြီးမှာ ရပ်ပြီး စကားပြောရတာ မကောင်းပါဘူး”

မနီးမဝေးရှိ အအေးဆိုင်တစ်ခုမှာ ထိုင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ဆိုပါဦး ပြုံး။ အခု ရန်ကုန်မှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

ပြုံးပြုံးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုသက်နဲ့နီးအောင် ကိုသက်ရှိတဲ့ ရန်ကုန်ကို လိုက်လာတာလေး ဒါပေမဲ့ ဦးရောက်တော့ ကိုသက်ကဘဝသစ်မှာ ပျော်နေပြီပဲ။ ပြုံး ကိုသက် လိပ်စာစုံစမ်းပါသေးတယ်။ ဆရာဦးထင်ကျော် ကျူရှင်မှာ သွားမေးတော့

ဆရာက ပြုံးကို အဖက်မတန်သလို ဆက်ဆံတယ်။ ကိုသက်လိပ်စာကိုလည်း မပြောဘဲ ဝေ့လည်ချောင်းပတ် လုပ်နေတယ်လေ”

ဦးထင်ကျော်ကလည်း ညောင်လေးပင်သားမို့ သက်မှူးအောင်နှင့် ပြုံးပြုံးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိနေသည်။ သက်မှူးအောင် အိမ်ထောင် ကုန်နေပြီမို့ သူ့ရည်းစားဟောင်းပြုံးပြုံးကို လိပ်စာပြောမပြော သဘာဝကျပါ သည်။ ဆက်ပြီး ဇာတ်ရှုပ်နေမှာစိုး၍ ဝေ့လည်ပတ်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ ဆရာ့ရဲ့ အမြော်အမြင်ရှိတဲ့သဘောထားကို သက်မှူးအောင် သိထားပြီးပြီ။

“အခု ပြုံး ဘယ်မှာနေလဲ”

“ဦးလေးအိမ်မှာပေါ့။ ဦးလေးမိန်းမ အပြိုင်ငြင်ခံပြီး ကပ်ရပ်နေနေရ တာလေ။ ပြုံးကတော့ ကိုသက်နဲ့အတူ ရန်ကုန်မှာ ဘဝသစ်တစ်ခုစမယ်ဆိုပြီး မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ လာခဲ့တာ။ ဒီရောက်တော့ ဟွန်း... မပြောလိုက်ချင်ပါ လှ။ ခု ပြုံး ဘာလုပ်နေရလဲ သိလား။ သိမ်ကြီးဈေးက အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင် မှာ လုပ်ခလေးတစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ အကူလုပ်နေရတယ်”

ပြုံးပြုံးက တရစပ် ရန်တွေ့နေသည်။

သက်မှူးအောင် ရင်မောရပြီ။

သူ ပြုံးပြုံးကို သံယောဇဉ်ရှိပါသည်။ ချစ်လည်းချစ်သည်။

သူ့အနွဲ့အတာခံခဲ့တဲ့ ပြုံးပြုံး။ သူ့ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ခွင့်လွှတ်ခဲ့တဲ့

ပြုံးပြုံး။ သူ့ကို သိပ်ချစ်တဲ့ပြုံးပြုံးရယ်လေ။

“ကိုသက် အမှားပါလေ။ ကိုသက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ နားလည်ပါ ပြုံး။ နားလည်လိမ့်မယ်လို့လည်း ကိုယ်မျှော်လင့်တယ်။ ကိုယ် အိမ်ထောင်ပြု ကာလာ” ကိုသက်က ဆက်ပြောရမည့်စကားအတွက် ပြုံးပြုံးကို အားနာပြီး နှုတ်ဆို့နေမိသည်။

“ကိုယ် အိမ်ထောင်ပြုတာ ဘဝတက်လမ်းအတွက်လို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါ ပြုံး။ ကိုသက်တို့ ဘယ်လောက်ရုန်းကန်ခဲ့ရလဲ။ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲပင်ပန်း ခဲ့လဲ။ အမေဆို ဆင်းရဲပင်ပန်းတဲ့ဒဏ်ကြောင့် သေခဲ့ရပြီ။ ဒါတွေ ပြုံး နား မသိမှာပါလေ။ ကိုသက် ဆက်ပြီး အဆင်းရဲမခံနိုင်တော့ဘူး ပြုံး”

“ဒါနဲ့ပဲ သူ့ဌေးမကြီးကို လက်ထပ်လိုက်တယ် ဆိုပါတော့”

“ပြုံး နားမလည်သေးပါလား။ ဒါကိုယ်တစ်ယောက်တည်းအတွက် အတ္တဆန်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟာ ... ဟ ... ရယ်ရတယ်။ မိန်းမရပြီးကတည်းက ဘာမှ အဆက်အသွယ်မလုပ်တဲ့သူကများ”

“ဒါက အကြောင်းအမျိုးမျိုး ရှိသေးတယ် ပြီး။ ကဲပါ ပြီးရယ်။ ခု ကိုသက်နဲ့တွေ့ပြီပဲ။ ပျော်ပျော်နေပါတော့။ ပြီးခုကွဲတွေကို ကိုသက် ဖြေရှင်း ပေးပါ့မယ်။ ကိုသက် တာဝန်ယူပါ့မယ် ပြီးရယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုသက် တာဝန်ယူရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပြီးရဲ့ကျေးဇူးတွေ ကိုသက်အပေါ်မှာ အများကြီးရှိခဲ့လို့ပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ် လား။ ပြီးတော့ ကိုသက်စွန့်ခွာသွားလို့ ပြီး အများကြီးခံစားခဲ့ရပြီ။ အသည်း ကွဲခဲ့ရပြီ။ ဒီအတွက် ကိုသက်မှာ လျော်ကြေးပေးဖို့ တာဝန်ရှိတယ်လေ”

ပြီးပြီးက ဒီလိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သည်။ အဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းဟန်လေးများကိုပင် ကိုသက် ချစ်ခဲ့ရ တာ မဟုတ်လား။

ခုလည်း ပြီးပြီး ပြောသမျှတွေဟာ အမှန်တွေချည်းမို့ ကိုသက် လက်ခံလိုက်ရ၏။

“ရော ... ပြီး။ လောလောဆယ် သုံးဖို့ယူသွား။ ကိုသက်မှာ ဒါပဲ ပါသေးတယ်။ ပြီးဦးလေးအိမ်လိပ်စာ ပေးခဲ့။ ကိုသက် လာခဲ့မယ်”

ပြီးပြီးက သက်မှူးအောင် ထုတ်ပေးသော ငွေစက္ကူများကို လွှင့် မြန် ဖျတ်လတ်စွာ ကောက်ယူကာ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ တည့်လိုက်သည်။ မူပင် မူမနေအားတော့ပေ။

ပြုံးပြုံး

ငယ်ငယ်ကတည်းက မိမိအတွက်အနစ်နာခံခဲ့သည်။ မူလတန်းကတည်းက မုန့်ဖိုးယူမလာနိုင်တဲ့ ကိုသက်ကို ပြုံးပြုံးကပင် သူ့မှန် ခွဲဝေကျွေးသည်။

ကိုသက် ပိုက်ဆံလိုသည်ဆိုလျှင် သူ့အိမ်ကပိုက်ဆံကို ခိုးပေးသည် ပြုံးပြုံး။ သူ့စုဘူးကို ဖောက်ပေးသည့်ပြုံးပြုံး။

ဆယ်တန်းစာမေးခွဲဖြေခါနီးမှာ ကိုသက်ရဲ့ မွေးစားအမေ ခေါ်ခေါ် သက် ပန်းနာထကာ အိပ်ရာထဲလဲသည်။ အကြော်ကြော် ရောင်းစားရသော

အမေမှာ ဝင်ငွေမရှိတော့။ ဆေးကုဖို့ထားလို့ စားဖို့ပင် အနိုင်နိုင်၊ စိတ်ညစ်
လွန်းလို့ ကိုသက်က စာမေးပွဲပင်မဖြေတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။

ပြုံးပြုံးက သူ့ဆွဲကြိုးလေးကို ချွတ်ပေးရှာသည်။

“ရော့ ... ဒါယူလိုက်။ ရောင်းပစ်လိုက်။ ရတဲ့ငွေနဲ့ နင့်အဖေကို
ဆေးကု။ ငါအိမ်ကို ကျပျောက်သွားပြီလို့ ပြောလိုက်မယ်။ နင့်တာဝန်က
စာကောင်းကောင်းကျက်ဖို့ပဲ။ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဒီဝင်ခွဲကွဲတွေက ကျွတ်ပါ
ပြီ ကိုသက်ရယ်”

ပြန်တွေ့ကြည့်တော့ ပြုံးပြုံး ကျေးဇူးတွေက သူ့အပေါ်မှာ အများ
ကြီး။ သူ့ကို အနစ်နာခံပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့ပြုံးပြုံး အမျိုးမျိုးပုံမှန်တဲ့ ပြုံးပြုံး။

ဟုတ်ပါတယ် ပြုံးရယ်၊ ပြုံးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ပြုံးကျေးဇူးတွေ
ကိုသက်အပေါ်မှာ အများကြီးပါ။

ကိုသက်ကျေးဇူးမပေ့ပါဘူးကွယ်။ ပြုံးကျေးဇူးတွေကို ပြန်ဆပ်ပါမယ်။

ကိုသက် တတ်နိုင်သမျှ ပြုံးကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပါမယ်။

နောက်ပြီး ...

ပြုံးနဲ့ ပြန်တွေ့မှ ကိုသက် ပြုံးကို အချစ်မပြယ်သေးဘူးဆိုတာ
သိလာရပြီ ပြုံးရော။

နောက်တစ်ပတ်အကြာမှ သက်မှူးအောင် လှမြတ်ဆွေကို ပြော
သည်။

“မမ ပုံနှိပ်တိုက်က အလုပ်ထွက်သွားတဲ့ ကောင်လေးနေရာမှာ
လူလိုတယ် မဟုတ်လားဟင်”

“စာရင်းဖယားကိုင်ဖို့ စာရေးသဘော ခန့်ထားတာပါ။ မရှိလည်း
ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ်တိုင်ကြီးကြပ်နေတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ သိပ်အရေးမကြီးဘူးဆိုပေမဲ့ ရှိနေရင် ကောင်း
ဘာပေါ့။ မောင်မောင်တို့ မြို့က ကောင်မလေးတစ်ယောက် ချို့ချို့တဲ့တဲ့ထဲက
ပါပဲ။ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လာရှာတာ အလုပ်မရသေးလို့ ကူညီတဲ့အနေနဲ့
ဆီဒီနေရာမှာ ခဏသွင်းထားလိုက်ရရင် ကောင်းမလားလို့”

“မောင်မောင် ပျက်နှာနာရတဲ့သူမို့လား”

“ခင်နေလို့ပါ။ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

၇၀ * ဆောင်းလှလင်

“ယုံကြည်ရမယ်၊ ရိုးသားမယ်ဆိုရင်တော့ ခန့်လိုက်လော့ သူ့လခ
အတွက် မမတို့မှာ အပန်းကြီးတာမှ မဟုတ်တာ”

“သူက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားပါ မမ၊ အားကိုးရမှာပါ”

အိပ်မက်လား။ တကယ်လား။

ရော်နီသွင်က သူမနောက်မှ ပြေးလိုက်လာသည်တဲ့။ သူမက
ရော်နီသွင်ကို မတွေ့ချင်။

ထို့ကြောင့် သူမ ထွက်ပြေးသည်။

ရော်နီသွင်က နောက်မှလိုက်သည်။

“ဝီ ... ဝီ”

သူမအမည်ကို ရော်နီသွင်က အော်ခေါ်သည်။

“မလိုက်နဲ့။ ရှင်ကိုမှန်းတယ်။ ရှင်မလိုက်နဲ့”

သူမက အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်သည်။

သို့သော် ခဏအကြာတွင် သူမသည် ရော်နီသွင်ရင်ခွင်ထဲ ချောက်
ဝေတော့၏။

“လွတ် ... လွတ် ... ကျွန်မကို လွတ်”

ရော်နီသွင်က ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။

သူမရင်ထဲမှာ ခံပြင်းစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ရော်နီသွင်ကို
မေးနေသည်။ ရော်နီသွင်လက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ချင်နေသည်။

သူမသည် တတ်နိုင်သမျှ ရုန်းထွက်ကြည့်၏။

ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကို အိပ်မက်သာဖြစ်လိုက်ချင်၏။
ဒါအိပ်မက်များလားဟု တွေးမိသည်။

အိပ်မက်သာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။

စိတ်မော့စွာ ရုန်းကန်နေဆဲ။ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးသွားသည်။ ထိုအမှန်တကယ် အိပ်မက်၊မက်နေတာပဲ။

အဖြစ်ဆိုးဟာ တကယ်မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရ၍ စိတ်ထဲမှာ ငပျံသွားသည်။

သို့သော် အိပ်မက်၊မက်စဉ်က တုန်လှုပ်ခဲ့သော ရင်ခုန်မှုများ ပျောက်မသွား။ ရင်ထဲမှာ တုန်ယင်လိုက်မော့၍ကျန်ခဲ့၏။

ဒေါ်အေမီပြိုင်သည် လက်ကိုထောက်၍ အိပ်ရာမှထလိုက်သည်ကိုယ်အထက်ပိုင်းက အိပ်ရာပေါ်မှ ကြွတက်လာသည်။

အာခေါင်များ ခြောက်ကပ်နေသည်။ အမှောင်ထုထဲမှာ မွန်းကျပ်ပေးမိ၏။

“နီထွေးရေ ... နီထွေး”

“-----”

“အေ ... နီထွေး ... ထစမ်း”

ဒေါ်အေမီပြိုင်၏ခုတင်ဘေးကြမ်းပြင်တွင် ခြင်ထောင်တစ်လုံးမှ အိပ်မောကျနေသည့်နီထွေးကို အတော်နှိုးယူရသည်။

“ဟဲ့ ... နီထွေး”

“အင် ... ရှင် ... အန်တီ”

“ဆေးယူခဲ့စမ်း။ ရေပါ ခပ်ခဲ”

နီထွေးက စိတ်မပျက်ပါထရင်း စားပွဲပေါ်မှာအသင့်ရှိနေသည့် ဆေးကို ယူသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေပုလင်းကိုသွားယူသည်။

ဒေါ်အေမီပြိုင်သည် ဆေးနှင့်အတူ ရေကိုတဝကြီး သောက်ပစ်လိုက်သည်။

“ငါအိပ်မက်ဆိုးတွေမက်လို့ လန့်လိုက်တာအေ။ ညည်း ပြန်ပေးနဲ့။ ပီးဖွင့်ပြီး ငါ့နားမှာ ခဏထိုင်နေဦး”

ဒီအိပ်မက်ဆိုးကို ဒေါ်အေမီပြိုင် ခဏခဏ မက်သည်။ အိပ်မက်တွင် ရော်နီသွင်သည် ဒေါ်အေမီပြိုင်ကို အစဉ်လာရောက်နှိပ်စက်တတ်၏။

အမှန်တော့ ဒီအိပ်မက်သည် တကယ်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု
၏ ပုံရိပ်သာဖြစ်ပါ၏။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ဒေါ်အေမီမြိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။
ဒီအဖြစ်အပျက်ကို စက်ဆုပ်ရွံရှာလွန်းပေမဲ့ မေ့ဖျောက်ပစ်ဖို့ရာတော့ မစွမ်း
သာ။

အဖြစ်ဆိုသည် အိပ်မက်ဆိုးအဖြစ် ရံဖန်ရံခါ လာရောက်နှောင့်
ယှက်တတ်မြဲ ဖြစ်လေသည်။

ရော်နီသွင် ... ရော်နီသွင်။ နှင် ခုထိ စိတ်ဒုက္ခပေးနေတုန်းပါလား။

ဒေါ်အေမီမြိုင်သည် သက်ပြင်းကို အခါခါချနေမိသည်။ ဒီလူ့ကို
သတိမရချင်ပါ။ မုန်းသည်။

သို့သော် ဒီလူပေးခဲ့သည့် ဒဏ်ရာတွေက ဒေါ်အေမီမြိုင်ဘဝမှာ
ဖျောက်ဖျက်မရအောင် စွဲထင်ခဲ့ပြီ။ မုန်းသော်လည်း မေ့မရတော့။

ယခုတစ်ခါ တရားဓမ္မဖြင့် တည်ငြိမ်စမြဲနေသော ရင်မှာ လှိုင်း
ဂယက်တစ်ခု ထရပြန်ပြီ။

သက်မှူးအောင်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးစားမေ့ဖျောက်ထားသော ဖြစ်ရပ်များက သက်
မှူးအောင်ကြောင့် လွန်လူးနိုးထ ဆန်းသစ်လာရပြန်ပြီ။

သက်မှူးအောင် ဘယ်သူလဲ။

သက်မှူးအောင်၏ ရုပ်ရည်၊ သက်မှူးအောင်ဇာတိ၊ သက်မှူးအောင်
နောက်ကြောင်းဖြစ်ရပ်များက ဒေါ်အေမီမြိုင်ကို သံသယပွားစေပြီ။

သူ ... သူကလေးတာ ... ငါ့ရဲ့... ငါ့ရဲ့... ရင်သွေးလေးလေး
သားကလေးများလား ... ကွယ်...

တွေးရင်း ... တွေးရင်း ... ဒေါ်အေမီမြိုင် စိတ်လှုပ်ရှားလာရပြန်ပြီ။
နုလုံးရောဂါသည်တစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်က မလွယ်လှချေလား။ နည်းနည်းလေး
မျှ အထိခိုက် အငြိစွန်းမခံချေ။

“မမ ခရီးထွက်ဖို့ ရှိတယ် မောင်မောင်”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“ပြည်ကို။ သန်ဘက်ခါ သွားဖြစ်မယ်။ ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်ပဲ သွားမယ် မောင်မောင်”

“မောင်မောင် လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့နော်”

“မောင်မောင် မလိုက်ခဲ့လေ။ စာမေးပွဲနီးနေပြီ။ စာကျက်ပြီး နေခဲ့ပါ။ ဒီခရီးက မမ သွားနေကျ။ စိတ်မပူနဲ့။ ဒီမိမှာသာ စာကျက်နေခဲ့နော် မောင်မောင်”

သက်မှူးအောင်၏ တတိယနှစ် စာပေးစာယူသင်တန်း စာမေးပွဲက လပိုင်းသာ လိုတော့သည်။

“မမ ဘာကိစ္စနဲ့ သွားမှာလဲဟင်”

“ပြည်က လုပ်ငန်းရှင်တွေနဲ့ စာရင်းရှင်းဖို့ရယ်၊ ပြည်ကဖို့တဲ့ ကတွတ်ယိုတွေ လမ်းမှာကြာလို့ ပျက်စီးကုန်တဲ့အကြောင်း ဆွေးနွေးဖို့ရယ်ပါ။ ရောက်တဲ့ညနေပဲ ဒီကိစ္စက ပြတ်မှာပါ။ အခြေအနေပေးရင်တော့ မမ တောင် တွင်းကြီးထိ ဆက်သွားဖြစ်လိမ့်မယ် မောင်မောင်”

“ပင်ပန်းလိုက်တာ မမရာ”

“တောင်တွင်းကြီးက ဆီးသီးပို့နေကျ ဆီးခြံရှင်တစ်ယောက်နဲ့ ညှိရ ဦးမယ်လေ။ လူချင်းဆုံပြီးပြောမှ ဖြစ်မှာဆိုတော့ လမ်းကြိုတုန်း တစ်ခါတည်း”

သွားတာ ကောင်းမလားလို့။ နောက်တစ်ခါသွားရရင် ထပ်ပြီး ပင်ပန်းဦးမှာမို့ပါ မောင်မောင်ရယ်”

“မောင်မောင်တော့ တစ်ယောက်တည်း လွမ်းနေရတော့မှာပဲ မမလား”

“ပိုပြီ မောင်မောင်ပို။ အိမ်မှာပဲ စာကျက်နေပါ မောင်မောင်ရယ်”

“မောင်မောင်ပျင်းတယ် မမရယ်။ မောင်မောင်လည်း အလုပ်လုပ်ချင်တယ်။ မောင်မောင်ကို ပုံနှိပ်တိုက်မှာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုခိုင်းစမ်းပါမမရဲ့။ အလုပ်ပြင်ဆိုင်မှာတော့ မိန်းမလျာတွေနဲ့ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး။ ပွဲရုံကလည်း ဆရာတို့ မမတင်တို့နဲ့ စပ်တူဆိုတော့ မောင်မောင် မလုပ်ချင်ဘူး။ ပုံနှိပ်တိုက်မှာ မောင်မောင်ဝင်ပြီး ဦးစီးလိုက်မယ်လေနော်”

“မောင်မောင်လုပ်မယ်ဆိုရင် လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ လက်ရှိအလုပ်တွေ မကြိုက်ရင် လုပ်ငန်းအသစ်ထူထောင်လို့တောင် သေးဘယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်မောင်ရယ်... မောင်မောင် ဘွဲ့ရအောင် ကြိုးစားလိုက်ပါဦး။ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းမှာ မျက်နှာပန်းလှလှ ကျင်လည်ဖို့အတွက် ဘွဲ့တစ်ခု လိုသေးတယ် မောင်မောင်ရဲ့။ မမလေ... မောင်မောင်ကို ချစ်သွန်းလို့သာ၊ အရင်စိတ်ပျိုးနဲ့သာဆိုရင် ဘွဲ့လေးတစ်ခုတောင် မပိုင်သေးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့များ ဝေလာဝေးပဲ။ ခုတော့ အများက မမကို လှောင်စရာဖြစ်နေပြီ။ လှမြတ်ဆွေကြီး ဈာန်လျှောမယ့်လျှောတော့ ဘွဲ့မရသေးတဲ့ ကိုယ့်ထက်ငယ်တာလေးကို ကောက်ယူတဲ့အထိပဲတဲ့။ သူတို့ကားတွေ ဂရုထားလွန်းလှလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မောင်မောင် ဘွဲ့အမြန်ရအောင် ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါဦးကွယ်”

“စာမေးပွဲက အောင်မှာပါ မမ”

“မတော်တဆ မကျရအောင် စာကိုပဲကျက်ပါဦး မောင်မောင်ရယ်။ ဘွဲ့ရပြီးရင် မောင်မောင် အလုပ်တွေ မညည်းတမ်းလုပ်ရမယ် သိလား။ ဪ... ဒါနဲ့ ပုံနှိပ်တိုက်မှာ မောင်မောင် အလုပ်သွင်းပေးထားတဲ့ ကောင်မလေးကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အင်း... အဲ... ဟိုတစ်နေ့က ဝင်ကြည့်တော့ အဆင်ပြေတယ် ပြောတာပဲ။ ကိုအောင်မြင့်နဲ့ အပ်ထားတယ်လေ”

၇၆. ❖ ဆောင်းလှလင်

“မောင်အောင်မြင့်ပဲ အလုပ်တွေပြပေးပါလိမ့်မယ်။ မမတောင်
ပုံနှိပ်တိုက်ဘက် မရောက်ဖြစ်တာနဲ့ ဒီကောင်မလေးကို မမြင်ဖူးသေးဘူး”

ကားကို လမ်းထိပ်မှာ ထားခဲ့ရသည်။

မထားခဲ့လိုလည်း မဖြစ်ပေ။ ပြုံးပြုံးဦးလေးအိမ်ရှိရာ ကျူးကျော်
ရပ်ကွက်၏ လမ်းကျဉ်းများက ကားမဝင်သာ။

သက်မှူးအောင် လမ်းကြားထဲ ခြေကျင်လျှောက်ဝင်ခဲ့၏။

မိုးရာသီမဟုတ်ဘဲ ရွံ့ဗွက်များ၊ ချိုင့်ခွက်များဖြင့် ပြည့်နေသောလမ်း
ကို သုံးလေးချိုးချိုးပြီးမှ လိုရာ အိမ်ကိုရောက်သည်။

ပြုံးပြုံးတို့အိမ်ရှေ့မှာ အင်္ကျီကိုယ်ချွတ်နှင့် ကလေးသုံးယောက်
ဂေါ်လီ ပစ်နေကြသည်။ ပြုံးပြုံးဦးလေး၏သားသမီးများ ဖြစ်ပုံရသည်။

“ပြုံးပြုံး ဒီအိမ်မှာနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မပြုံး... ဟောဒီမှာ အစ်မညော်သည်”

အသံကြား၍ ပြုံးပြုံးပြေးထွက်လာသည်။

“ဟယ်... ကိုသက် ဒီအထိလိုက်လာတယ်”

“ရောက်ဖူးအောင် လာလိုက်တာပါ”

“ကိုသက် အဘွားကြီးသိလို့ စိတ်ဆိုးနေပါဦးမယ်။ ဘာနဲ့ လာလဲ”

“အိမ်ကကားနဲ့ပဲ၊ အဘွားကြီး မရှိဘူး။ ခရီးထွက်သွားတယ်”

“ဪ”

မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ခန်းဆီးကိုလှုပ်၍ သက်မှူးအောင်ကို ခေါင်းပြုကြည့်သည်။ သက်မှူးအောင် ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ ခန်းဆီးချပြီး အခန်းထဲဝင်သွားသည်။

“အဒေါ်လေ”

ပြုံးပြုံးက တိုးတိုးပြောသည်။

“လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်။ အိမ်မှာ စိတ်ညစ် စရာကြီး”

“သွားမယ်လေ”

“ခဏနေဦး၊ ပြုံး အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်”

ပြုံးပြုံး အခန်းထဲဝင်သွားတုန်းမှာ ကလေးတစ်ယောက်က သက်မှူးအောင် နားကပ်လာသည်။

“ဦးက ဘယ်သူလဲ”

“မင်း အစ်မသူငယ်ချင်းပေါ့ကွ”

“ကျွန်တော့်ကို မုန့်စိုးပေး”

ကလေး၏ ရဲတင်းမှုအတွက် ကိုသက် အံ့ဩသွားရသည်။

အိမ်ကပ်ထဲကငွေစက္ကူတစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးနေဆဲ ပြုံးပြုံး ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဟယ်... မောင်မျိုး နှင့် ညှဉ်သည်ဆီက ပိုက်ဆံတောင်းနေ ပြန်ပြီ။ ဒီကလေးဟာလေ”

ကလေးက ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

“ကိုသက်၊ စိတ်ညစ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်ရောက်ချင်း ပြုံးပြုံး မေးသည်။

“အဲဒါကြောင့် ကိုသက်ကို အိမ်မခေါ်တာ။ ရှက်လို့၊ ပြုံးအိပ်တော့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ခြင်ထောင် ထောင်အိပ်ရတာ သိလား။ သူများအိမ်နေတော့ သူများ အရိပ်အကဲ ကြည့်နေရတာပေါ့လေ”

သက်မှူးအောင်က လက်ဖက်ရည်ကို စိတ်မပါစွာ တစ်ငုံ့သာောက်လိုက်သည်။

“ကိုသက်”

“ဟင်”

“ပြုံးကို အိမ်ခန်းတစ်ခန်းလောက် ငှားပေးပါလားဟင်”

“ငှားပေးချင်ပါတယ်။ စပေါ်က များတယ် ပြုံးရဲ့။ ဘော်ဒါဆောင် ခပြောင်းနေပါလားဟင်”

“ဘော်ဒါဆောင် မနေချင်ပါဘူး။ တစ်ပတ်တွေနဲ့အတူနေပြီး ကျဉ်း ဘုပ်တာချင်း အတူတူ။ ဒီအိမ်မှာက ထမင်းချက်ရသက်သာသေးတယ်။ အဆောင်နေရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ချက်စားနေရမှာပေါ့”

“အိမ်ခန်းငှားနေတော့လည်း ချက်ရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“မတူဘူးလေ။ ကိုယ့်အိမ်ခန်းနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ ပင်ပန်းတာချင်း မတူဘူးလေ။ ပုံနှိပ်တိုက်ကလစာနဲ့ ပြုံး လောက်အောင်စာဆိုပါပါတယ်။ မြို့ထဲနဲ့ သားရင်ဝေးပါစေ။ သီးသီးသန့်သန့် နေနိုင်တဲ့အခန်းတစ်ခန်းလောက် ငှားပေး မေးပါ ကိုသက်ရယ်”

“ကိုသက် ငှားပေးချင်ပါတယ်။ ဒါမှ ကိုယ်လည်း ပြုံးဆီ လွတ်လွတ် သပ်လပ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်လား”

“ဒါဆို ဘာစဉ်းစားနေစရာလိုလဲ။ ဒါလောက်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးမ ငြီး ရထားတာများ။ အိမ်စပေါ်လေးလောက်တော့ ကိုသက် လှည့်လို့ရပါ သယ်”

“ကိုယ် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ပုံနှိပ်တိုက်မှာ အမြဲတမ်းလုပ်ဖို့ ပြုံး မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ကိုသက် မိန်းမကြီးက ပြုံးတို့အကြောင်း တစ်နေ့နေ့ သိမသွားဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ပြုံး အစိုးရအလုပ်တစ်ခုခု ရဖို့ကြိုးစားနေတယ်။ အောက်တန်းစာရေးပဲရရ၊ နေရာ အခန်းလေးတစ်ခုရှိရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ကိုသက်လည်း လာချင်သလို ဘာ နေချင်သလိုနေလို့ ရတာပေါ့။ ပြုံး ရန်ကုန်လာခဲ့တာလည်း ကိုသက်နဲ့ အတူနေဖို့လေ။ နော်... ကိုသက်နော်... ငှားပေးနော်”

“ဟော ... နီထွေး”

အိမ်ရှေ့ကို ထွက်အလာ နီထွေးကို တွေ့လိုက်ရ၍ သက်မှူးအောင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အန်တီက ထမင်းစားဖိတ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

နီထွေးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပျက်နာဖြင့် ပြောသည်။ သက်မှူးအောင် ရှေ့မှာ နီထွေး ပျက်နာမထားတတ်ဖြစ်နေ၏။

“မမကြီးကလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟို... မမဆွေ မရှိဘူး။ စားရေးသောက်ရေး ခက်မှာ စိုးလို့တဲ့။ အဲဒါ မမဆွေ ပြန်မရောက်မချင်း အိမ်မှာပဲ လာစားပါတဲ့။ ပြောခိုင်းလိုက်လို့”

“အားနာစရာကြီး”

နီထွေး ခေါင်းငုံ့နေသည်။

“အေးလေ ... ဖိတ်တော့လည်း လာစားရတာပေါ့။ အခု ညနေစာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မမကြီးကို ပြောလိုက်။ ဒီညနေတော့ လာစားမယ်လို့။ နောက်နေ့ တွေတော့ မကျွေးပါနဲ့လို့။ အိမ်မှာလည်း ဒေါ်ပု ရှိနေတာပဲ။ ကိစ္စမရှိဘူး လို့ ပြောလိုက်နော်”

နီထွေးက သူ့လက်မသူ ပါးစပ်နှင့်ကိုက်နေရာမှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဒါဆို ကျွန်မ သွားမယ်”

“ကောင်းပြီ”

နီထွေး လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဒီကောင်မလေး ဘာလို့ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတာလဲ။

ဒါ့ရှေ့မှာ ရှက်ကိုရှက်ကန်းခဲ့။ စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ နီထွေးကို သူ့အကဲခတ်မိ၏။
ရယ်လည်း ရယ်ချင်နေမိသည်။

နီထွေးက အပေါက်ဝရောက်မှ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သက်မှူးအောင် ကြည့်နေသည်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသည်။ သူမ

ချက်နားမှာ ရှက်သွေးဖြန်းသွား၏။ အတော်ရှက်သွားတဲ့ပုံပင်။

ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

သက်မှူးအောင်က သဘောကျစွာရယ်လိုက်မိ၏။ တကယ့် အူရိုင်း

လေးပါပဲ။

မမကြီးက လိုလေသေးမရှိ ပြုစုနေသည်။
 အနားမှာထိုင်ပြီး စကားတွေတတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။
 သက်မှူးအောင်၏မျက်နှာကို တစ်စုံစီစုံ ကြည့်၍ ကြည့်ခူးနေသည်။
 ဒါတွေကို သက်မှူးအောင် အကဲခတ်မိ၏။
 ဒီအဘွားကြီးဟာ သူ့မောင်နဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်တာလေးနဲ့ ငါ့ကို ဂရုစိုက်

လှချည်လား။

သက်မှူးအောင် ဒေါ်အေမိမြိုင်ကို သနားမိပါသည်။ ကရုဏာ
 သက်မိသည်။ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာဆိုသလို ဒီအဘွားကြီးကို သံယောဇဉ်
 လည်း ဖြစ်မိသည်။

“ဆွေပြန်ရောက်တဲ့အထိ ဒီအိမ်မှာပဲ ထမင်းစား”

“မလုပ်ပါနဲ့ မမကြီးရယ်”

“အားနာစရာလူတွေ မဟုတ်ဘူး မောင်သက်ရဲ့”

“သိပါတယ် မမကြီး။ မမကြီး ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ။ အိမ်မှာလည်း
 ဒေါ်ပု’ ရှိနေတာပဲ။ အစားအသောက်အတွက် မပူရပါဘူး”

“ဒါဆို မမကြီးဆီတော့ မကြာမကြာ လာလည်ပါနော် မောင်သက်”

“စိတ်ချ မမကြီး။ ကျွန်တော် ဒီဘက်ခြံကို ကူးခဲ့ပါ့မယ်။ မမကြီး
 အတွက် ဧည့်သည်မျှော်စရာ အခွင့်အရေးတစ်ခုပဲရှိတာ ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်း
 စာပါတယ်။ ကျွန်တော် မကြာခဏ လာလည်ပါ့မယ် မမကြီး”

ဒေါ်အေမီမြိုင် မျက်ရည်လည်သွားသည်။ သိတတ်လှချည်လွှာ။
လိမ္မာရေးခြား ရှိလှချည်လွှာ။

သက်မှူးအောင်ပြန်သွားတော့ အိမ်အပေါ်ထပ်ကနေ မျက်စိတဆုံး
လိုက်ကြည့်နေသေးသည်။ တစ်ဖက်ခြံက သူ့အိမ်ထဲ ကိုသက်မှူးအောင်
ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားမှပင် ပင့်သက်ချမိ၏။ ဒီတော့မှပဲ ရင်ထဲမှာ
တလုပ်လုပ်နှင့် မောလာတာကို သတိထားမိသည်။

“နီထွေး”

“ရှင်”

“ဆေးယူခဲ့”

ဆေးသောက်အပြီးမှာ နီထွေးကို မေးသည်။

“သူ ဘယ်ဟင်းကို အများဆုံးစားသွားသလဲ”

“ဝက်သားပေါင်းပါ အန်တီ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ ဟိုတစ်ခါကလည်း ဝက်သားပေါင်း
ကောင်းတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ နောက်ဆို သူ့ကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးရင် ဝက်သား
ပေါင်းပါအောင် ဂရုစိုက် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မနက်ဖြန်လည်း ဝက်သားပေါင်းချက်။ ပြီးရင် သူ့အိမ်ကို တစ်ခွက်
သွားပို့ပေးလိုက် ကြားလား”

နီထွေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဒေါ်အေမီမြိုင်သည် ပေါင်ပေါ်တွင် သူ့အချစ်တော် ကြောင်ဝါလေးကို
ဘင်ရှ် ပွတ်သပ်ရင်း အတွေးရေအလျှင်ကြောဝယ် မျောသွားပြန်၏။

သက်မှူးအောင်၊ လိမ္မာလိုက်တဲ့ကလေးလေး။ သူမ ပြောသမျှကို
ခေါင်းညိတ်သည်။ သူမကို ခင်မင်နှစ်လိုဟန်ပြသည်။ အိမ်ကို ခဏခဏ
သာလည်မယ်တဲ့။

ငါ့ရဲ့သံယောဇဉ်ကို တုံ့ပြန်တာပဲ။

ဒါဘာကြောင့်လဲ။

သွေး . . .

သွေးက စကားပြောလို့ပေါ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ သွေးကပြောလို့ ဖြစ်မှာပါ။

သူဟာ ငါ့ရဲ့သွေး... ငါ့ရဲ့သား...

ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ငါ့ရဲ့သားမို့လို့ မောင်လေးနဲ့ ရှင်ချင်းတူ
တာပေါ့။ ဒက်ဒီနဲ့လည်း တူတာပေါ့။

သူ့အတွေးနဲ့သူ ဒေါ်အေပီမြိုင်နဲ့လုံးသားများ ကြည်လင်လန်းဆန်း
လာသည်။ စိတ်လက်ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းလာသည်။

သူမ၏မျက်နှာက အားရပါးရ ပြုံးရွှင်နေပေသည်။

သို့သော် ...

တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်မိသည်တွင် သူမ၏မျက်နှာပေါ်မှ အဖြူ
သည် လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။

ရော်နီသွင်...

သူမ ဘဝတစ်ခုလုံးကို အမှောင်ထုထဲကျအောင် အကြိမ်ကြိမ်
နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ ရော်နီသွင်။ လူရှုပ် လူပွေ လူယုတ်မာ။

ဒေါ်အေပီမြိုင်၏စိတ်အာရုံဝယ် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်
ကျော်က ဖြစ်ရပ်များက မျက်ဝါးထင်ထင် ထင်ဟပ်လာပြန်သည်။

“ပဂ္ဂီ... ကိုယ်ပြန်ချင်ပြီကွာ”

အေပီမြိုင်က မွေးနေ့ရှင်ပဂ္ဂီကို ပြောလိုက်သည်။

အချိန်က ညဉ့် ၁၂ နာရီကျော်နေပြီ။ ပဂ္ဂီ၏မွေးနေ့ပီတီက ကျင်းပ
လို့ ကောင်းတုန်း။ တီးဝိုင်းကလည်း ငြိမ့်ညောင်းသာယာသော တီးလုံးများကို
တီးပေးနေသည်။

မွေးနေ့အစပိုင်းမှာတော့ အေပီမြိုင် ပျော်ခဲ့ပါသေးသည်။ ယောက်ျား
လေးတွေအတွက်လည်း အရက်ကောင်တာမှာ ကြိုက်တဲ့အရက်အမျိုးအစားကို
ကြိုက်သလောက် သောက်ခွင့်ရသည်။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်ကျွမ်းကျင်သည့်
တေးသီချင်းကို တီးဝိုင်းနှင့် တွဲဖက်သီဆိုနိုင်သေးသည်။

အစပိုင်းမှာ စားကြ၊ သောက်ကြ၊ ဆိုကြ၊ ကကြနှင့် ပျော်စရာကြီး
ပင်။ ပဂ္ဂီတို့ခြံထဲမှာ လူငယ်များချည်း လွတ်လပ်စွာ ရှိနေကြသည်။

သည်ကြားထဲ ရော်နီသွင်က အနားကို အတင်းလာကပ်နေတော့
အေပီ စိတ်ညစ်ရသည်။

“မိ ကိုယ်တို့ ကကြရအောင်ကွာ”

အစပိုင်းမှာ အေပီပိုင်နှင့် တွဲကချင်သည် ယောက်ျားလေးတွေ
ပိုင်းပိုင်းလည်နေသည်။ အေပီက မကတတ်လို့ပါလို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး
ပြင်းပစ်လိုက်တော့မှ ခွာသွားကြသည်။ တကယ်လည်း အေပီ မကတတ်ချေ။
အကလည်း ပသင်ရသေးပါ။

နယ်မှာနေစဉ်တုန်းကတော့ ဒီလိုပါတီပွဲမျိုး ကြားဖူးရုံသာရှိသည်။
ရန်ကုန်ရောက်လာမှ မျက်နှာကြီးအသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဝင်ဆံ့ရတော့ အေပီ
အတွက် အထာမကျနိုင်သေး။ သူများတွေ ကတာကြည့်ပြီး အားကျသည်။
ကိုယ်မတတ်သေး၍ အားငယ်သည်။ အက အမြန်သင်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိ၏။

အခုလို ဟိုလူနဲ့ တွဲလိုက်၊ ဒီလူနဲ့ တွဲလိုက်၊ တစ်ယောက်ပြီးတော့
နောက်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲကလိုက်၊ အရက်တွေ မူးကြ၊ သောက်ကြ၊ ဆိုကြ၊
အော်ကြ၊ ဟစ်ကြနဲ့ စည်းလွတ်ဝါးလွတ်တွေ မြင်လာရတော့ ပါတီပွဲကို
အေပီ စက်ဆုပ်လာသည်။

အေပီသည် အရာရှိကြီးသမီး။ မျက်နှာကြီးအသိုင်းအဝိုင်းထဲက
ခြစ်သော်လည်း နယ်မှာအနေများခဲ့သည့်အတွက် ယခုလိုပါတီပွဲမျိုးကို မကြုံ
ရ။ ကိုယ့်အတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်နေ၍ ပထမပိုင်းမှာ ပျော်ရွှင်အားကျမိ
သည်။ အချိန်ကြာလာတော့ စိတ်ပျက်စရာ အဖြစ်များကို မြင်လာရသည်။
မီးကုန်ယမ်းကုန် သောက်ကြသည်။ အော်ဟစ်ကခုန်ကြသည်။ အဆင်ပြေသူ
ချင်း မီးရောင်နှင့်ဝေးရာ ဆိတ်ကွယ်ရာများသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြ
သည်။ ခဏကြာတော့ ဣန္ဒြေမပျက် ပြန်ရောက်လာပြီး အများနှင့် ရောနှော
နေပြန်သည်။

ဝါတွေကို အေပီအကဲခတ်ကြည့်ရှုရင်းက မြင်တွေ့လာရသည်။
လန့်လာသည်။ စက်ဆုပ်လာသည်။

မွေးနေ့ပါတီကို လာမိတာ မှားပြီလား။

အိမ်ကိုတော့ အသေအချာ ပြောထားပြီးဖြစ်၍ စိတ်ပူမည်မဟုတ်ပါ။
ဘဝိတို့ကလည်း ပုဂ္ဂိုလ်မိဘတွေနှင့်ရင်းနှီးနေ၍ စိတ်ချလက်ချ လွှတ်လိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။

အေပီ အိမ်ပြန်ချင်ပြီ။

သို့သော် ဘယ်သူကမျှ အိမ်ပြန်ဖို့ စိတ်မကူးကြသေး။ ပျော်ကြ

ဒါကြဆဲ။

အေမိကတော့ စားပွဲတစ်လုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေမိ၏။

အရေးထဲ ရော်နီသွင်က သူနှင့်တွဲကဖို့ တကျည်ကျည် လာပြီး နားပူနေ၍ စိတ်ညစ်ရသေးသည်။

“မိ ကိုယ်နဲ့တွဲကရအောင်လေ”

“အေမိမှ မကတတ်တာ”

“မယုံပါဘူး”

“သွားပါ။ ရော်နီရယ်။ ကိုယ်ခေါင်းပူးနေလို့ပါ။ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်း နေပါရစေ”

“ယူနီဗာစီတီရဲ့ ကွင်းတစ်ယောက်က မကတတ်ဘူးဆိုတာ ယုံရ မှာလား ဟင်”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“မကရင်လည်း အနားမှာထိုင်ပြီး စကားလေးတော့ ပြောခွင့်ပေးပါ နှင်းဆီမေရယ်နော်”

ရော်နီသွင်က ရီဝေစွာကြည့်ရင်းပြောသည်။ အေမိမြိုင်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“သိပ်လှတယ် မိ။ မင်းသိပ်လှတယ် နှင်းဆီမေရယ်။ ချစ်တယ်။ သိပ်ချစ်တာပဲ”

ရော်နီသွင်က အပူးရီနီနှင့် တတွတ်တွတ် စကားများနေသည်။ အေမိမြိုင်ကို တပ်မက်စွာကြည့်ရင်း အေဖိုလက်များကို ဆတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင် လိုက်၏။

အေမိ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ကိုယ် မကြိုက်ဘူးနော်”

“မာနကြီးလှသည်လား ရှိစ်”

“နှင်းဆီဆိုတာ ဆူးနဲ့လေ ရော်နီရဲ့။ မေ့နေပြီလား”

သူစကားအပေါ် ပြန်နှင်းပြီးချေပလိုက်သည်။

နှင်းဆီမေ တဲ့။ နှိစ် တဲ့။

ကျောင်းမှာ အေမိမြိုင်ကို တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြတဲ့ နာမည်တွေလေး အမြဲတမ်းနှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ပန်ဆင်နေကျ အေဖိုကို ဒီလိုပဲ တင်စားကြသည်။

နှင်းဆီပန်းသည် အေပီမြိုင်၏ နိမိတ်ပုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

အလှအပနှင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော တက္ကသိုလ်ရဲ့ အလှဘုရင်မ ဘွဲ့ရ အေပီကို ချစ်ရေးဆိုသူတွေက ပေါ်လာသည်။ အဲသည်ထဲမှာ ရော်နီသွင်က အကဲဆို။

အေပီဆီ အမြဲလာသည်။ အခွင့်သင့်တိုင်း 'ချစ်ရေးဆိုသည်။ သူ နှစ်တာ ပွေတာ၊ လက်ရှိလည်း ရည်းစားတွေ ထည်လဲထားပြီး တွဲနေတာတွေ မျက်စိနဲ့ တစ်အပ်မြင်နေရတော့ အေပီ ဘယ်လိုချစ်လို့ရမှာလဲ။

“မိ ကိုယ့်ကိုပြန်ချစ်ရင် အခုတွဲနေတဲ့ ကောင်မတွေအားလုံးနဲ့ အဆက်ဖြတ်လိုက်ပါ့မယ်။ ချစ်မလားဟင်”

ဒီလိုလူစားမျိုးကို အေပီ ဘယ်လိုယုံရမှာလဲ။

ယုံလည်းမယုံ၊ ချစ်လည်းမချစ်။ ထည့်ပြီးတော့တောင် မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ သူ့ကို ရှောင်နေသည်။

ပုဂ္ဂိုလွှင့်မွေးနေ့ပါတီမှာတော့ မရှောင်သာဘဲ တွေ့ပြီ။

တွေ့သည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း အဆက်မပြတ် ချစ်ရေးဆိုနေတော့ သည်။

ရော်နီသွင်ကိုစိတ်ပျက်နေဆဲ မွေးနေ့ရှင်ပုဂ္ဂို ရောက်လာ၍ စိတ်သက် သာသွားသည်။

“ဟေး... ပုဂ္ဂို ကိုယ်ပြန်ချင်ပြီ။ အေပီကို ပြန်ပို့ပေးပါဦး သူ ငယ်ချင်းရာ”

“အို... အစောကြီး ရှိသေးတာ။ အေပီကလဲ”

“ကိုယ်မူးတယ်”

“မိ ပြန်ချင်ရင် ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

ရော်နီသွင်က ဝင်ပြောသည်။

ပုဂ္ဂိုက ပခုံးသားများကို လှုပ်ခါရင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ယူ ... လိုက်ပို့မယ် ဟုတ်လား။ ယူကို မယုံပေါင်။ ယူ ဘာ

အကြံနဲ့ လိုက်ပို့ချင်တာလဲ။ ပုဂ္ဂို သိပါတယ်နော် မိ ... ဒီ”

ပုဂ္ဂိုက လှောင်ပြောင်နေသည်။

ထိုစဉ် နီလာနှင့် ကြည်ပြာတို့ညီအစ်မ ရောက်လာသည်။

“ပုဂ္ဂိုရေ... အိုင်တို့ ပြန်တော့မယ်”

“ယူတို့မှာ ကားပါလား”

“ကားပြန်လွှတ်လိုက်ပြီလေ။ ယူစီစဉ်ပေးပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ရော်နီရော့ လိုက်ပို့လိုက်ပေတော့။ ကြည်ပြာတို့နှစ်ယောက်
နဲ့ အတူတူ အေမိုကိုပါ ပို့ပေးလိုက်”

“ကိုယ့်အိမ်ကို အရင်ပို့မှ ဖြစ်မယ်နော်”

အေမိုပြိုင်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ပို့ရမှာပေါ့။ အေမိုအိမ်က ပိုနီးတာပဲ။ အေမိုကို ပို့ပြီးမှ နီလာတို့ကို
ပို့ပေးမယ်”

ကြည်ပြာတို့ ညီအစ်မအဖော်ပါနေ၍ ရော်နီ လိုက်ပို့ခြင်းကို အေမို
လက်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အန္တရာယ်ချောက်ကမ်းပါးထဲ ခုန်ဆင်းမိလျက်သား ဖြစ်သွားတာကို
ထိုစဉ်ကတော့ မသိသေး။

“ဟင် ... ရော်နီ။ ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲ။ အေမိုအိမ်ကို
ကျော်လာပါရော” အေမိုက အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။

“နီလာတို့ကို အရင်ပို့ပေးမလို့ပါ”

“အို ... မရဘူး။ တို့ကို အရင်ပို့ပေး။ ကားကို ပြန်လှည့်ပါ
ရော်နီ”

“ဟယ် ... အေမိုကလည်းကွာ။ အိမ်ကိုကျော်လာပြီပဲ။ မထူး
တော့ပါဘူး”

“အေးလေ ... ပြန်လှည့်မနေပါနဲ့တော့။ အိုင်တို့ကိုပဲ အရင်ပို့
အပြန်မှ အေမိုဝင်ပို့လည်း ရတာပဲ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကပါ ဝင်ထောင်ပြန်သည်။

အေမို စိတ်ညစ်သွား၏။ ရော်နီနှင့်နှစ်ယောက်တည်း မပြန်ချင်ပါဘူး
ဆိုမှ။ ရော်နီကလည်း ကားကို ပြန်မလှည့်ချေ။

ကားကလေးက အရှိန်မြန်စွာဖြင့် တစ်ရပ်ရပ် ပြေးနေသည်။

ကြည်ပြာတို့ အိမ် ရောက်သွားသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ကား
ပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။

“ဟေး ... ရော်နီ။ ယူ အေမိုကို အိမ်ထိပို့ပေးနော်”

“စိတ်ချ ... စိတ်ချ”

“ဟေး ... ခဏနေရင် နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ကိုဖုန်းဆက်ကြည့်
နာနော်။ မရောက်သေးဘူးဆိုရင်တော့ ယူတို့နှစ်ယောက် ဟီ ... ဟီ”

“ဝှတ်ဘိုင် တာ့တာ”

“ဝှတ်နိုက်”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်က အပျော်ရှိန် မကုန်ကြသေး။ စကြ နောက်ကြ
ရယ်မောကြရင်းနှင့် အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

ရော်နီက ကားကိုလာလမ်းသို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

ရော်နီသည် ကားကိုသွားရမည့်လမ်းမှ တစ်ဖက်သို့ သို့မကွေ့လိုက်၏။

“ဟင် ... ဘယ်ကိုလဲ ရော်နီ”

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်နေရာရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကား
ပြောကြရအောင်”

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... ဒါ အေးအေးဆေးဆေး စကား
ပြောရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး။ ကားကိုပြန်လှည့်ပါ ရော်နီ”

ရော်နီက အဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ သူ လုပ်ချင်ရာ
ကို ဇွတ်လုပ်တော့မည့်ပုံပင်။ သူက ကားကိုပို၍ပင် အရှိန်မြှင့်လိုက်သေး
၏။

“ရော်နီ ဘယ်သွားမလို့လဲ။ ဒီလိုလုပ်တာ အေမီ မကြိုက်ဘူးနော်။
ခုချက်ချင်း အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါ”

“ခုအချိန်ဆို အင်းလျားမှာ သိပ်စကားပြောလို့ကောင်းတယ် ဖီ”

“အို”

ခဏချင်းမှာပင် ကားလေးက အင်းလျားကန်ဘေး ရောက်လာ
သည်။ ရော်နီက ကန်စပ်ထိ ကားကိုကွေ့ဝင်လိုက်၏။

အင်းလျားကန်မှ လေတဖြူးဖြူးကြောင့် စိတ်မှာလန်းဆန်းသွားရ၏။
သို့သော် ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ရော်နီသွင်နှင့်အတူ ရှိမနေချင်ပါ။ အချိန်ကလည်း

သန်းကောင်ယံ အကာလ ညအခါကြီး။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

သက်ရှိလူသားဆို၍ အေမိတို့နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိ၏။

“မိ အောက်ဆင်းပါဦးကွယ်”

ရော်နီက အေမိထိုင်နေသည့်ဘက်မှ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း ပြောသည်။

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... အေမိ မဆင်းချင်ဘူး။ အေမိ ကြောက်တယ် ရော်နီရယ်။ ပြန်ကြပါစို့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဘာကြောက်စရာရှိလဲ မိရဲ့။ ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက် ကြည့်နူးဖို့ကောင်းထားလိုက်သလဲ။ သာယာလိုက် တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်။ ကောင်းကင်ပေါ်မှာ လမင်းကြီးက သာလို့ ကြယ်ကလေး တွေကလည်း ဘေးမှာခြုံရုံလို့။ မိ မပျော်ဘူးလားဟင်။ လာပါ မိရဲ့။ ဒီလို သာယာလှပတဲ့ ညချမ်းမှာ ဖို့ကို ကိုယ် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာတွေ ဖွင့်ဟ စီကုံးပြပါရစေကွယ်”

ရော်နီသွင်က အေမိမြိုင်ကို လက်ဆွဲခေါ်သည်။

အေမိက သူ့လက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ယူကိုယ်ယူ ပြဇာတ်မင်းသားများ အောက်မေ့နေသလား။ ပြန်ကြရ အောင်ပါ ရော်နီရယ်နော်”

ရော်နီက ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ကားပေါ်မှအေမိ ကိုယ်လုံးလေး ကို ပွေ့ယူလိုက်သည်။

“အို”

အေမိသည် ရော်နီ၏ သန်မာသောလက်နှစ်ဖက်ကြားဝယ် ထိုင် လျက်ကလေး ပါသွား၏။ ရော်နီနှုတ်မှ အရက်နဲ့ စိမ်းရွှေရွှေက ပျံ့လွင့်လာ သည်။

“လွတ် ... ရော်နီ၊ လွတ် ... လွတ်”

ရော်နီက ပွေ့ချီလျက်သားနှင့်ပင် အေမိကို ကမ်းစပ်နားထိ ခေါ်သွား လိုက်၏။

ကမ်းစပ်ဘေး မြက်ခင်းပြင်ရောက်မှ အေမိကို ချပေးလိုက်၏။ အေမိ အလျင်အမြန် ထရပ်လိုက်သည်။

“ရော်နီက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်။ ရော်နီ ပြောချင်တာတွေ နောက်မှ

ပြော အေမီ အေးအေးဆေးဆေး နားထောင်မယ်။ ခုတော့ ပိုးသိပ်ချုပ်နေပြီ။
ပြန်ကြပါစို့ကွယ်နော်”

ရော်နီ တစ်စထက်တစ်စ ကဲလာတော့မည်ဆိုတာ အေမီ သိသည်။
ဒီနဲယ မာယာနဲ့ ချောမော့ဖျောင်းဖျက်ကြည့်သည်။

မရတော့ပါ။

သောက်ထားခဲ့သော အရက်ရှိန်ကြောင့် ရော်နီသွင် အလွန်တရာ
ခဲတင်းနေခဲ့ပြီ။

“မိ ကိုယ့်ကိုချစ်သလား ပြောစမ်းပါ”

“လွတ်မှ ပြောမယ်”

ရော်နီက ဆက်မမေးတော့။ အေမီကို ပိုမိုတင်းကျပ်အောင် ဖက်
လိုက်သည်။ အေမီမျက်နှာကို ဆွဲမော့လိုက်သည်။

အေမီ ရုန်းသည်။

သူ့ကျောကို ထုသည်။ လက်သည်းရှည်နှင့် ကုတ်ဖွဲသည်။

စိတ်မှိုင်းဝင်နေသော ရော်နီ၏အင်အားကို မဖယ်နိုင်ပါ။

“မိ သိပ်ချစ်လို့ပါ မိရယ်။ ကိုယ့်အချစ်ကို ယုံပါ”

“ရော်နီ ... ဖယ်။ ချစ်ရင် ဒီလိုမလုပ်နဲ့။ ဒို ... ရော်နီ၊ အေမီ
ဘို သနားပါဦး။ တောင်းပန်ပါတယ် ရော်နီ။ ရော်နီ ... ဒို”

အေမီပြိုင်ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မြက်ခင်းပေါ် လဲကျသွားခဲ့လေပြီ။

အေမီပြိုင်က ရော်နီသွင်မျက်နှာကို လက်သည်းနှင့်လှမ်းကုတ်လိုက်
သည်။ ရော်နီမျက်နှာမှာ သွေးစို့သွား၏။

“အေမီ”

ရော်နီက ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အော်လိုက်သည်။

“ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်လို့။ သိပ်ချစ်လို့ဆိုတာ ယုံစမ်းပါ မိရယ်။

ကိုယ် မင်းအချစ်ကို မရရတဲ့နည်းနဲ့ ယူမယ်။ ကိုယ် မင်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး။

ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ရမယ်။ ပြန်ချစ်ရမယ်”

အေမီပြိုင် ရှိက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကား ဆိတ်ငြိမ်လျက်။

လမင်းက ဝင်းဝင်းပပသာနေသည်။

၉၂ * ဆောင်းလှလင်

လမင်း၏လင်းလက်သောအရောင်က အင်းလျားရေပြင်မှာ ထင်ဟပ်နေသည်။

ကြယ်ကလေးတစ်လုံး ဖျတ်ခနဲ ကြွေကျသွားသည်။

“အေမီမြိုင်ခေါင်းမှ နင်းဆီနီကလေးက မြက်ခင်းပေါ် ကြွေကျကာ ပွင့်ဖတ်များက တစ်စစ ကျဲပြန့်လွင့်စင်နေပေပြီ။

တိပ်တစ်အုပ်က လဝန်းကို ဖုံးအုပ်လိုက်သည့်အခါ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထု ဖုံးသွားလေတော့သည်။

ဒေါ်အေမီမြိုင် မျက်ရည်များ ကျလာသည်။

ဒီအကြောင်းကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ယခုလက်ငင်း ကြုံတွေ့နေရသလိုမျိုး ခံစားရသည်။ ခံပြင်းခြင်း၊ ပမ်းနည်းခြင်း၊ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းများက ရင်နှင့်အပြည့် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်၏။

အမှတ်မထင် စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသော အပျိုစင်ဘဝကို နှမြောတသမိသည်။ မြန်မာမိန်းကလေးသိသော အမြတ်တန်း တန်ဖိုးထားခဲ့ရသည့် ပန်းမြတ်မူနီကို အဆင့်အတန်းနိမ့်စွာ နိုင်ထက်စီးနင်း ခူးခြေ၊ ချေခင်းခံရသည့် အဖြစ်ဆိုးကို သတိရမိတိုင်း မျက်ရည်ကျရသည်။

“အန်တီ ... အန်တီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

မျက်ရည်များကျဆင်းကာ တုန်ယင်မောဟိုက်နေသည့် ဒေါ်အေမီမြိုင်ကို ကြည့်ရင်း နီထွေးက အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်အေမီမြိုင်ရင်ခွင်ထဲမှ ကြောင်ဝါလေးက သခင်မကို မော်ကြည့်ပြီး အောက်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

အတိတ်တစ္ဆေ ခြောက်လှန့်ခြင်းခံလိုက်ရသော ဒေါ်အေမီမြိုင်ကား မောဟိုက်နိုးချည့်၍ ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ငါ့ကို အိပ်ရာပေါ် ပို့ပေးစမ်း”

“ကလင် ... ကလင်”

အိမ်ပျော်နေတုန်းမြည်လာသော ဖုန်းသံကြောင့် သက်မှူးအောင်
ဆန့်နီးသွားသည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၁၀ နာရီ။

“ဟယ်လို”

ခုတင်ပေါ်မှပဲ တယ်လီဖုန်းကိုလှမ်းယူကာ စိတ်မပါစွာ ထူးလိုက်
သည်။

“မောင်မောင် ... မမပါ”

“ဟာ ... မမ။ မောင်မောင်လည်း မမကိုသတိရနေတာ။ အိပ်
သို့တောင် မပျော်ဘူး”

စိစဉ်မထားဘဲ နှုတ်မှ အလိုအလျောက်ထွက်သွားသော စကားများ
ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်မှ လှမြတ်ဆွေ၏ ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ ရယ်မောသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။

“ဂ နာရီလောက်က ဆက်သေးတယ်။ ဘယ်သွားနေလဲ”

ယနေ့ ပြုံးပြုံးကို ညစာလိုက်ကျွေးသည်။ ကိုးနာရီထိုးမှ အိပ်
ပြန်ရောက်သည်။

သို့သော် သက်မှူးအောင်မှာ ပေးစရာဆင်ခြေ အသင့်ရှိပြီး ဖြစ်
သည်။

“ဟိုဘက်အိမ်က မမကြီးဆို သွားလည်နေတာ”

“အို... ဟုတ်လား။ ကောင်းပါတယ် မောင်မောင်။ မမက မောင်မောင် မကြိုက်မှာစိုးလို့ သွားလည်ဖို့ မတိုက်တွန်းမိတာ။ တကယ်တော့ မမကြီးက မောင်မောင်ကိုသိပ်ခင်တာ။ အခုလို သွားလည်တော့ သူ ဝမ်းသာမှာပေါ့လေ”

“ထမင်းတွေ ဘာတွေ ဖိတ်ကျွေးလို့မမရဲ့”

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါနဲ့မောင်မောင်ရေ၊ မမ မနက်ဖြန် ပြန်မလာနိုင်သေးဘူး”

“ဟာ”

“တစ်ခါတည်း တောင်တွင်းကြီးကို ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“လွမ်းလှပြီ မမရာ”

“တောင်တွင်းကြီးက ဆီးခြံပိုင်ရှင်နဲ့ ညှိစရာကိစ္စတွေ တစ်ခါတည်း သွားလိုက်တော့မယ် မောင်မောင်။ လမ်းကြုံနေတယ်လေ”

“ဘယ်လောက်ကြာဦးမှာလဲ မမရာ”

“တစ်ညအိပ်တည်းပါ။ စိတ်ချ... နက်ဖြန်တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ပြန်လာမှာ။ အဲ... ရန်ကုန်ကို သန်ဘက်ခါည ရောက်မှာပေါ့”

“မောင်မောင်ကတော့ လွမ်းလှပြီ။ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရတာ အားငယ်တယ် မမရယ်”

“ပိုပြီး... မောင်မောင်ပို။ ဟွန်း”

“ပြန်လာရင်တော့ အတိုးချပြီး...”

“တော်ပြီကွယ်။ သူများအိမ်က ပြောရတာ အားနာဖို့ ကောင်းတယ်။ ငွတ်နိုက်မောင်မောင်”

“ငွတ်နိုက် မမ”

တယ်လီဖုန်းကိုချပြီး သက်ပြင်းပါချလိုက်သည်။

မမ သန်ဘက်ခါမှ ပြန်ရောက်တော့မှာမို့ စိတ်မှာပေါ့ပါးသွားရသည်။ မနက်ဖြန်မှာ ပြုံးပြုံးအတွက် အိမ်ငှားဖို့ အိမ်ခန်း လိုက်ကြည့်ရန်အတွက် ပြုံးပြုံးနှင့် ချိန်းထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်မြသီတာက အထုပ်အပိုးများဆွဲလျက် အိမ်ထဲဝင်လာသော
သူမြတ်ဆွေကို မြင်လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟယ် ... အပျိုကြီး။ အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ ကြည့်စမ်း”

ဒေါ်မြသီတာက အထုပ်အပိုးတချို့ကို လှမ်းယူကြည့်ဆိုရင်း နှုတ်ဆက်
လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အပျိုကြီး ... အဲလေ ... အခု အပျိုကြီးမှ မဟုတ်
တော့ဘဲနဲ့”

သူ့စကားသူ သဘောကျစွာဖြင့် ဒေါ်မြသီတာက ရယ်မောလိုက်
သည်။

“ဟုတ်တယ် မမသီ။ ဆွေ ခုအပျိုကြီး မဟုတ်တော့ဘူး။ ဆွေ့ကို
အပျိုကြီးလို့ မခေါ်နဲ့တော့။ ဆွေ လက်ထပ်တဲ့သတင်းကို သတင်းစာထဲမှာ
တွေ့လိုက်ရောပေါ့”

“တွေ့ပါ့တော်။ ဖိတ်စာလေးတောင် ပို့ဖော်မရလို့ ဖိတ်ဆိုနေတာ
သိလား”

“ဪ ... မမသီရယ်။ မမသီ မလာနိုင်ဘူးဆိုတာ သိလို့ မပို့
ဘာပါ။ တော်ကြာ လက်ဖွဲ့ပို့ ဘာညာနဲ့ မမသီ ဒုက္ခရောက်နေမှာ စိုးလို့ပါ။
အဝေးက ဖိတ်ဆွေတွေကို ဖိတ်စာမပို့တော့ပဲ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့ရင်
သိမှာပဲဆိုပြီး ထားလိုက်တာ”

၉၆ * ဆောင်းလှလင်

လှမြတ်ဆွေ လက်ထပ်လိုက်သည့်သတင်းကို ဒေါ်မြသီတာ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့ခဲ့သည်။ ထိုကြော်ငြာက ဒေါ်မြသီတာ၏ ရင်ကို လှုပ်ရှားစေခဲ့တာ ဒေါ်မြသီတာ မပေသေး။

သတင်းစာထဲက မင်္ဂလာကြော်ငြာက ခပ်တိုတိုပင်။

ကျွန်တော် သက်မှူးအောင် NBN၀၀၇၂၈၉

နှင့်

ကျွန်မ လှမြတ်ဆွေ B/RGN၀၁၇၇၀၀

တို့သည်

ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်နေ့တွင်

နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်ပြီးစီးပါကြောင်း

သက်မှူးအောင်

လှမြတ်ဆွေ

ကြော်ငြာက ထိုမျှသာ။

ကြော်ငြာထဲမှ သတိုးသားနာမည်က ဒေါ်မြသီတာကို ပဟေဠိ ဖြစ်စေသည်။ ပိဘာအမည်နှင့် နေရပ်လိပ်စာများ ထည့်ရေးမထားသည့်အတွက် ပို၍ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်ရလေပြီ။

ဒေါ်မြသီတာသည် ထိုကိစ္စအတွက် လှမြတ်ဆွေကို စာရေးမေးမြန်းဖို့ပင် ကြံစည်ခဲ့သည်။ မသင့်တော်၍ ချုပ်တည်းထားခဲ့ရ၏။

သက်မှူးအောင်ဆိုတာ သူ သိကျွမ်းသည့် သက်မှူးအောင် ဖြစ်နေမည်လား။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နာမည်တူနေခြင်းလား။ သိချင်လှသည်။

လှမြတ်ဆွေတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကြော်ငြာကို ဖတ်ပြီးကတည်းက ဒေါ်မြသီတာ တအံ့အေးအေး ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခု လှမြတ်ဆွေ ရောက်လာပါပြီ။

သူသိချင်တာတွေ မေးခွင့်ရတော့မည်။

ဒေါ်မြသီတာ ဝမ်းသာမိ၏။

ခရီးရောက်မဆိုက်မို့ မေးလို့မကောင်းသေး။

လှမြတ်ဆွေကို နေရာချထားပေးလိုက်သည်။

ညကျမှ အေးအေးဆေးဆေး သိချင်တာတွေ မေးရမည်။

အပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ဘုရားသိကြားမ၊ လို့ သက်မှားအောင်ဆိုတာ သူမ မျှော်လင့်ထင်မှတ် ထားသူ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိသည်။

ညစာစားအပြီးတွင် ဒေါ်မြသီတာနှင့် လှမြတ်ဆွေတို့ လုပ်ငန်းကိစ္စ များ ဆွေးနွေးကြသည်။

ဒေါ်မြသီတာကား တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင် ဆီးခြံအတော်များများ ပိုင်ဆိုင်သော ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ခင်ပွန်းသည်ဘက်မှ ကျန်ရစ်သော အမွေအနှစ်များဖြစ်သည်။ မုဆိုးမဘဝဖြင့် ဆီးခြံများမှ ဝင်ငွေ ဖြင့် တင့်တင့်တယ်တယ် နေနိုင်သူဖြစ်သည်။ သားသမီးမရှိ။

ဒေါ်မြသီတာက ခြံထွက်ဆီသီးများကို ရန်ကုန်သို့တင်ပို့သည်။ လှ မြတ်ဆွေတို့ ပွဲရုံသို့ တင်ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။

နှစ်ရှည်လများ ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မို့ ဒေါ်မြသီတာနှင့် လှ မြတ်ဆွေတို့ ရင်းနှီးမှုက နိုင်မြဲနေခဲ့ပြီ။

အလုပ်ကိစ္စပြောဆိုအပြီးမှာ ဒေါ်မြသီတာက စကားစလိုက်သည်။

“ကဲ ... အပျိုကြီး အဲလေ ... မမသိကလည်း ဒီအခေါ်အဝေါ်ပဲ စွဲနေတော့တာပဲ ဆွေဇေ။ ဆွေအမျိုးသားအကြောင်းလေး ဘာလေးလည်း ပြောပါဦးလားကွယ်”

“သူနာမည်က သက်မှားအောင်တဲ့”

“ဒါတော့ သတင်းစာထဲမှာတွေ့လို့ မမသိသိပြီးပြီ”

“အဲ ... သူက ... သူက ဆွေထက် အသက်ငယ်တယ် မမ သိရဲ့”

“ဟင်”

သူကြားချင်တဲ့ အချက်တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ဒေါ်မြ သီတာ ရင်တစ်ချက် လှုပ်သွားသည်။

“ဘယ်လောက်ကွာတာလဲဟင်၊ ဆွေထက် ဘယ်လောက်ငယ် သလဲ”

လှမြတ်ဆွေ ရှက်သွေးဖြန်းသွားသည်။ ခဏတုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ သူမက ပြေ၏။

“ဆယ်နှစ် ... ဆယ်နှစ်ကွာတယ် မမသိ”

“ဪ”

လှမြတ်ဆွေ၏ အဖြေစကားက ဒေါ်မြသီတာ၏ထင်မြင်ချက်ကို ဖြစ်နိုင်ချေရှိကြောင်း ထောက်ခံလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့ဓာတ်ပုံပါတယ် မမသိ”

“ပြပါဦးကွယ်။ ပြပါဦး”

ဒေါ်မြသီတာက ဣန္ဒြေမဆည်မိအောင်ပင် တောင်းဆိုလိုက်မိသည်။ လှမြတ်ဆွေက လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံများကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ မင်္ဂလာညွှန်ပွဲတွင် ရိုက်ထားသည့်ပုံများ။

ဒေါ်မြသီတာ ဓာတ်ပုံများကို ယူကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏ လက်များကိုမတုန်လှုပ်အောင် မနည်းထိန်းထားရ၏။ စိတ်များကတော့ လှုပ်ရှားလာလေပြီ။

ဓာတ်ပုံထဲမှ သက်မှူးအောင်၏ရုပ်ရည်က သူမကို ညှို့ယူဖမ်းစားလိုက်လေပြီ။

သက်မှူးအောင်၏ ရုပ်ရည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်ပင် သူမ သိချင်နေသော အဖြေများကို ရလိုက်သလို ပြီးပြည့်စုံသွားလေ၏။

သက်မှူးအောင်ဆိုသည်မှာ ဒေါ်မြသီတာ မျှော်လင့်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ် အမှန်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှ သက်မှူးအောင်၏ရုပ်လက္ခဏာက ထိုအချက်ကို ညွှန်ပြနေသည်။ သက်မှူးအောင်၏ရုပ်ရည်သည် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ခွဲမရအောင် တူညီနေသည် မဟုတ်ပါလား။

“သူ သက်မှူးအောင်ဟာ ဘယ်ဇာတိလဲ။ ဘယ်သူ့သားလဲ ဆွေ”

“မမသိရယ် ... မောင်မောင့်ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ဟာ ဆိုးလှပါတယ်။ မမသိကိုတော့ ညီအစ်မလိုခင်မင်လို့ ပြောရဦးမယ်။ သူဟာ မိဘမဲ့ပါ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက စွန့်ပစ်ခံထားရတဲ့သူပါ။ ဓမ္မစားတဲ့သူတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းခဲ့ရတယ်တဲ့။ ဆွေခွဲတွေ့တော့ သူ့ဘဝလေးအနည်ထိုင်စ ရှိပါသေးတယ် မမသိရေ။ အချစ်စိတ်ဟာ သိပ်တန်ခိုးကြီးတယ်ဆိုတာ ဆွေ သိလိုက်ရပါပြီ။ ငွေတစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းထားခဲ့တဲ့ မာနတွေဟာ သူနဲ့ကျမှ ရှာန်လျော့ရတော့တယ်လေ”

“သူဟာ ဆွေ့ ရှာနိလျောလောက်အောင် ယောက်ျားပီသပြီး ဆရာမောပါပေတယ် ဆွေ့ရယ်။ ဆွေ့ ကံကောင်းပါတယ်။ ဒါထက် မောင်သက် များအောင်ရဲ့ဇာတိက ဘယ်ကလဲ ဆွေ့”

“ညောင်လေးပင်။ အဲ ... ရွှေကျင်-မဒေါက်ကလို့ ပြောပါတယ် မမသိ”

ဒေါ်မြသီတာသည် ဣန္ဒြေမပျက်ယွင်းအောင် သတိထားထိန်းသိမ်း နေရ၏။

လှမြတ်ဆွေကတော့ သူမနှင့် သက်မှူးအောင်အကြောင်းတွေကို ဘာတွတ်တွတ် ဆက်ပြောနေသည်။ ဒေါ်မြသီတာ မကြားတော့ပါ။

နှစ်ရှည်လများ ထိန်ဝှက်သို့သိပ်ထားခဲ့ရတဲ့ ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ရဲ့ အဖြေ ကို သိလိုက်ရပြီဖို့ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလိုက်ခုန်နေတော့သည်။

သန်းခေါင်ကျော်။

ညတစ်နာရီအချိန်။

ဒေါ်မြသီတာ အိပ်မပျော်သေး။ အိပ်လို့လည်း ရနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ယနေ့ည လှမြတ်ဆွေထံမှ သိလိုက်ရသောအကြောင်းများက သူမကို အိပ် မပျော်စေအောင် ဆွဲဆောင်ထားလေပြီ။

ဒေါ်မြသီတာသည် အိပ်မပျော်ဘဲ အိပ်ရာပေါ်လဲလျောင်းနေရာမှ သလိုက်ကာ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ တစ်ခန်းလုံး လင်းဆွားသော အလင်းရောင်ထဲတွင် ညဦးက ကြည့်ခဲ့သော ဓာတ်ပုံများကို စားပွဲပေါ်တွင် ခေ့ရသည်။

သူမက ဓာတ်ပုံများကို နောက်တစ်ဖန် ပြန်ကြည့်လိုက်၏။

သက်မှူးအောင်၏ပုံများကိုသာ ဂရုစိုက်ကြည့်မိခြင်းဖြစ်သည်။

သက်မှူးအောင်၏ရုပ်ရည်က တစ်စုံတစ်ယောက်ကို သတိရစေ သည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ် ၂၀ ကျော်မှ ဖြစ်ရပ်များက ယခုပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလို အာရုံထဲမှာ ထင်ရှားစွာပေါ်လာသည်။

သူမသည် ကလေးငယ်ကိုသက်မှူးအောင် ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။

သက်မှူးအောင် ...

သူမ အကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည့် အလှဆုံးဟု ထင်မြင်သည့် အမည်ကို
ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သားကလေးကလည်း သောကြာသားလေး
ဖြစ်နေသည်။

“သူ့နာမည်ကို သက်မှူးအောင်လို့ပဲ ခေါ်ကြပါ။ သူဟာ သက်
မှူးအောင် ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ပဲ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရှိနေပါစေရှင်”

သူမက အလေးအနက် မှာကြားခဲ့သည်။

ထို့နောက် မွေးကင်းစကလေးလေးနှင့် သူမ ခွဲခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်မဆုံဖြစ်အောင်ပင် ကွဲကွာသွားခဲ့၏။

သူမဘဝသည်လည်း အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲခဲ့သည်။

လွန်ခဲ့သော ၇ နှစ်ကတော့ သူမသည် ကလေးကိုပြန်လည်ရှု
မိခဲ့၏။ သို့သော် ကလေး၏သတင်းအစအနသော်မှ မရခဲ့ပါတော့။ ကလေး
ပြန်မတွေ့ရတော့ပေ။

ယခုတော့...

သက်မှူးအောင်ဆိုသည့် လူသားတစ်ယောက်ကို သူမ တွေ့နေရပြီ။
က်မှူးအောင်၏ရုပ်လက္ခဏာကိုလည်း ဓာတ်ပုံမှတစ်ဆင့် မြင်ခွင့်ရပြီ။

နာမည်တူမရှား ... လူတူမရှားတဲ့။

နာမည်တူသူရှိနိုင်သည်။ လူတူရှိနိုင်သည်။

နာမည်ဧရာ၊ လူဧရာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူညီနေခြင်းကား မဖြစ်

သူ ... သက်မှူးအောင်။

လက်ရှိ လှမြတ်ဆွေ၏လင်ယောက်ျား ဖြစ်နေသူ။

သက်မှူးအောင်သည် သူမ၏ သက်မှူးအောင်သာလျှင် မှချမသွေ
ပေမည်။

သူမက ထိုအတိုင်းပဲ တထစ်ချ ယုံကြည်လိုက်သည်။

သက်မှူးအောင်သည် တစ်ချိန်က သူမ စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော သူမ၏
ကလေးသာ ဖြစ်ရပေမည်။

ဒေါ်မြသီတာက သည်လိုပဲ တထစ်ချယုံကြည်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် လှမြတ်ဆွေ တောင်တွင်းကြီးမှ ပြန်သည်။

“အမျိုးသားကို ခေါ်ပြီး လာလည်ပါဦး ဆွေး ရွှေစက်တော် ဘုရား
ပွဲချိန်ကျ လာခဲ့ပါလားဟင်”

ဒေါ်မြသီတာက အလေးအနက် ထား၍ မှာကြားနေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ဆွေး ရွှေစက်တော်ပွဲကို လာခဲ့မှာ မဟုတ်လား”

“ဆွေ ကြိုးစားပါမယ်”

“အမျိုးသားကိုပါ ခေါ်ခဲ့ရမှာနော်”

“ဆွေလာမှတော့ သူပါမှာပေါ့ မမသိရယ်”

“ဆက်ဆက်လာဖြစ်အောင် လာခဲ့နော်၊ အဲ... ဆွေတို့ မလာရင်
တော့ မမသိကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်လိုက်လာရလိမ့်မယ်”

ဒေါ်မြသီတာက သက်ပျူအောင်ကို ပြင်ချင်တွေ့ချင်လှပေပြီ။

တင့်တင့်အမူအရာက တစ်ခုခုကို မျိုးသိပ်ထားရဟန်မျိုး ပေါ်နေ
သည်။

အိမ်ကိုမလာခင်ကတည်းက “သူငယ်ချင်း... ကိုယ် မင်းကို
တစ်ခုပြောစရာရှိလို့” ဆိုကာ ကြိုတင်ဖုန်းဆက်ထားခဲ့၏။

အိမ်ရောက်တော့လည်း လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ဖွင့်ချတော့မည်နှယ်
မရိုးမရွ ဖြစ်နေပေသည်။

“ဘာများထူးခြားလို့လဲ တင့်ရဲ့။ ပြောပါဦး”

ထိုစဉ် သက်မှူးအောင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်အတွက် တင့်တင့်
နှုတ်တွန့်သွားသည်။ သက်မှူးအောင်ရှေ့မှာ မပြောလိုကြောင်း အမူအရာ
ပြသည်။

သက်မှူးအောင်က နှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားယူကာ
အပြင်ထွက်သွားမှ တင့်တင့် စကားစသည်။

“သူများလင်မယားကြား ဝင်နှောင့်တယ်လို့တော့ မထင်စေချင်ဘူး
သူငယ်ချင်း”

“ဟယ်... တင့်၊ မင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့က ဒီလိုစကားခံရမဲ့လူတွေလား
တင့်ရယ်။ ပြောစမ်းပါကွယ်။ ရင်ထိတ်လှပြီ”

“ပုံနှိပ်တိုက်မှာ မင်းခန့်ထားတဲ့ကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

“ပြုံးပြုံးတဲ့။ မောင်မောင့်သူငယ်ချင်းပါ”

“မင်း ဒီကောင်မလေးကို တွေ့ဖူးတယ်နော်”

“ပုံနှိပ်တိုက်ရောက်တုန်းက သုံးလေးခါတော့ မြင်ဖူးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ တင့်”

“ဆွေ ... ဆွေ ... တော်တော်ရိုးတဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပါလား။ ဒီကောင်မလေးကို မင်း လွယ်လွယ်ပဲ အလုပ်ခန့်ပေးလိုက်တယ်နော်။ ကိုယ်တို့ ဆီမှာ စုံစမ်းပါဦးတော့လားကွယ်”

“သူက မောင်မောင့်သူငယ်ချင်း၊ ညောင်လေးပင်ကတဲ့။ ကိုထင်ကျော်တပည့်ဆို”

“ဒါတွေ မှန်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းဆိုတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့မှာ သူငယ်ချင်းထက်ပိုတဲ့ ဆက်ဆံရေးရှိတယ်”

“ဘာ”

“ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့ ရည်းစားဟောင်းတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်အလုပ်ထဲ တည့်ထားတဲ့အဖြစ်ကတော့ ဆိုးပါတယ် ဆွေရယ်”

“အမယ်လေး”

“မင်း မသိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ မင်းဆံသယလေးတောင် မဝင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား ဟင်”

“အခုကော ... အခုကော သူတို့အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟင်”

“ဒါတော့ မသိသေးဘူး။ တစ်နေ့ကမှ ကိုထင်ကျော်နဲ့ ပြုံးပြုံးလမ်းမှာဆိုလို့ ပုံနှိပ်တိုက်မှာ အလုပ်လုပ်နေတာ သိရတာ။ ကောင်မလေး နေကုန်ရောက်ခါစက ကိုထင်ကျော်ဆီ မောင်သက်လိပ်စာ လာတောင်းတယ်တဲ့။ ကိုထင်ကျော်က သူတို့အကြောင်းသိနေလို့ လိပ်စာမပေးလိုက်ဘူး။ ခု ဘယ်လိုဆက်မိကြတယ် မသိဘူး။ မဖြစ်သင့်တာတွေ မဖြစ်ရအောင် ကြိုပြီး သတိပေးတာ ဆွေ”

နိဗ္ဗာန်သည် တစ်ဖက်ခြံကို ခြံစည်းရိုးအောက်မှ တိုးဝင်၍ တူး
လိုက်၏။

ခြံစည်းရိုးအပေါက်သည် မြေပြင်မှ သုံးပေခန့် လွတ်နေသည်။
သန့်စင်မြိုင်နှင့် လှမြတ်ဆွေတို့ငယ်စဉ်က တစ်ခြံနှင့်တစ်ခြံ ကူး၍ကစားခဲ့သည်
အပေါက်ဖြစ်သည်။

အိမ်နောက်ဘက် ဝပ်ကျကျမှ ထိုအပေါက်ကို နိဗ္ဗာန်ကရှာ၍ တွေ့ခဲ့
သည်။ သူမက အပေါက်တွင် ပိတ်နေသည့် ရွှံ့နွယ်အချို့ကို ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့
သည်။

အကြောင်းရှိသည်။ ယခုတလော ဒေါ်အေပီမြိုင်က ဒီဘက်အိမ်ကို
မကြာခဏစားစရာမုန့်များ၊ ဟင်းများ ပို့ခိုင်းတတ်၏။ လမ်းမပုထွက်၍
တကူးတက မသွားရအောင် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် ဖန်တီးလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း အိမ်မှာ ချက်စားသော ဝက်သားပေါင်းဟင်းကို ကိုသက်
ပျူးအောင် စားရန်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ တကယ်က ကိုသက်ပျူးအောင် ကြိုက်
တတ်မှန်းသိ၍ တမင်ချက်ခဲမှန်း နိဗ္ဗာန် သိသည်။ အန်တီတစ်ယောက် ကို
သက်ပျူးအောင်အပေါ်မှာ ဘာလို့ ဒါလောက်အရေးအရာ ထားနေရပါလိမ့်။
နိဗ္ဗာန် အံ့သြမိသည်။ သူ့မောင်နှင့်တူလိုသာ ဖြစ်ရမည်ဟု နိဗ္ဗာန်က ကောက်
ချက်ချထား၏။

အန်တီ ဒီဘက်အိမ်ကို ခဏခဏခိုင်းတာက အရေးမကြီးပါ။ ဒီဘက်အိမ်မှာ သက်မှူးအောင်နှင့် ဗျက်နာချင်းဆိုင်ဆုံမိမှာကို နီထွေး အလွန် စိုးရိမ်မိသည်။ သက်မှူးအောင်ကိုမြင်တိုင်း နီထွေး စိတ်တွေလှုပ်ရှားရသည်။ သက်မှူးအောင်က ကြည့်လာတိုင်း နီထွေး ရင်ခုန်ရသည်။

ညဉ့်ခန်းထဲက စစ်ဗိုလ်အဝတ်အစားနှင့် သန့်စင်မြိုင်ပုံကြီးကို သက်မှူးအောင်ကို မမြင်ဖူးခင်ကတည်းက မြင်တွေ့နေခဲ့ရသည်။ စိတ်ကူးယဉ်တတ်စ အပျိုပေါက်မလေး၏အတွေးအိမ်ဝယ် ယောက်ျားပီသသော စစ်ဗိုလ်ကြီး သန့်စင်မြိုင်ကို စွဲလမ်းနေမိသည်။ အပျိုမလေးနီထွေး၏ စိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက်များထဲမှ သူ့ရဲကောင်းသည် စစ်ဗိုလ်ကြီး သန့်စင်မြိုင်။

ကြည့်စမ်း။ သက်မှူးအောင်ကိုတွေ့တော့ ဓာတ်ပုံထဲက စစ်ဗိုလ်ကြီး သက်ရှိထင်ရှား ထွက်လာသလား ထင်ရသည်။ ဓာတ်ပုံကလေး မြင်ဖူးရုံနှင့် စွဲလမ်းနေမိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အပြင်မှာ အသက်ရှင်လျက်ကြီး လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် တွေ့လိုက်ရတော့ နီထွေး ရင်ခုန်မိတာမဆန်းပေ။

ယခုတော့ နီထွေး၏ စိတ်ကူးယဉ်အတွေးအိမ်ထဲမှ မင်းသားမှာ သက်မဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီး မဟုတ်တော့။ သက်ရှိ သက်မှူးအောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့လေ ... သက်မှူးအောင်ဆိုတာ ဘယ်တော့မျှ နီထွေးရဲ့ သူ့ရဲကောင်း ဖြစ်လာနိုင်တော့မှာမှ မဟုတ်တာ။

နီထွေးသည် သက်မှူးအောင်ကို အဝေးကကြည့်ပြီးတော့ပဲ စိတ်ကူးယဉ်နေချင်သည်။ သူ့ရှေ့ရောက်ရပြီဆိုတိုင်း လိပ်ပြာက မလုံချင်။ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်ရသည်။ ရှက်ရွံ့သလိုကြီး ခံစားရသည်။

နီထွေးသည် ဟင်းထည့်ထားသည့် ကြွေပန်းကန်လေးကို ကိုင်၍ တစ်ဖက်ခြံထဲကို ကူးခဲ့၏။ အိမ်နောက်ဘက်မှ ဝင်လာခဲ့ခြင်းမို့ မီးဖိုခန်းကို အရင်ရောက်၏။

“ဒေါ်ကြီးပု ... ဒေါ်ကြီးပု”

မီးဖိုခန်းတံခါးက ပိတ်ထားသည်။ ဒေါ်ပုကို အော်ခေါ်သော်လည်း ထွက်မလာ။

နီထွေး အိမ်ဘေးမှပတ်၍ အိမ်ရှေ့ဘက်ကို လာခဲ့သည်။

“ဟေး”

အိမ်ရှေ့အရောက်မှာ သက်မှူအောင်နှင့် ပက်ပင်းတိုးလေသည်။
သက်မှူအောင်က လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဟို ... ဟိုလေ ... အန် ... အန်တီက ဝက်သားပေါင်း ပို့ခိုင်း
လိုက်လို့”

ထုံးစံအတိုင်း သူ့ရှေ့ရောက်တော့ မနေတတ်မထိုင် တတ်ဖြစ်ရမ်း
အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်ရမ်း။

“ဪ ... အားနားစရာကွား မမကြီးကလည်း ခဏခဏ ဟင်း
ပို့ပေးနေတာကို။ ဒေါ်ပုရေ ... ဒေါ်ပု”

သက်မှူအောင် အော်ခေါ်လိုက်တော့ ဒေါ်ပု လွှက်လား။

“ဟင်းယူထားလိုက်ပါ ဒေါ်ပု”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဒေါ်ပုက ဟင်းပန်းကန်ကိုယူရင်း ဝံဏစောင့်နော် မိန်းကလေး
ဆိုကာ အထဲဝင်သွားသည်။

အပြင်မှာ သက်မှူအောင်နှင့် နီထွေးနှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့
နီထွေးက ခေါင်းကိုက်၍ လက်မကိုကိုက်ကာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေရမ်း။

“နီထွေး”

သက်မှူအောင်က တိုညည်းစွာ ခေါ်လိုက်သည်။

“ရှင်”

“မမကြီးခွဲနေရတာ မင်း မပျင်းဘူးလားဟင်”

“ရှင်”

“လမ်းမလျှောက်နိုင်တဲ့ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်ကို တစ်နေ့လုံး
ပြုစုနေရတာ မငြီးငွေ့ဘူးလားလို့”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး”

သက်မှူအောင်က စွန့်စားခန်းတစ်ခုကို စမ်းသပ်လိုစိတ် ပေါက်လာ
သည်။ မိုးသားကြောက်ရွံ့တတ်တဲ့ ဒီမိန်းကလေးက သူ့ကို ဆွဲဆောင်နေသည်။

မမနဲ့လည်း မတူ။ ပြုံးပြုံးနဲ့လည်း မတူတဲ့ တကယ့်အစိမ်းအရိုင်းကလေး။
အလောင်းအစားတစ်ခုအသွင် သဘောထားကာ စမ်းသပ်လိုစိတ်
ပေါက်လာသည်။

သက်မှူးအောင်က နီထွေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်ထိ ခြေလှမ်း
တို ရွေ့လိုက်သည်။ နီထွေးနှင့်သူ နီးကပ်စွာ ပို့နေပြီ။

“ကိုယ်က ကိုယ်ချင်းစာလို့ ပြောတာပါ နီထွေး။ ကိုယ့်ကို ပညာပါနဲ့
ညီမရယ်။ ရောဂါသည်အတွားအိုကြီးများမှာ တစ်ဖမ်းမရွာနေရတာ စိတ်ညစ်
ရောကောင်းမှာ အမှန်ပဲ။ မင်းရဲ့နပ်ပိုတဲ့အရွယ်နဲ့ မင်းဘဝဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်
တူလွန်းပါတယ်ကွယ်။ ကိုယ် ကိုယ်ချင်းစာစာတ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
တိုယ်ဟာလည်း ကိုယ့်ထက် အသက်အများကြီးကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ဆနားမှာ နေရတာ ပြီးငွေနေလို့ပေါ့”

“ရှင်”

နီထွေးက သက်မှူးအောင်မျက်နှာကို အံ့သြစွာရင်ဆိုင်ကြည့်လာ
သည်။ သူမမျက်နှာက တစ်ခဏမျှ ဝင်းခနဲ လက်သွားလေသည်။

သက်မှူးအောင်သည် နီထွေး၏ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားသော မျက်နှာလေး
နှင့် ကျေနပ်ဝမ်းသာဟန် ပေါ်သွားသော နှုတ်ခမ်းစိပ်တို့ကို သတိထားလိုက်
မိသည်။ သူ့စွန့်စားမှုတစ်ဝက် အောင်မြင်သွားပြီဟု သိလိုက်၏။

“ဒီမှာ နီထွေး... ကိုယ် မင်းရဲ့ဘဝကို သနားမိတယ်။ ကိုယ်လည်း
ဒီလိုပဲ ခံစားနေရတာမို့ ကိုယ်ချင်းလည်း စာတယ်။ မမနဲ့ နေရတာ ကိုယ်
မပျော်ဘူး ညီမရယ်”

“အို”

“ညီမရယ်... စိတ်ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာ သက်တူရွယ်တူချင်းမှ ရနိုင်
တာပါ။ မမဆွေနဲ့ ပေါင်းနေရတာ ကိုယ်သိပ်ပြီးငွေတယ်။ အကျဉ်းချခံထား
ရသလိုပဲ ညီမရယ်။ ကိုယ်လေ ... ညီမလို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့မှ
ပျော်မိမှာ။ ညီမကို တွေ့ကတည်းက ကိုယ်ချစ်ခဲ့ရတာပါ”

“အို”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ် ညီမကိုချစ်တယ်။ ဖွင့်ပြောချင်နေတာ
ကြာပြီ။ အခြေအနေမပေးလို့ မပြောခဲ့ရတာ။ အခုတော့ ကိုယ် ရင်ဖွင့်ပါရစေ
သော ညီမရယ်။ ကိုယ်ညီမကို ချစ်တယ်”

သက်မှူးအောင်က နီထွေးလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြော
လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ချစ်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

“ဟင် ... ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

သက်မှူးအောင်က နီထွေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ရင်ချင်းအပ်မိသည်
ထိ ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် အိမ်ထဲမှ ခြေသံကို ကြားရ၏။

ဒေါ်ပု ထွက်လာသည်။

သက်မှူးအောင်နှင့်နီထွေး လူချင်းခွာလိုက်သည်။

“ရော့ ... မိန်းကလေး”

နီထွေးက ဒေါ်ပု လှမ်းပေးသောပန်းကန်လုံးကို ယူပြီး လျင်မြန်စွာ
ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ခြံစဉ် ရိုးနားအရောက်တွင် လက်ထဲမှ ကြွေပန်းကန်သည် မြေပေါ်
လွတ်ကျကာ တစ်စစီ ကွဲကြေသွားလေသည်။ နီထွေးက ပန်းကန်ကွဲများကို
လိုက်ကောက်ကာ ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲ ပစ်ချလိုက်သည်။

မှန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် ထာဝစဉ်စပ်စုနေကျ ဒေါ်အေမီမြိုင်တစ်
ယောက် မြင်သွားလေမည်လား။

နီထွေးသည် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် မီးဖိုခန်းထောင့်မှာ သွားထိုင်
စော့ တွေးနေမိသည်။ ဒါဟာ အိပ်မက်လား။ တကယ်လား။ လုံးဝ မျှော်လင့်
မထားတဲ့အဖြစ်။ ခုတော့ သူမ တိတ်တနိုး စိတ်ကူးယဉ်ချစ်နေရသူက သူမကို
ချစ်တယ်တဲ့လေ။ နီထွေးတစ်ယောက် ဝမ်းသာရမလို ဝမ်းနည်းရမလိုနှင့်
ဝေခွဲမရစွာခံစားနေရကာ နေမရထိုင်မရအောင် ရင်ဖိုနေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သက်မှူးအောင်ကတော့ သူ့စမ်းသပ်မှုအတွက် ကျွ
နပ်လျက်ရှိသည်။ အမှန်တော့ နီထွေးကို ပြောလိုက်သည့် ချစ်စကားများ
သည် ရင်ထဲကပါလို့ မဟုတ်။ ကြိုစဉ်စားထားခြင်းလည်း မဟုတ်။ ကြိုလို့
နှုတ်ဆော့ လက်သရမ်းလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဒါဟာလည်း စိတ်ပျော်
ရွှင်စရာကစားနည်းတစ်မျိုးပင် မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်အေမီမြိုင်သည် သူမကိုယ်သူမ မှန်ထဲမှာ မြင်နေရသည်။

ဒေါ်အေမီမြိုင် မှန်မကြည့်ဖြစ်တာ ကြာပြီ။ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ တတ်နိုင်သမျှ မှန်ကိုရှောင်ခဲ့သည်။ မိမိ၏ ဒုက္ခတရုတ်သွင်ကို မှန်မှတစ်ဆင့် မမြင်လို။ မကြည့်ရဲ။

ယနေ့တော့ စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိသည်နှင့် ဘီးတပ်ကုလား ထိုင်ကို မှန်တင်ခုံရွေ့ လိုခွင့်လာခဲ့သည်။

မှန်ထဲမှ ကိုယ့်ရှုပ်သွင်ကိုယ် ပြန်မြင်ရသည်။

ခန္ဓာကိုယ်က အဆမတန် ဝါဠု၊ နေသည်။ မေးနှစ်ထပ် ဖြစ်နေသည်။ ပါးပြင်များက အဆမတန် ဖောင်းကားနေသည်။

ထာဝစဉ် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်လျက် လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့စွာ နေရ တော့လည်း ဝါဠုလားတာ မဆန်းပေ။

ဟိုတုန်းကတော့ အေမီမြိုင်တို့ ဒီလို ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲ။ အေမီ မြိုင် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သည် အမျိုးသမီးထုကြားမှာ စံထားရသည့် အချိုး အစား ဖြစ်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ရဲ့ အလှဘုရင်မဘဝတုန်းကပေါ့။

တွေးမိတော့ ရွှေထီးဆောင်းခုံစဉ်က အဖြစ်များက စိကာစဉ်ကာ ပေါ်လာသည်။ နှင်းဆီမေတုံး၊ မစွရို့စိတုံး။

အတိတ်ဟောင်းကိုတွေးမိတိုင်း အောင်မြင်မှု၊ ကျော်ကြားမှု၊ စည်း စိမ်ခံစားပျော်ရွှင်မှုတို့ကိုတော့ မှန်ဝါးစွာပင် မြင်ရတတ်သည်။

ဘဝနှင့်ရင်း၍ နှင့်သီးစွာခံစားခဲ့ရသော သီးသီးဖွယ်အဖြစ်ဆိုများကို တော့ ပို၍ထင်ရှားစွာ စွဲထင်မှတ်မိနာကျင်ခံစားရပြီပါပင်။

“ပိုက်လှချည်လား သမီးရယ်”

“သမီးကို သတ်လိုက်ပါ မာမီး သမီးကို သတ်လိုက်ပါ”

ဒေါ်ပပမြိုင်၏ ဒေါသမျက်နှာသည် တစ်မျိုးတစ်ပည် ပြောင်းလဲ သွားပြန်၏။ သူမက သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာ ချသည်။

“မငိုနဲ့သမီး... မငိုနဲ့တော့။ ငိုရင် မာမိတို့ဘက်က ထပ်ပြီး အရှုံးပေးရာ ကျမယ်။ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုစီစဉ်ရမယ်ဆိုတာသာ မာမိတို့ စဉ်းစား ကြစို့။ တောက်... ပိုက်ရိုင်းလှတဲ့ဟိုကောင်သာ ဒီနိုင်ငံမှာ ရှိသေးရင် မာမိကိုယ်တိုင် အသေသွားသတ်ပစ်ချင်တယ်”

ဒေါ်ပပမြိုင်၏ ဒေါသများက ရော်နီသွင့်ထံသို့ ရောက်ရှိသွားပြန် သည်။ ယခုအချိန်တွင် ရော်နီသွင့် မြန်မာနိုင်ငံမှာ မရှိတော့ပါ။ နိုင်ငံခြား သင်္ဘောလိုက်ရန် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

အင်းလျားကန်စပ်မှာ လွန်ကျူးမှုဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း ရော်နီသွင့် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ဆက်သွယ်ခဲ့သေးသည်။ အေပီမြိုင်နှင့်တွေ့ဖို့ ကြိုးစား သည်။ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ အိမ်ကို လိုက်လာသည်။ အေပီ ထွက်မတွေ့။ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ စကားပြောသည်။ အေပီ လက်ခံစကား မပြော။

ဒီတုန်းကတော့ သူ့ရဲ့သွေးသား မိမိခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာ ကျန်ရစ်နေ လိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့၏။ ဖြစ်ပြီးကိစ္စကို မေ့ပစ်ပြီး သူ့နဲ့ ကင်းကင်းနေဖို့ပဲ စိတ်ကူးခဲ့သည်။

ဒီလိုနှင့် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောပေါ်တက်ရန် ရော်နီသွင့် မြန်မာနိုင်ငံမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သည်နောက်ပိုင်းမှ သူ့ရဲ့သွေးသား မိမိခန္ဓာမှာ ကျန်ရစ်နေကြောင်း သိရသည်။ ဝမ်းထဲက ရင်သွေးဖခင်ကို မည်သို့ ဖော်ထုတ်တော့မည်နည်း။

“သမီးပိုက်လို့ ဖြစ်ရတာပါ။ သမီးကိုသာ သတ်ပစ်လိုက်ပါတော့ မာမိရယ်”

“တော်တော့ ... မငိုနဲ့တော့၊ ပြဿနာက ဖြစ်လာပြီ၊ ဒီပြဿနာ ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲသာ စဉ်းစားကြစို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ တစိုက်တစောင် အသိခံလို့ မဖြစ်ဘူး”

မီးရထားက နှေးကွေးလေးလံစွာ ခုတ်မောင်းနေသည်။ ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြတ်သော တွဲအိုတွဲဟောင်းများက တကျီကျီတအီအီ ပြည်နေသည်။ မီးရထားစီးခရီးသည်များ၏ အသွင်ညွှဏာန်ကလည်း ညှိုးနွမ်းနံ့ချာလှ၏။
မီးရထားတွဲတွင် အထက်တန်းတွဲဟုလည်း သီးသန့်မရှိ။ အေမီမြိုင် တို့ သားအမိ အများတကာနှင့် ရောနှော၍ စီးခဲ့ရသည်။ ရထားအိုသည် ကုန်စည်အမျိုးမျိုး၊ လူတန်းစားအမျိုးမျိုးကို ကျပ်သိပ်ပြည့်ညစ်စွာ တင်ဆောင် ရင်း တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားနေပေသည်။

ရထားလမ်းမှာ ညောင်လေးပင်မြို့မှ မဒေါက်ရွာထိသာ ရှည်လျား သောလမ်းတိုကလေး ဖြစ်သည်။ ကြားမှာ ဘူတာရုံသုံးရုံသာရှိသည်။ အားလုံး မှာ ကျေးရွာဘူတာရုံကလေးများဖြစ်၏။

ညောင်လေးပင်အထိတော့ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနှင့် လျော်ညီအောင် သီးသန့်ဆန်ဆန် လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ညောင်လေးပင်မှ မဒေါက်သို့အကူးတွင် သီးသန့်ဆန်လို့ မရတော့။ လူစီးတွဲ ၂ တွဲသာပါသော ရထားအိုပေါ်တွင် လူအများနှင့် ရောနှောတိုးဝေ့ စီးရသည့်အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရတော့သည်။

စိတ်ပျက်ဖွယ်ခရီးလမ်းပန်းကြောင့် ဒေါ်ပပမြိုင်မျက်နှာက မကြည် မသာ ဖြစ်နေသည်။

အေမီမြိုင်ကတော့ ပိုကဲပြီး စိတ်ညစ်ညူးခြင်း မဖြစ်မိတော့ပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ လမ်းခရီးဆိုးဝါးပါစေ၊ ကိုယ့်ကို ကယ်တင်နိုင်မည့်သူ ရှိရာ အရပ်သို့ အရောက်သွားရတော့မည်ပင်။

မဒေါက် ...

ရွာကြီးအဆင့်သာရှိသည့် တောမြို့ကလေး။

ဤမြို့ငယ်လေးတွင် သူမအား ကယ်တင်နိုင်မည့်သူ ရှိသည်။ တော မြို့ကလေးတွင် အေမီမြိုင် အချိန်အတန် အသင့်မျှဇာတ်မြှုပ်နေရသည်။ ရန်ကုန်နှင့်ဝေးသော၊ သူမတို့အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် ဝေးသောအရပ်မို့ စိတ်ချရ လောက်ပါသည်။

ဒေါ်ပပဖြိုင်၏ပိတ်ဆွေတစ်ဦး လမ်းညွှန်မှုဖြင့် ဤအရပ်သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုပိတ်ဆွေက စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်သည်။

အေမိဖြိုင်၏ရင်သွေးလေးကို လျှို့ဝှက်စွာ မွေးဖွားပေးနိုင်မည်သူသည် မဒေါက်မြို့ကလေးတွင် ရှိနေပါသည်။

ပီးရထားက ဥဩသံရည်ပေးရင်း ခရီးလမ်းဆုံးဘူတာသို့ ဝင်လာခဲ့လေပြီ။

ဟိုပေးဒီမြန်းဖြင့် လမ်းညွှန်လိုက်သော အိမ်ကို ရောက်လာသည်။ အိမ်က မြစ်ကမ်းပါးတွင် ရှိသည်။ မြစ်ကမ်းကို ကျောခိုင်းထားသည်။

အတန်ငယ်သင်ရပ်သော် ဖွင့်ထောင်အိမ်အနေအထားကို မြင်လိုက်ရ၍ စိတ်ကျေနပ်သွားရသည်။

အိမ်ထဲကိုမဝင်ခင် ဒေါ်ပပဖြိုင်က သမီးဖြစ်သူကို သတိပေးလိုက်သည်။

“သမီး... အခုအချိန်ကစပြီး သမီးနာမည်ဟာ အေမိဖြိုင် မဟုတ်တော့ဘူး။ မအေးမိ ဖြစ်သွားပြီနော်။ သတိထားပါ”

အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက စာကိုဖတ်ကြည့်သည်။ ခေါင်း တညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။

“စိတ်ချပါလေ။ ကျုပ်ဆီ ရောက်ရင်တော့ အားလုံးအဆင်ပြေချောမောစေရမယ်။ ဘယ်သူမျှလည်း မရိပ်မိစေရဘူး။ ရန်ကုန်အထိလည်း သတင်းမပေါက်ကြားစေရဘူး”

ဒေါ်အိုဇာသည် အရပ်ဝန်းဆွဲအဘွားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ လုပ်သက်ရင့်ပြီး စိတ်ချရသည့် အပျိုကြီးဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါ်အိုဇာ။ ကျွန်မကတော့ သမီးလေး မွေးဖွားချိန်အထိ နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေပြီး ပြန်ရမှာ။ သမီးကိုသာ ဂရုစိုက်ပါရှင်”

“စိတ်ချလက်ချသာထားခဲ့ မင်းကတော်။ ကျုပ်အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့လိုပဲ တစ်ရပ်တစ်ရွာကနေလာပြီး မွေးဖွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ ဟော ဟိုမယ်လေ”

ဒေါ်အိုဇာက အိမ်ခန်းထောင့်တွင်ထိုင်နေသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

အေမီမြိုင်က သူမကို ဒေါ်အိုဇာ၏အိမ်သားတစ်ယောက်ဟု ထင်ခဲ့၏။ မိမိကဲ့သို့ ဒုက္ခသည်တစ်ယောက်မှန်း သိလိုက်ရသည့်အခါ အားတက်သွားသည်။

မိန်းကလေးက အေမီမြိုင်တို့သားအမိကို ပြုံးပြသည်။

အေမီမြိုင်က ပြန်ပြုံးပြလိုက်၏။

သူ့နာမည်က မဖြေသီတဲ့။ သူလည်း သုံးလကျော် လေးလထဲမှာဆိုတော့ အင်း... မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ပွေးဖွားချိန် အတူတူလောက် ကျသွားလိမ့်မယ်ကွယ့်”

နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာ ဒေါ်ပပမြိုင် ရန်ကုန်ပြန်သွားသည်။

“သမီးအဖေ တစ်မြို့တစ်ရွာမှာ ရောက်နေတာ သိပ်ကံကောင်းတယ် သမီး။ သမီးအဖေသာရှိရင် မလွယ်ဘူး။ အခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သမီးကို အဖေ့ဆီ ပို့ထားတယ်လို့ ပြောနိုင်သွားတာပေါ့။ အခုမှတော့ စိတ်ဆင်းရဲမနေတော့နဲ့ သမီး။ ပွေးဖွားပြီးချိန်အထိ ဒီမှာပဲ စိတ်ချလက်ချ နေလိုက်တော့ကွယ်”

“ဟမီ ... သမီးပွေးပြီးရင် ကလေးကို ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲဟင်”

“အို ... ဒါက နောက်မှစဉ်းစားရမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး ဟမီ။ သမီးကတော့ ကလေးကို စွန့်ပစ်ခဲ့နိုင်ဘူးနော်။ ဒါပဲ။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ လှည့်ပြီးတော့ အိမ်ကိုအရောက်ခေါ်မှာပဲ။ ဆင်းရဲတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို သနားလို့ခေါ်ပြီး ပွေးစားတဲ့အနေပျိုးနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“သမီးရယ် ... ဒါတွေက နောက်မှစီစဉ်ရမှာပါ။ လောလောဆယ် သမီး စိတ်ချမ်းသာအောင်နေ၊ အားပြည့်အောင်စား။ ဒါမှ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပွေးဖွားနိုင်မှာ။ ဟမီကတော့ တစ်လမှတစ်ခါပဲ လာကြည့်နိုင်ဖယ်။ ဟမီလာတဲ့အခါတိုင်း ငွေကြေးအပြည့်အစုံ၊ ဆေးဝါးအပြည့်အစုံ ယူခဲ့မယ်။ ဒီအရပ်မှာ သမီးရဲ့နာမည်ဟာ အေမီမြိုင် မဟုတ်တော့ဘူး။ မအေမီဆိုတာကိုတော့ မပေ့အောင် ပွဲပြုပြန်မှတ်ထားပါ သမီး။ ဟမီတို့နှစ်ယောက်စလုံး နာမည်ဝှက်နဲ့ လာခဲ့ကြတာ။ နာမည်ရင်းကို အသိခံလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရန်ကုန်ကို

သတင်းပြန်ရောက်သွားမှာ စိုးရတယ်။ ဒါတစ်ခုကိုတော့ ကြပ်ကြပ်သတိထားပါ။’

ဒေါ်အိုဇာ၏အိပ်တွင် အစစအဆင်ပြေခဲ့ပါသည်။

ဒေါ်အိုဇာသည် တစ်ရပ်တစ်ရွာလုံး၏ အားကိုးရာ ဝမ်းဆွဲသည် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အိုဇာအိပ်မှာ သူ့တူမနှစ်ယောက် ရှိသည်။

အေမိမြိုင်အတွက် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကအစ တူမနှစ်ယောက်က ပြုစုပေးသည်။ ဒေါ်အိုဇာက ကိုယ်ဝန်ကို နေ့စဉ်စစ်ဆေးသည်။ အနေအထား ပြင်ခြင်း၊ နှိပ်နယ်ခြင်းများကို ဂရုတစိုက်လုပ်ပေးသည်။ ယူထားသည့် အခကြေးငွေနှင့်တန်အောင် ဂရုစိုက်လုပ်ပါသည်။

ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် အေမိမြိုင်နှင့် မမြသီတို့ ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသည်။

ဘဝတူ ဒုက္ခသည်အချင်းချင်းမို့ ရိုင်းပင်းမိကြသည်။ တစ်ယောက်အဖြစ်ကိုတစ်ယောက် စာနာမိကြသည်။

မမြသီသည် အလွန်အေးဆေးသော အပျိုသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အချိန်ပြည့်လိုလို ပုတီးစိပ်နေတတ်သည်။

ညနေတိုင်း ညနေတိုင်း အေမိမြိုင်နှင့်မမြသီတို့ စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းနံဘေးတွင် လမ်းလျှောက်ကြသည်။

ညနေဆိုလျှင် မြစ်ကမ်းနံဘေးမှ တစ်ဘက်သို့မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် လွှမ်းမောဖွယ်ရာရှုခင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။

ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှာ ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းကြီးများ ဝိုင်းရံနေသည်။ တိမ်တိုက်များက တောင်များပေါ်တွင် ရွေ့လျား ပျော့လွင့်နေကြ၏။

“မအေမိ ... ဟောဟိုကတောင်တန်းကို ကြည့်စမ်း။”

မမြသီက လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ပြောသည်။

“သေချာကြည့် ... တောင်တွေ တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး ဆက်နေပုံဟာ အဝေးကနေကြည့်တော့ ဝိုက်ကြီးသည်မိန်းမတစ်ယောက် ပက်လက်လှန်အိပ်နေတာနဲ့ မတူဘူးလား။”

မမြသီအပြောကို ပုံဖော်ကြည့်သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဘေးအစွန်က အနိမ့်ဆုံးတောင်က ဦးခေါင်း။ သူ့တစ်ဖက်က တောင်ပူစာမြင့်မြင့်က ရင်သား ညွှန်တာနဲ့။ ထို့နောက် အမြင့်ဆုံးတောင် နုံးနုံးကြီးက ကိုယ်ဝန်ဆောင်၏ ခိုက်ကြီးပုံစံပျိုး။ အားလုံးကိုခြုံ၍ ကြည့်သည့်အခါ မမြသီ ပြောသလို ကိုယ် ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ပက်လက်အိပ်နေသလိုပုံပေါ်နေရ၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ မမြသီရယ်။ တကယ်တူတယ်နော်”

“အဲဒါ ခိုက်ကြီးသည်မ တောင်တဲ့”

“ဪ... ဟုတ်လား”

“ဒီစစ်တောင်မြင်ရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းမှာ ရွှေကျင့်ပြုရုံတယ်”

“သီတယ်လေ”

“သိပ်သာယာတဲ့ပြွန်ကလေးပေါ့ မအေးမိရဲ့။ တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးပြီး မြင်းလှည်းစီးသွားရတယ်။ တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေ ရှိတယ်။ မအေးမိကို လိုက်ပို့ ချီးမွမ်း ကျွန်မကတော့ တစ်ခေါက်ရောက်ပြီးပြီ”

“မမြသီ ဒီကိုရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟင်”

“တစ်လရှိပြီ မအေးမိ”

အေးမိမြိုင်နှင့် မမြသီတို့ ခင်မင်ရုံမက သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ကြပြီး ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်သူငယ်ချင်းလို၊ ညီအစ်မလို တွယ်တာခဲ့ကြသည်။

ညည စကားလက်ဆုံပြောလို့မကုန်း။ အိပ်ရာထဲထိ တတွတ်တွတ် ပြောနေကြ၍ ဒေါ်အိုဇာကပင် အတင်းအိပ်ခိုင်းရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ယောက်၏နောက်ကြောင်းကို တစ်ယောက် မပေးမိကြချေ။ မပေးဖြစ်အောင်လည်း ကိုယ့်အသိနှင့်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းထား ခဲ့သည်။

ဒီနေရာထိ ရောက်လာကြပြီး တိတ်တဆိတ် လာရောက်ပွေးဖွား သည်ဆိုမှတော့ အတိတ်မှာ ခါးသီးနာကြည်းဖွယ်အဖြစ်တွေ ကြုံခဲ့မည်မှာ သေချာသည်။ သူတစ်ပါးအဖော်ကားခံရခြင်းလား။ ရည်းစား၏သစ္စာဖောက်ခံ ရခြင်းလား တစ်ခုခုပေါ့။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိစွာဖြင့် အဖြစ်ဟောင်း ချားကို တူးဖော်စုံစမ်း၍ မနေတော့ပေ။

အတူနေရစဉ်ခဏ ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာနေဖို့သာ အဓိကဟု မှတ်ယူသည်။

တစ်နေ့ နှစ်ယောက်သား ရွှေကျင်မြို့ဘက်ကို ကူးခဲ့ကြသည်။ စစ်တောင်းမြစ်ကိုဖြတ်၍ တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးရသည်။ ကမ်းစပ်၌ တစ်ဆင့် မြင်းလှည်းနှင့် ရွှေကျင်မြို့ကို သွားရသည်။ တောလမ်းခရီးတွင် မြင်းလှည်းကလေးစီး၍ ခရီးသွားရသည်မှာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှ၏။ ဝိုက်ကြီးသည်နှစ်ယောက် ရွှေကျင်မြို့ပေါ်က ဘုရားတွေကို အကုန်လိုက်ဖူးကြသည်။

ရွှေတောင်ဦးဘုရား၊ တောင်ပေါ်ဘုရားကြီး။

“ဘာတွေဆုတောင်းသလဲ မအေးမိ”

“နောင်ဘဝမှာ ယောက်ျားဖြစ်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်တယ်”

“ဪ”

မမသီ ငိုသွားသည်။ သက်ပြင်းကို ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မအေးမိရယ်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေရဲ့ဘဝဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့ အဖျော်ဖြေခံ၊ အသုံးတော်ခံတွေပါပဲ။ အနိပ်ခံ၊ အဖိနှိပ်ခံရတော့ မိန်းမတွေ။ မိန်းမတွေဟာ ဘယ်နေရာမှာမျှ အရာမရောက်သလို နှိပ်ကွပ်ခံထားရတယ်။ အင်း ... ခုလို ကျွန်မတို့ ဒုက္ခကြုံရတော့ရော”

“ဟုတ်တယ် မပြသီ။ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုဆိုပေမဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ ရက်စက်မှုကြောင့်ပါ မပြသီရယ်”

“ဒါပေါ့ မအေးမိ ... ထားပါတော့။ ဒီဝိုက်မဲမှုမှာ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင်က အလိုတူအလိုပါ မှားယွင်းခဲ့တယ်ပဲထားပါ။ အခုလို ဒုက္ခရောက်ရတော့ မိန်းမသားတွေပဲ မဟုတ်လားရှင်။ ဒါဟာ သဘာဝတရားက မိန်းမတွေကို ယောက်ျားတွေထက် ပိုပြီး ခံစားရစေ။ နိဗ္ဗိကျစေဆိုပြီး ဒဏ်ခတ်ထားတာပဲပေါ့ မအေးမိရယ်”

“လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ယောက်ျားဖြစ်ရတာကမှ သာလွန်ပါသေးတယ်။ ကောင်းမွန်ပါသေးတယ် မပြသီရယ်။ မိန်းမဘဝကတော့ တစ်ချို့ကလေး မှားလိုက်တာနဲ့ အဖတ်ဆယ်မရအောင် ဘဝပျက်ရတော့တာပဲ”

ဒါကြောင့် ကျွန်မလေ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ယောက်ျားဘဝကိုပဲ ရရပါစေလို့
ဆိုတောင်းမိတာ”

နစ်လအကြာမှာ ဒေါ်ပပဖြိုင် ရောက်လာသည်။

“တစ်ခေါက်တစ်ခေါက်လာဖို့က မလွယ်ဘူး သမီး။ ရန်ကုန်က
ငိတ်ဆွေတွေက သမီး ဘယ်ပျောက်နေသလဲ မေးကြတယ်။ မာမိက သမီး
အဖေဆီ ပို့ထားတယ်လို့ ပြောရတာပေါ့။ ဒီကြားထဲ သမီးအဖေက ရန်ကုန်
ရောက်လာသေးလို့”

“ဟင် ... ဒက်ဒီ ပြန်လာတယ်”

“အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရုံးချုပ်ကိုလာတာလေ။ သုံးရက်ပဲ နေသွားတာပါ။
ဒက်ဒီကိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မန္တလေးကို ဘုရားဖူးလိုက်သွားတယ်လို့
ညာလိုက်ရတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ မာမိရယ်”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ထည့်လိုက်ရမလားဆိုပြီး မာဖို့ကို
ဆူတယ် သမီး။ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးလေ။ မာမိ လှည့်ပတ်ပြောတတ်ပါ
တယ်။ သူလည်း နယ်ပြန်သွားပြီပဲ။ သမီးအဖေအတွက်တော့ မစိုးရိမ်နဲ့တော့။
မာမိကတော့ နဂိုစိစဉ်ထားသလို တစ်လတစ်ခါ လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။
သမီးမွေးဖွားချိန်ကျမှပဲ လာဖြစ်တော့မယ်”

“မာမိရယ်”

“ဒေါ်အိုဇာကို ဘယ်လပိုင်းလောက် မွေးမယ်ဆိုတာ မာမိ ညှိသွား
မယ်။ အားမငယ်နဲ့သမီး။ ဒေါ်အိုဇာကလည်း သမီးကို ဂရုစိုက်တယ် မဟုတ်
လား”

ရက်တွေ လတွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်လာခဲ့သည်။

အေပီမြိုင်ကိုယ်ဝန်မှာ သိသာထင်ရှားစွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေပြီ။
မပြုသီမှာလည်း အလားတူပင် မွေးဖွားရက်များသို့ နီးကပ်လာခဲ့ပြီ။ သူတို့
လှုပ်ရှားမှုများမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း နှေးကွေးလာသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖေးမအားပေးနေရသည်။

“ကျွန်မတော့ မွေးရဖွားရမှာတွေပီရင် သိပ်ကြောက်တယ် မအေဆီ
ရယ်”

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပါပဲ မမြသီ။ မလွဲမရွာင်သာတော့လည်း ကြုံရဦးမှာပေါ့လေ။ ကျွန်မမွေးဖွားချိန်ကျရင် ဟာပီလာလိမ့်မယ်။ အပေ အနားမှာ ရှိနေတော့ အားတက်သေးတာပေါ့ မမြသီရယ်”

မမြသီ ဝိုင်တွေသွားသည်။

“ကျွန်မတို့ ပိန်းမသားတွေဟာ မွေးဖွားပြီးရင် လင်ယောက်ျားရဲ့ မျက်နှာကို မြင်ချင်တတ်ကြသတဲ့။ မြင်လိုက်ရရင်လည်း အားတက်သတဲ့ ကျွန်မတို့ကတော့...”

“အို... မမြသီ။ ဒါတွေ မပြောကြပါစို့နဲ့ရှင်”

“ဆောရီး... မအေးမိရယ်”

“မမြသီ၊ ကျွန်မကို စပ်စုတယ်လို့ မထင်နဲ့နော်။ မမြသီ မဒေါက်ကို တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့တာပဲလား။ ဘယ်သူမျှလိုက်မပို့ဘူးလား။ ဘယ်သူမျှ ကော လိုက်မလာဘူးလား မမြသီရယ်”

မမြသီက ဝိုင်တွေစွာဖြင့် အေမီမြိုင်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်ဝန်း တွင် မျက်ရည်များဖြင့် စိုစွတ်လာသည်။

“ကျွန်မဘဝက မအေးမိတို့လောက် မကောင်းပါဘူး မအေးမိရယ်”

“အို... မငိုနဲ့လေ မမြသီ။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ မေးမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ မမြသီ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ။ ကျွန်မက တစ်ကောင်ကြွက်ပါ မအေးမိရယ်။ ဒီလိုဖြစ်လာတော့ ကြားဖူးနားဝနဲ့ ဒီကိုထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်မက အညာက ပါ။ ဒီမှာ မွေးဖွားပြီးရင်ပြန်မယ်။ ကလေးကိုတော့... ကလေးကိုတော့ မွေးစားမယ့်သူ ရှာပြီးပေးပစ်ခဲ့ရမှာပဲ မအေးမိ”

“အို...”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမျှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မ ဒီကလေးကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး မွေးခဲ့တဲ့ သတ္တိမရှိဘူး မအေးမိ။ ကျွန်မ ဇာတ်ကိုလည်း မပြန်လို့မဖြစ်ဘူး။ ပြန်ရမယ်။ ဒီတော့ ဒီကလေးကို ထားပစ် ခဲ့ရုံအပြင် ဘာလုပ်နိုင်မှာတဲ့ မအေးမိရယ်”

“အင်း...”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပစ်စလက်ခတ်ထားပစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးစားနိုင်မယ့်သူကို ရှာပြီးအပ်ခဲ့မှာပါ။ တစ်နေ့

ကျွန်မခြေထောက်ပေါ် ကျွန်မ ရပ်တည်နိုင်တဲ့အခါကျရင် ပြန်လာခေါ်မှာပါ။
ကျွန်မ ဒါပဲတတ်နိုင်တယ်”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

“မအေးမိကရော”

“ရှင်”

“မွေးလာမယ့်ကလေးကို ဘယ်လိုစီစဉ်မလဲ”

“ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ကလေးကို
ခေါ်သွားချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့... ”

“ဒီလို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းမွေးနိုင်ရင် ဒီလိုနေရာထိ ဘယ်
ရောက်လာစရာလိုမှာလဲ မအေးမိရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်မဘဝက မမြဲသီလို ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်
တောင် ဖြေရှင်းနိုင်ခွင့် မရှိပါဘူးလေ။ မာမိစီစဉ်သမျှ နာခံရမှာပါ။ မာမို့
သဘောအတိုင်း ကျွန်မ လိုက်နာရမှာပါ”

မမြဲသီက မအေးမိလက်ကို အားပေးသည့်သဘောနှင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်
သည်။

“မွေးလာမယ့်ကလေးတွေ အသိဉာဏ်ကြွယ်လာချိန်မှာ သူတို့ကို
ကျွန်မတို့ ပစ်သွားတာသာသိရင် ကျွန်မတို့အပေါ် ဘယ်လိုများ သဘောထား
မလဲ မသိဘူးနော်”

“သူတို့အမေတွေကို စိတ်နာကြမှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဒီလိုတွေးခေါ်နိုင်ကြပါစေလို့ ကျွန်မတို့ ဆုတောင်း
ကြစို့။ ကျွန်မတို့ဟာ သူတို့ကို သန္ဓေသားဘဝမှာ ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ကြပါလျက်နဲ့
မဖျက်ဆီးခဲ့ကြဘူး။ ဒုက္ခခံပြီး တစ်ရပ်တစ်ရွာမှာ လာပြီးမွေးကြတယ်။ သူတို့ကို
လူဖြစ်အောင် မွေးထုတ်ပေးခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီကျေးဇူးတွေကို နားလည်တတ်တဲ့
စဉ်းစားဉာဏ်မျိုး သူတို့မှာပါလာပါစေလို့ ကျွန်မတို့ ဆုတောင်းနဲ့ ရှိတော့တာ
ပဲ မအေးမိရယ်”

သို့ဖြင့် အချိန်ကာလတို့သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလာခဲ့၏။

မိုးဦးကျလာခဲ့ပြီ။

ရေတွေကြီးသော ဝါဆိုဝါခေါင်သို့ရောက်ခဲ့ပြီ။

ဤနှစ်တွင် ထူးထူးခြားခြား ယခင်နှစ်များကထက် မိုး ပိုရွာသည်။
မိုးသံလေသံများက ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း ဆူညံနေသည်။

အေမိမြိုင်ရော၊ မပြသီပါ မွေးဖွားရက်နီးကပ်လာလေပြီ။

ဒေါ်ပပမြိုင်လည်း မဒေါက်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်လာခဲ့လေပြီ။
ဒီတစ်ခါတော့ အေမိမြိုင်မွေးပြီးချိန်အထိ နေမည်။ အေမိမြိုင်ကို ခေါ်၍
အပြီးပြန်မည်။

ဝါဆိုလဆန်း ၁၁ ရက် သောကြာနေ့ညနေပိုင်းတွင် အေမိမြိုင်
ဗိုက်စနာသည်။

မွေးတော့မည်ဟု ဒေါ်အိုဇာက ဆုံးဖြတ်သည်။

အေမိမြိုင်ကို မွေးခန်းထဲသွင်းလိုက်သည်။

ညပိုင်းရောက်လေ ဗိုက်ပိုနာလေ။

သန်းခေါင်ယံအချိန်မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာသည်။ သတိ
လစ်သွားလှစတတ် နာကျင်နေသည်။

ဒေါ်အိုဇာက ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ဗိုက်ကိုနှိပ်ပေးသည်။

“ညှစ်... မိန်းကလေး... ညှစ်”

အေမိမြိုင်သည် အသားတွေ ကွဲထွက်လွင့်စင်သွားတော့မတတ်
နာကျင်လာသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားသည်။

ဒေါ်ပပမြိုင်က နဖူးမှချွေးများကို အဝတ်တစ်ထည်နှင့် အဆက်
မပြတ် သုတ်ပေးနေသည်။

“ညှစ်... ညှစ်လိုက်စမ်း သမီး။ အားတင်းပြီး ညှစ်လိုက်စမ်း။
ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ။ အေး... အေး... ဟုတ်ပြီ”

ဒေါ်အိုဇာရော၊ အလုပ်ကျွမ်းကျင်သူ သူ့တူမနှစ်ယောက်ပါ မွေးဖွား
ရာမှာ ကူညီနေကြသည်။

ဒေါ်အိုဇာက ကျွမ်းကျင်စွာ နှိက်၍ ကလေးကို ဆွဲထုတ်နိုင်အောင်
ကြိုးစားနေသည်။

“အား”

အေမိမြိုင် စူးစူးရှရှ တစ်ချက်အော်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ လွတ်ဟာသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု လျော့ကျသွားသည်ကို သိလိုက်သည်။ ဝမ်းထဲ
မှ ကလေးအပြင်ထွက်သွားပြီကို ခံစားသိဖြင့် သိလိုက်သည်။

အသက်ကို မောဟိုက်စွာ ရှူနေမိ၏။
ရင်က ဖားဖိုတစ်ခုနယ် နိမ့်တုံမြင့်တုံ ဖြစ်နေသည်။
အသိဉာဏ်အားလုံး ခန္ဓာကိုယ်မှ လွင့်ထွက်သွားလေပြီ။

ပျက်စိထဲမှာ အစိမ်းတွေ၊ အဝါတွေ၊ အနီတွေ၊ အပြာတွေ မြင်နေရ
သည်။ အရောင်အားလုံးက ပြားကပ်ရောယှက်သွားကာ အနက်ရောင်လွင်ပြင်
ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

လွင်ပြင်ပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ပြေးနေမိသည်။
ပြေးသည်။ ပြေးသည်။
မမောတမ်း ပြေးသည်။

တစ်နေရာမှာ မြေကြီးထဲက အရာဝတ္ထုတစ်ခု သွားခနဲ ပေါ်လာ
သည်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ ထိုအရာသည် ရော်နီသွင် ဖြစ်နေသည်။

သွား... သွား...

ရော်နီသွင့်ကို တွန်းထုတ်ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ထိုအရာသည် ဒေါ်အိုဇာ ဖြစ်သွား၏။

ဒေါ်အိုဇာကြီးက ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို ပိုက်ထားသည်။

ပေးပါ... ပေးပါ... အဲဒါ... ကျွန်ုပ်ကလေး။

ဒေါ်အိုဇာကြီးက ကလေးကို မြေကြီးပေါ်ပစ်ချ၍ တက်ခင်းလိုက်

သည်။

သူမ ရိုက်ကြီးတင်င် အော်ငိုလိုက်၏။

ရေ... ရေ

ရေဘာသည်တော်မွတ်မှုကို ခံစားရသည်။

ပအေးမိရေ...

အေမီမြိုင်ရေ...

မိ... မိ... ကိုယ်ပါ... ရော်နီပါ။

အို... အို... မလာကြနဲ့။ ဘယ်သူမျှ မလာကြနဲ့... သွား။

ကလေး... ငါ့ကလေး ဘယ်မှာလဲ။

မာပီရေ... ကယ်ပါဦး။

မိန်းမတွေဟာ ကလေးမွေးပြီးရင် ကလေးအဖေ မျက်နှာကို ဦးဆုံး
မြင်ချင်တတ်တယ်တဲ့။ မဟုတ်ဘူး... မမြင်ချင်ဘူး။ ရော်နီသွင့်မျက်နှာကို
မမြင်ချင်ဘူး။

မာမီ... မာမီ... မာမီ... မာ...
~~~~~

ကလေးမွေးအပြီးတွင် အေမီမြိုင် အဖျားဝင်သည်။
သုံးရက်လုံးလုံး ကယောင်ကတမ်းတွေ အော်နေသည်။
လေးရက်မြောက်နေ့မှာ သတိပြန်လည်လာသည်။

“ကလေးရော”

သတိရရချင်း အေမီမြိုင် မေးသည်။ ‘အနားတွင် ကလေးမရှိ။
မွေးထုတ်လိုက်တဲ့ကလေး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။’

“ကလေးရော မာမီ။ ဘာလေးမွေးလဲ”

“ဟင်းခါးပူပူလေး သောက်လိုက်ဦးသမီး”

“ကလေးဘယ်မှာလဲ။ ဘာလေးမွေးလဲ”

“ယောက်ျားလေး မွေးတယ် သမီး”

“အို... သားလေး”

“ဒါပေမဲ့... ”

“မာမီ”

“အသေလေး မွေးတယ်”

“အမယ်လေး”

“သမီး မွေးတဲ့ကလေးဟာ အသက်ပါပလာခဲ့ဘူးကွယ်”

“မယ့်ဘူး... မယ့်ဘူး။ မာမီတို့ ညာတာ”

အေမီမြိုင်က အလန့်တကြားအော်ဟစ်လိုက်သည်။

“သမီး... သမီး... စိတ်ထိန်းပါကွယ်။ သွေးခုနစ် ချိသေးတာ။

စိတ်ထိန်း သမီး။ ကံတရားလို့ပဲ မှတ်ရမှာပေါ့”

“သမီး မယ့်ချင်ဘူးမာမီ။ ကလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်မှာစိုးလို့

မာမီ သမီးကို ညာပြောတာ မဟုတ်လားဟင်”

ဒေါ်ပပမြိုင်က ဒေါ်အိုဇာကို လှမ်းကြည့်၍ စစ်ကူတောင်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် မိန်းကလေး။ မင်းပွေးတဲ့ကလေးက အသက် ပါမလာတာ အမှန်ပါကွယ်”

“အို... ဒါဆို မပြသီရော”

သူတို့စကားများကို အေပီမြိုင် မယုံပါ။ မပြသီကို မေးကြည့်မည်။ မပြသီဆီက အတည်ပြုချက်ယူမည်။

“မပြသီလည်း မွေးပြီ”

“အခုဘယ်မှာလဲ”

“တစ်အိမ်တည်းမှာ မွေးလူနာနှစ်ယောက်ထားလို့ မဖြစ်လို့ ရွာထိပ်က ဒေါ်အိုဇာအစ်မအိမ်မှာ သွားမွေးတယ်။ ဟိုမှာပဲ သီးဖွားတယ်”

“သားကလေးသေသွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျှယုံလို့မရနိုင်ဘူး ဟာပီရယ်”

“စိတ်အစွဲအလမ်း မထားပါနဲ့ သမီး။ ကိုယ့်ဘဝမှန်ကိုလည်း မေ့မပစ်နဲ့ဦး။ အခုလို ကလေးမှာ အသက်ပါမလာတာဟာ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ကောင်းကောင်းပေါသေးတယ် သမီးရယ်။ သံယောဇဉ်အပျဉ်တန်း မနေရတော့ဘူးပေါ့။ သမီးအပျိုအဖြစ်နဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရဦးမှာ။ ဟိုမှာ ဟန်မပျက် တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ရမှာတွေကိုလည်း ဧည့်စားဦးလေး ဖြစ်လာသမျှတွေဟာ ကံစီမံရာတွေပါ သမီး။ တရားနဲ့ ဖြေပါ”

ရင်သားများ နှာင်းလာသည်။ မိခင်နို့ရည်များ စိမ့်ထွက်လာသည်။ ဒေါ်အိုဇာက နို့ရည်များကို ညှစ်ထုတ်ပေးသည်။

အို ... အမေ့သားလေး။ တကယ်ဆို ဒီနို့ရည်တွေဟာ အမေ့သားလေးအတွက်ပါလားကွယ်။ အခုတော့ အမေ့သားလေး ဘယ်မှာလဲ။ သူတို့ပြောသလို သားလေးမှာ အသက်ပါမလာဘူးဆိုတာ တကယ်လား။ အပေယုံလိုက်ရတော့မှာလား သားလေးရေ။

မပြသီကို မျှော်လင့်ခဲ့သည်။

အေပီမြိုင်မိုက်နာ၍ မွေးခန်းထဲဝင်ချိန်တွင် မပြသီ ဘာမျှမဖြစ်

သေး။

အေပီမြိုင်ပွေးတဲ့ကလေးအခြေအနေကို မပြသီ သိနိုင်သည်။ မပြသီကတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောမှာပါ။

အေမိမြိုင်စိတ်တွင် ကလေးကို အေမိမြိုင် သံယောဇဉ် မတွယ်ခင် သူများပေးပစ်လိုက်သည်ဟု ထင်နေသည်။ မိမိကိုတော့ သူတို့ ညာခဲ့ကြ လိမ့်မည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမြသီကတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောမှာပါ။

“သမီး... အားလုံးကို မေ့လိုက်တော့။ မနက်ဖြန် မာမိတို့ပြန်မယ်”

“မမြသီနဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ်မာမိ”

“မမြသီ နေမကောင်းဘူး သမီး။ တွေ့ချင်ရင် နောက်မှ ပြန်ဆက် သွယ်တော့။ ရန်ကုန်မြင်ကွင်းက အကြာကြီးပျောက်နေတဲ့သမီးကို ကြာရင် လူတွေ သံသယဝင်လိမ့်မယ်။ နဂိုအတိုင်း ဟန်မပျက်ပြန်ကြစို့။ မာမိသမီးက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်”

မဒေါက်မှ ပြန်လာသည်ထိ မမြသီနှင့် မဆုံတော့ပါ။

အေမိမြိုင် တအံ့နှေးနှေးနှင့် ပြန်လာခဲ့ရသည်။

သားလေး သေပြီဆိုတာ တကယ်လား။

မာမိတို့ ညာခဲ့တာလား။

ထိုတအံ့နှေးနှေးစိတ်သည် ဒေါ်အေမိမြိုင်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ခြောက်လှန့်ခဲ့သည်။

သူမစိတ်ထဲတွင် သူမ၏သားကလေးသည် အသက်ထင်ရှား ရှိနေ သည်ဟု ထင်နေမိ၏။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ပပမြိုင်ကွယ်လွန်ခါနီးအချိန်အထိ ဒေါ်အေမိမြိုင် သည် ထိုအကြောင်းကို တတွတ်တွတ် မေးခဲ့သည်။ သေခါနီးလူများသည် သူတို့အပြစ်တွေကို ဝန်ခံခဲ့သည့်အလေ့ရှိသည် မဟုတ်လား။

သို့သော် ဒေါ်ပပမြိုင်ကား သေသည်ထိ သူမစကားကို ပြင်ပြော မသွားခဲ့ချေ။

အခုတော့ မာမိတို့ညာခဲ့တာတွေ ဘွင်းဘွင်းကြီးပေါ်ခဲ့ပြီ။

သူမ မွေးခဲ့သည့်သားကလေးသည် သူမရှေ့သို့ အလိုအင်လျက် ရောက်လာရပြီ။

သက်ပျူအောင် ...

မောင်လေးသန်စင်မြိုင်နဲ့ ချွတ်စွပ်တူတဲ့ သက်မှူးအောင်။

မျိုးရိုးရဲ့ ရုပ်ရည်ပျက်တဲ့ သက်မှူးအောင်။ သူ့ရှုပ်ရည်ကြောင့်
သက်မှူးအောင်ဟာ သူ့ရဲ့သားကလေးဆိုတာ ဖော်လွင်ခဲ့ပြီ။

ပြီးတော့ သူ့ဟာ ငယ်စဉ်က ရွှေကျင်မှာ အမွှေးစားခံခဲ့ရသူ။ ဒီ
အချက်တွေဟာ သူ့ရဲ့သားဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်အေမီမြိုင် ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ယခုတော့ မျှော်လင့်ချက်များ ကုန်ဆုံးပျောက်ကွယ်ကာ သေမည်
ကော်ကို စောင့်နေရသော ဒေါ်အေမီမြိုင်ဘဝသည် ပြန်လည်စိုပြည်လာရပေပြီ။
ဝမ်းနဲ့ လွယ်မွှေးခဲ့တဲ့သားတစ်ယောက် ရှိနေပြီပဲ။

ကားကို ပုံနှိပ်တိုက်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။
ကားပေါ်မှဆင်းလာတော့ မိုမင်ကိုအောင်မြင့်က လှမြတ်ဆွေကို
ဆီးကြို၏။

“ဟော ... ဒေါ်ဆွေ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း မလာတာကြာလို့
မျှော်နေတာခင်ဗျ”

“အညာဘက်ကို ခရီးထွက်နေလို့ပါ ကိုအောင်မြင့်”

လှမြတ်ဆွေက ကိုအောင်မြင့်ကို အဖြေပေးရင်း ပုံနှိပ်တိုက်ထဲကို
မျှက်လုံးဝေကြည့်လိုက်သည်။ ပြုံးပြုံးကို စားပွဲတွင် ထိုင်လျက်တွေ့ရ၏။

“လုပ်ငန်းတွေ အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား ကိုအောင်မြင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပုံမှန်လည်ပတ်နေပါတယ် ခင်ဗျ”

“ကိုအောင်မြင့် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ။ ကျွန်မ သူ့နဲ့ စကားပြော
စရာရှိလို့”

ပြုံးပြုံးရှေ့ကုလားထိုင်တွင် လှမြတ်ဆွေ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လှမြတ်ဆွေက လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းရင်း စကားစမ်း

“မင်း ဒီမှာအလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား ညီမ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ပြုံးပြုံးက မဝံ့မရဲ ပြန်ဖြေသည်။

လှမြတ်ဆွေက ပခုံးလွယ်သားရေအိတ်ကိုဖွင့်သည်။ သူမလက်က သားရေအိတ်ထဲ နှိုက်လိုက်၏။

စိတ်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်သွားလိုက်သေးသည်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထား ပါလျက် လုပ်ရမှာ စိတ်မကောင်းသလို ဖြစ်သွားသည်။

အို... ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဒီလိုပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်မှ ပြဿနာ က အေးမှာ။

စိတ်ကိုတင်း၍ လက်ကိုပြန်ထုတ်လိုက်တော့ လက်ထဲမှာ ငွေစက္ကူ အရွက်ကြီးတစ်ထုပ် ပါလာသည်။ ဘဏ်ထုတ်ငွေ စက္ကူအသစ်ကျပ်ချွတ်များ။

လှမြတ်ဆွေက ငွေစက္ကူထုပ်ကိုစားပွဲပေါ်တင်ပြီး ပြုံးပြုံးရွေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

“ဒီမယ် ငါ့ညီမ... အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို အလုပ်ဖြုတ်ရင် သုံးလစာ ကြိုတင်ပေးရတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်နော်”

“ရှင်”

“အဲဒီငွေတွေဟာ မင်းလစာရဲ့ သုံးဆမကဘူး။ ငွေကို ယူလိုက်ပါ။ ဒီနေ့ဟာ ပုံနှိပ်တိုက်မှာ မင်း နောက်ဆုံး အလုပ်ဆင်းတဲ့နေ့ ဖြစ်ပါစေ”

ပြောပြီးပြီးချင်း လှမြတ်ဆွေ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

ကိုအောင်မြင့်ကိုပင် နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ တိုက်ထဲမှထွက်ခဲ့သည်။

“မောင်မောင် ... မမကို ဘုရားဖူးထွက်ကြရအောင်”

“ဗျာ”

“ပုဂံကို ဘုရားဖူးထွက်မယ်။ နက်ဖြန်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်”

“ချက်ချင်းကြီးပါလား မမရ။ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားတာလဲ”

“မိုးမကျခင်သွားမှ ကောင်းမှာလေ။ အလုပ်တွေလည်း ပါးနေတုန်း သွားလိုက်မလို့။ ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်သွားမှာပဲ။ ကြိုက်တဲ့အချိန် ထွက်သွားလို့ ရတယ်လေ။ အဲဒီတော့ မောင်မောင်ရေ အဝတ်အစားတွေသာ ထည့်ပေး တော့။ မနက်စောစော ထွက်ရအောင်။ အိမ်ကိုတော့ ဒေါ်ပုနဲ့ပဲ ထားခဲ့ရမှာပဲ”

အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း သက်ပျူးအောင်ကို ခရီးထွက်ဖို့ စည်းနပ် လိုက်သည်။ တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ရန်ကုန်မှဝေးရာမှာ ရှိနေစေချင်သည်။

ပြုံးပြုံးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ သက်ပျူးအောင် ချက်ချင်း မသိစေချင်။ ဟိုမိန်းကလေးနှင့် အဆက်ပြတ်သွားစေချင်သည်။ သူ ပြုံးပြုံးနှင့် အဆက်အသွယ်မရခင် ထွက်မှ။ တစ်ပတ်တန်သည်၊ ဆယ်ရက်တန်သည် ခရီးထွက်နေလိုက်လျှင် ပြုံးပြုံးဘက်က လိုက်ဆက်သွယ်လည်း တွေ့နိုင်တော့ မည် မဟုတ်။

မောင်မောင်ကိုတော့ ငြောင်ဖော်ထုတ်ပြီး မစွပ်စွဲရက်၊ ရန်မတွေ့ ရက်ပါ။ ပထမဆုံးဖြစ်သည့်အမှားတစ်ခုဖို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ခွင့်လွှတ်

လိုက်ပါတော့မည်။ မောင်မောင့်အနားမှ ပြုံးပြုံး ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။

လှမြတ်ဆွေ စီစဉ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသည်။

ရှုတ်တရက် ခရီးထွက်လာရသည့်အတွက် သက်ပျားအောင် ပြုံးပြုံးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်ကိုစွဲ မသိသေး။

ဘုရားဖူးခရီးတစ်လျှောက်မှာ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး စိတ်ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိခဲ့ကြသည်။

မန္တလေးကို အရင်ဝင်သည်။ မန္တလေးမှ ဘုရားများနှင့် စစ်ကိုင်းအင်းတဘက်ကို နွဲ့အောင်လည်ပစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပုဂံနှင့်ပုပ္ပိုးကို ခရီးဆက်ကြ၏။

ပြီးလျှင် ရွှေစက်တော်ဘုရားကို ဝင်ပူးမည်။

အပြန်မှာ မကွေး၊ ပြည်လမ်းဘက်မှ လှည့်ပြန်ရန် အကြံရသည်။ ဒါမှလည်း တောင်တွင်းကြီးရှိ မမသီထံ ဝင်လည်နိုင်မည် မဟုတ်လား။ မောင်မောင်ကလည်း သဘောတူသည်။

ကိုယ့်ကားနှင့်ကိုယ် ခရီးထွက်ခြင်းမို့ လွတ်လပ်မှုအပြည့်ရနေသည်။ နားချင်တဲ့အချိန်နား၊ ဝင်ချင်တဲ့နေရာဝင်နိုင်သည်။ ကားကို လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီမောင်းရင်း စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

ခရီးထွက်လာပြီး ဆဋ္ဌမမြောက်နေ့မှာ မကွေးမြို့သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

“မကွေးကဘုရားတွေ တစ်နေ့ဖူးမယ်။ ရွှေစက်တော်ဘက် ကူးလိုက်ကြဦးမယ်။ အပြန်မှာ တောင်တွင်းကြီးကို ဝင်ကြဦးမို့၊ အင်း... တောင်တွင်းကြီးရောက်ရင် တစ်ညလောက် မအိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ မမသီကြီးက အတင်းဆွဲထားမှာ။ မမသီကြီး မမျှော်လင့်ဘဲ မမတို့လင်မယားကို တွေ့လိုက်ရင် ဝမ်းသာသွားမှာ သိလား။ သူက မောင်မောင့်ကိုခေါ်ပြီး လာလည်မို့ ဘန္တုဖွဲ့မှာထားတာ။ သိပ်သဘောကောင်းတဲ့ အစ်မကြီးပေါ့”

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဒေါ်မြသီတာ သိပ်ဝမ်းသာနေသည်။
လှမြတ်ဆွေတို့လင်မယား ရောက်မလာမီညကပင် ဒေါ်မြသီတာ
အိပ်မက်မက်သေးသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ဒေါ်မြသီတာသည် သူမ၏ မွေးကင်းစသားကလေး
ကို ပွေ့ပိုက်ထားသည်။ သားကလေးကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးရသည်တဲ့။ သူမသည်
သားကလေး၏မျက်နှာကို တစ်စိစိမို့ ကြည့်မဝဖြစ်နေ၏။ သားကလေးကို
မွှေးမွှေးပေးခဲ့သည်။ ထပ်ကာထပ်ကာ နမ်းနေမိသည်တဲ့။

ထိုစဉ်မှာ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးခဲ့ရသည်။

အိပ်ရာမှနိုးတော့ ဒေါ်မြသီတာရင်ထဲမှာ တအံ့အွေးအွေးကြီး ခံစားနေ
ရ၏။ သားကိုလွမ်းသည့်စိတ်က ရင်နှင့်အပြည့် ဖြစ်တည်လာရသည်။ အိပ်ရာ
ထဲမှာပင် ငိုကြွေးခဲ့ရသေးသည်။

ဒေါ်မြသီတာ တစ်နေ့လုံး မရွှင်ပျတော့ပေ။

ညနေပိုင်းကျတော့ လှမြတ်ဆွေတို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မြတ်သို့ ကားတစ်စင်းဝင်လာကာ ကားပေါ်မှ လှမြတ်ဆွေ ဆင်းလာ
တာ မြင်လိုက်သည်နှင့် ဒေါ်မြသီတာ ဝမ်းသာသွားသည်။ သက်မှူအောင်
ပါလာပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

သူမဆန္ဒ ပြည့်ဝပါသည်။

သက်မှူအောင် ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ဒီတော့မှ ညကအိပ်မက်သည် သူမအတွက် နိမိတ်လာပေးခြင်းမဟု
သိလိုက်ရတော့သည်။

ဒေါ်မြသီတာက ဝဉ္စဝတ်ကျေပွန်လှသည်။

လိုလေသေးမရှိ ပြုစုသည်။ သူမကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်
ပေးသည်။

မြို့အနံ့လည်ပတ်နိုင်အောင် ပို့ဆောင်ပေးသည်။

ဒေါ်မြသီတာ အတင်းခွဲထားသည့်အတွက် တောင်တွင်းကြီးတွင်
နှစ်ည အိပ်ဖြစ်ခဲ့တော့၏။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ သက်မှူးအောင်တို့လင်မယားကို သူမ၏
ဆီးခြံထဲသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။

ဆီးခြံထဲမှာပင် ချက်ပြုတ်စားကြသည်။

သုံးယောက်တည်းဖြစ်သော်လည်း ပျော်စွမ်းထွက်သည့်သဖွယ် ပျော်
စရာ ကောင်းလှသည်။

အထူးသဖြင့် ဒေါ်မြသီတာသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သွက်
လက်နေသည်။ သူမစိတ်များ ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးနေခဲ့သည်။

မပျော်ဘဲ နေနိုင်ပါ့မလား။ သူမ၏သာမဟု လက်ခံယုံကြည်ထားသည့်
သက်မှူးအောင်ကို ပျက်မြင် ကိုယ်တွေ့မြင်နေရပြီလေ။

ဒေါ်မြသီတာက သက်မှူးအောင်၏ကလေးဘဝ နောက်ကြောင်းများ
ကို အသေးစိတ်မေးမြန်းနေ၏။

ဒေါ်မြသီတာနှုတ်ခမ်းမှာ အပြုံးများ တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် ဖူးပွင့်လာခဲ့
သည်။

နေ့လယ်ခင်းမှာ ရေချိုးကြတော့ ခြံထဲမှ ရေတွင်းရှိရေကို ငင်၍
ချိုးရသည်။ ဒေါ်မြသီတာသည် ရေတွင်းမှရေကို သူမကိုယ်တိုင်ငင်၍ ထည့်ပေး
နေ၏။

“ဟာ . . . မမသိ မဟုတ်တာများ၊ ကျွန်တော် ခပ်ပျိုမယ်၊ လေး”

“မင်း ခပ်တတ်မှာမဟုတ်ဘူး မောင်သက်၊ ရေထဲကို ရေညှိရင်
အောင် ချရတာ ပညာတစ်ရပ်ကွယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ညောင်လေးပင်မှာလည်း ခေတွင်းပဲ သုံးရတာပဲ မမသီရယ်။ ခပ်နေကျပါ။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်သားမဟုတ်ပါဘူး မမသီရ”

“ချိုးမှာချိုးစမ်းပါ မောင်သက်ရယ်။ မမသီက ခပ်နေကျ။ ကံ ကံ ချိုး။ မောင်သက်ပြီးရင် အပျိုကြီး... အဲလေ... ဒီပါးစပ်ကလည်း ခုတ် အကျင့်ပါနေတုန်း။ မောင်သက်ပြီးရင် ဆွေချိုးပေါ့”

ဒေါ်မြသီတာသည် အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းထားသော သက်မှူး အောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။ သူမ အကြည့်က သက်မှူးအောင်၏လည်ကုပ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

လည်ကုပ်ပေါ်မှ အဖြူရောင်အပိုင်းလေးစားစီပိုင်။

သားကိုမွေးစဉ်က မွေးရာပါအမှတ်တစ်ခုပါသည်။ လည်ကုပ်မှ အဖြူရောင်အပိုင်းကလေး စာဖြူဟုခေါ်သည်။ သက်မှူးအောင်၏ ငယ်ဘဝ နောက်ကြောင်းများက သူမ၏သားဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရည်ညွှန်းနေရသည်ကြား ထဲ မွေးရာပါအမှတ်အသားတစ်ခုက ထပ်ဆင့်ထောက်ခံလိုက်ပြန်ပြီး

သေချာအောင် ဒေါ်မြသီတာက မေးလိုက်၏။

“မင်းလည်ကုပ်ပေါ်က အဖြူကွက်လေးက ဘာလဲ။ ညှင်းလား။ ခရသင်းလား”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး မမသီရ။ မွေးရာပါအမှတ်ပါ။ စာဖြူတဲ့”

သက်မှူးအောင်တို့ ပြန်သွားတော့ ဒေါ်မြသီတာ ရင်မှာ လပ်ဟာ၍ ကျန်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်သားကို သားလို့ မပြောနိုင်တဲ့ဘဝပါလား။

သူမသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က မမြသီဆိုသည့် အညကြပိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ကို သတိရမိသည်။ ထိုအညကြမမြသီကလေးသည် ဒေါ်မြသီတာကိုယ်တိုင်ပါပဲ။

သူမသည် လူသိမခံတဲ့သည့်ကိုယ်ဝန်ကို မဒေါက်မှာ သွား၍ မွေးဖွားခဲ့၏။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ မဖြစ်သာ၍ ကလေးကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရ၏။

သို့ပေမဲ့ သူမသည် သားလေးကို ရာသက်ပန်စွန့်ပစ်ထားမည်ဟု

မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။ ကလေးကို သူမကိုယ်တိုင်ပင် သူမ နှစ်သက်သော နာမည်ကို ပေးခဲ့သေးသည်။

သက်မှူအောင်...

သက်မှူအောင်ကို သင့်တော်သည့် မွေးစားမည့်သူလက်ထဲ ထည့်ပေးပါဟု သေချာမှာကြားကာ ဒေါ်အိုဇာလက်ထဲမှာပဲ အပ်ထားခဲ့သည်။

နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာသည့်အချိန်တွင် ဦးခင်မောင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ သူမ၏ နောက်ကြောင်းများကို ဦးခင်မောင် မသိ။ ဦးခင်မောင်က တောင်တွင်းကြီးမှ ဆီးခြံပိုင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ဦးခင်မောင်နှင့်အကြောင်းပါတော့ ဇာတိကိုစွန့်ခွာကာ တောင်တွင်းကြီးသို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။

ဦးခင်မောင်ဆုံးတော့ သူမသည် တစ်ဦးတည်းသော အမွေစားအမွေခံအဖြစ် ဦးခင်မောင်၏ ဥစ္စာပစ္စည်းအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ဦးခင်မောင်နှင့် သားသမီး မထွန်းကားခဲ့ပါ။

မုဆိုးမဘဝမှာ ငွေကြေးကလည်း ပြည့်စုံဖူလုံနေတော့ ငယ်စဉ်က စွန့်ပစ်ခဲ့သည့် သားကလေးကို သတိရလာသည်။

သူမ မဒေါက်သို့ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ရောက်ခဲ့၏။

ဝမ်းဆွဲသည်ကြီး ဒေါ်အိုဇာ မရှိတော့ပါ။ ဆုံးပါးသွားသည်မှာ ကြာပြီ။ ဒေါ်အိုဇာ၏ အဆက်အခွယ်များကို စုံစမ်းရသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် ဒေါ်အိုဇာ၏တူမကို မဒေါက်မှာပဲ တွေ့ရသည်။

ထိုတူမက ဒေါ်မြသီတာကို တစ်ချိန်ကမမြသီအဖြစ် မှတ်မိနေသည်။

“အစ်မရဲ့ကလေးကို ရွှေကျင်က ကလေးမွေးစားချင်တဲ့ လင်မယားကို ပေးလိုက်တယ် အစ်မ”

“အခု ရွှေကျင်မှာပဲရှိလား”

“အဲ ... မတင်ကြည်ဆုံးတော့ ... မတင်ကြည်ဆိုတာ အစ်မ သားရဲ့ မွေးစားအမေလေ။ သူဆုံးတော့ သူ့ယောက်ျား ကိုစိန်အုံးက နောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်။ နောက်အိမ်ထောင်က ကလေးတွေပါလာတော့ အစ်မ သားကို မကြည့်ဖြူဘူးပေါ့”

“အို ...”

“ဝမ်းနဲ့မလွယ် သားမမယ် မဟုတ်လား အစ်မရယ်။ မွေးစားအမေ

ကလည်း နောက်မိန်းမကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး။ မယားပါသားသမီးတွေပဲ ဦးစား ပေးနေရတော့တာပေါ့”

“သားလေးအဖြစ်က ဆိုးလှချည်လားကွယ်။ အစ်မ ပြန်ခေါ်တော့ မယ်။ အခု သွားခေါ်မယ်။ လိုက်ပို့ပေးပါ ညီမ”

“အစ်မရေ ... ကိုစိန်အုံးတို့ မိသားစုလည်း ရွှေကျင်မှာ မရှိတော့ ဘူး။ ပြောင်းသွားကြပြီ။ သူတို့ မပြောင်းခင်ကတည်းက သက်မှူးအောင်လေး ကို တခြားပွေးစားမယ့်လူတစ်ယောက်က ခေါ်သွားတယ် ကြားတယ် အစ်မ”

ဒေါ်မြသီတာ အားမလျော့ခဲ့ပါ။ ရွှေကျင်ထိ လိုက်သည်။ ကိုစိန်အုံး တို့နောက်ကြောင်းကို စုံစမ်းသည်။ ဘယ်ကိုပြောစကားကြသလဲ။

သက်မှူးအောင်ကို နောက်ထပ်ပွေးစားတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ် ကလဲ။

ရွှေကျင်နှင့် မဒေါက်ကို သုံးခေါက်တိတိ သွားပြီး စိတ်ရှည် လက် ရှည်စုံစမ်းခဲ့ပါသည်။ နောက်ကြောင်းကို ပြန်လိုက်ခဲ့သည်။

ဘယ်လိုမျှ မထူးခြားခဲ့။

လက်လျော့နေခဲ့ပြီးမှ ...

ယခု သက်မှူးအောင်အမည်နှင့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရပြီ။

အမည် = တူသည်။

ရှုပ်ရှည် = တစ်ချိန်က ငြိစွန်းခဲ့ဖူးသည့် သက်မှူး အောင် ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ရှုပ်ရှင်တူသည်။

မွေးသက္ကရာဇ် = တစ်နှစ်တည်း ဖြစ်သည်။

မွေးဇာတိ = တူသည်။

နောက်ကြောင်းရာဇဝင် = ဒေါ်မြသီတာ စုံစမ်းသိရသမျှနှင့် တထပ် တည်း ကိုက်နေသည်။

ဒီကြားထဲ ပွေးရာပါအမှတ်အသားတစ်ခုပါ တူညီနေပြီဆိုတော့ သက်မှူးအောင်ဟာ သူမသားအရင်းဆိုတာ သေချာသွားပေပြီ။

ဝမ်းသာလွန်းသောကြောင့် ဒေါ်မြသီတာ မျက်ရည်များကျလာသည်။ တစ်ယောက်တည်း ရှိုက်ကြီးတင်င် ငိုမိသည်။ အားရပါးရ ငိုပစ်လိုက်သည်။

သားကလေးကိုတော့ တွေ့ပြီ။

သူဟာ မိမိရဲ့သားဖြစ်ကြောင်း တစ်နေ့တော့ ထုတ်ဖော်ပြောရမည်။
ပြောဖြစ်အောင်ကို ပြောရပါမည်။

၈၀

ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်ကြာသည်ထိ သက်မှူးအောင်
ဘက်မှ ထူးခြားသည့်အမူအရာမပြပေ။

ပြုံးပြုံးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ သူသိလောက်ပြီ။ သူက ဒီကိစ္စ
နှင့်ပတ်သက်ပြီး မေးလည်း မပေ။ မကျေနပ်တဲ့ စကားမျိုးလည်း မပြောခဲ့ပေ။
ဒီလိုအေးစက်စွာရှိနေတော့လည်း လှမြတ်ဆွေ တုန်လှုပ်လာရပြန်
သည်။

အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်နေတော့ တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ တင့်တင့်ပဲ
ရှိသည်။

“မင်း အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာ မှားတာပေါ့။ ပြုံးပြုံးကို ဒီလို ပ, ထုတ်
လိုက်တာနဲ့ သူတို့ မတွေ့ဘဲနေကြတော့တာမှ မဟုတ်တာ။ မင်းလုပ်ရပ်က
သူတို့ စိတ်ကို မခံချင်အောင် ဆွပေးသလို ဖြစ်နေရင်ကောကွာ”

“တင့်တင့် ကိုယ်တာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ကိုယ်စိတ်ပွန်ပြီး
လုပ်လိုက်မိပြီ တင့်ရယ်”

“မင်းလုပ်ရမှာက မောင်သက်နဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးရမှာ။
သူတို့ သမီးရည်းစားဖြစ်ခဲ့ကြတာ မှန်ပေမဲ့ အခု ရိုးရိုးသားသား ကူညီတာ
လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကိုယ် သူတို့အကြောင်း ပြောပြခဲ့တာက မင်း သတိထား
နိုင်အောင် သတိပေးတဲ့သဘောပါ”

“ခုကွဲပဲ တင့်ရယ်”

“မင်းအနေနဲ့ မောင်သက်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပေးပြီး ဆွေးနွေးသင့်တာ”

“ခုတော့ ကိုယ့်ကိုပြန်ပြီး အဖွဲ့တိုက်မှာ စိုးရိမ်နေရပြီ တင့်ရယ်”

“စောင့်ကြည့်ပါဦးလေ။ မောင်သက် ဒါလောက် မမှိုက်ပါဘူး။ ကိုယ်လည်း စုံစမ်းပေးပြန်ကြည့်ပါဦးမယ်။ ကိုယ်အကောင်းဆုံး အကြံပေးချင်တာက မင်းတို့ ကလေးယူလိုက်ပါ ဆွေ။ သားသမီးဟာ အိမ်ရဲ့ဆည်းလည်း ငြိမ်းချမ်းရေးတမန်တော်ပဲ။ သံယောဇဉ် ပိုတင်းအောင်ချည်နိုင်တဲ့ ကြိုးတစ်ကြိုးပဲ။ မောင်သက်လည်း စိတ်ငြိမ်သွားလိမ့်မယ်။”

လှမြတ်ဆွေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

တင့်တင့်ပြောတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးသူခမျိုးကို လိုချင်ပါသည်။ သံသယတွေသိဖွဲ့၍ စိုးရိမ်စိတ်များ ရက်ယှယ်ထားရသည့်ဘဝမျိုးက ရုန်းထွက်ချင်လှပါပြီ။

ကစားစရာကလေး ...

ကစားစရာအရုပ်ကလေးက သူ့ဆီရောက်လာပြန်ပြီ။

နီထွေးကို မြင်မှ သူ့တစ်ခါ စမ်းသပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကစားနည်းလေးကို သတိရမိတော့သည်။

နီထွေးက ခြံစည်းရိုးကို ငွှင်၍ ဒီဘက်ခြံထဲ ကူးလာ၏။ သူ့လက်ထဲ ကိုင်လာတာ ဝက်သားပေါင်းပန်းကန်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

နီထွေးကိုတွေ့လိုက်တော့ စိတ်မှာ ရွှင်သွားသည်။ ရှက်ရွံ့တတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို စရနောက်ရပေဦးမည်။

အခြေအနေကလည်း ပေးနေ၏။ အိမ်မှာ မမလည်း မရှိ။ ဒေါ်ပုလည်း မရှိ။

သူ့ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် နီထွေး ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ နီထွေးရ။ ငါ နင့်ကို ကိုက်မစားပါဘူး။ ကဲ ... သွား ... သွား နင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ပီးဖိုခန်းထဲဝင်ပြီး ထားလိုက်ပေတော့။ ဒေါ်ပုလည်း အိမ်မှာ မရှိဘူး”

နီထွေးက အိမ်နောက်ဘက်အပေါက်မှ ပီးဖိုခန်းထဲဝင်သွားသည်။ သက်မှူးအောင် အိမ်ထဲဝင်လိုက်မသွားပါ။ အပြင်ကနေပဲ နီထွေး

ပြန်ထွက်အလာကို စောင့်နေသည်။

ကစားစရာအရှုပ်ကလေး၊ ကစားစရာအရှုပ်ကလေးတစ်ရှုပ်ဒယ်ဘာ
နီထွေးကို သဘောထားပါသည်။ စိတ်ပျော်အောင် ဖန်တီးရုံပေါ့။

နီထွေး အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

မျက်လွှာချလျက် သူ့ရှေ့မှ သွားရန်ပြင်သည်။

သူက နီထွေး လက်ကိုဖမ်းဆွဲလိုက်၏။

“နေဦးလေ ... ဟိုတစ်ခါ ကိုယ်မေးထားတာ ဖြေဦး”

“ - - - - - ”

“ကိုယ် ညီမကို ဘာပြောခဲ့ဖူးသလဲ။ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်”

“ကိုယ်မေးတာ ဖြေဦးလေ”

“ကျွန်မ ကြောက်တယ်။ ဖယ်ပါ”

“ဘာကြောက်တာလဲ။ ဘာကြောက်စရာ ရှိလို့လဲ”

သက်မှူးအောင်က နီထွေးကိုယ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ပခုံးမှ သိုင်း
ဖက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုချစ်လား ... ပြော”

“ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး”

“မပြောတတ်ရင် ပြောတတ်အောင် လုပ်ရမှာပေါ့”

“အို ...”

သက်မှူးအောင်ကို နီထွေးက ရုန်းဖယ်သည်။ သက်မှူးအောင်၏
တင်းကျပ်သော အပေ့အဖက်နှင့် နူးညံ့ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အနမ်းများက
တွန်းဖယ်ထားသော နီထွေးလက်များကို အားလျော့သွားစေသည်။

နီထွေး သူ့အပေါ်မှာ မိန်းမောသွားတာ သက်မှူးအောင် သိသည်။

သက်မှူးအောင်သည် ရုတ်တရက် နီထွေးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင်”

နီထွေးသည် သက်မှူးအောင်အနမ်းတွင် သာယာနေရာမှ တွန်းဖယ်
ခံလိုက်ရ၍ မချင့်မရဲ ဖြစ်သွား၏။

“ပြန်တော့”

သက်မှူးအောင်ကလည်း သိသည်။ ယခုအချိန်ကစ၍ ဒီအရှုပ်
ကလေးကို ဘယ်လိုပုံစံခဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကစားလို့ရပြီ။

၁၄၀ * ဆောင်းလှလင်

သူက နီထွေး ပိုပြီးစွဲလမ်းအောင် ရှေးကိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ပြန်တော့နော်။ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ကြရအောင်။
သိလား”

နီထွေးသည် နီဖြန်းသောမျက်နှာနှင့် သက်ပျူအောင် ရှေ့မှ ပြေး
ထွက်သွားလေသည်။

သက်ပျူအောင် ပြေးလိုက်သည်။ ကစားရောအရုပ်ကလေးတစ်ခုကို
သူ အပိုင်ရလိုက်ပေပြီ။

ဒေါ်အေမီမြိုင်က မှန်ပြောင်းကို ဆတ်ခနဲ အောက်သို့ချလိုက်သည်။
မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းက ယုံနိုင်စရာပင် မရှိ။

သက်မှူးအောင်က နီထွေးကို ဖက်နမ်းနေသည်။ အတင်းအဓမ္မ
ဖက်နမ်းနေသည်။

ဒါ ဘာသဘောလဲ။ ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။

အို ... အမေ့သားလေးရယ်၊ မင်း ဆိုးလှချည်လား၊ မင်း ငိုက်ရိုင်း
ခုချည်လား။ နီထွေးဟာ အိမ်ဖော်အဆင့်သာရှိတဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်
ပါ။ မင်းမို့ ကြံစည်ရက်တယ်။ မင်းစိတ်တွေ အောက်တန်းကျလှ ချည်လား။

ဒေါ်အေမီမြိုင် ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ်တုန်လာသည်။ ခေါင်းထဲမှာ
မူးဝေနောက်ကျီလာသည်။

ဒါဟာ အတော်ဆိုးတဲ့အဖြစ်ပဲ။

သက်မှူးအောင်ဟာ သူ့ရဲ့ဇာတိသွေးကို ပြလိုက်တာပဲ။

ဇာတိသွေး ...

ဟီဟီ ...

မျိုးရိုးစဉ်ဆက်အရ မပျောက်ပျက်နိုင်တဲ့ ဝိစရိတာ သက်မှူးအောင်
ရင်ထဲထိပါလာခဲ့ပြီ။

ဒေါ်အေမီမြိုင်အတွေးထဲမှာ ရော်နီသွင့်ပျက်မှာ ဝေါ်လာပြန်၏။

၁၄၂ ◊ ဆောင်းလူလင်

သတိမရချင်တော့တဲ့ ရော်နီသွင်။ သို့ပေမဲ့ ရာသက်ပန်မေ့ပစ်လို့လည်း ရမှာ
မဟုတ်တော့တဲ့ ရော်နီသွင်။

ရော်နီသွင်ရဲ့သားဟာ ရော်နီသွင်ရဲ့ စိတ်ထားအတိုင်းပါလာ။
အလွယ်တကူ ရလျှင်ကြောချင်စိတ်၊ တစ်ဖက်သားကို တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့
စိတ်ထားဆို။ ကြီးမားတဲ့အတ္တဆန်မှု။ ဒါတွေအားလုံး သားလေး သက်မှူး
အောင်ဆီမှာ ပါလာခဲ့ပြီလား။

ရော်နီသွင် ...

မိမိဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်စီးအောင် ကိုယ်တိုင်ပြု၍ အားမရသေး။
သားကို သူ့ပီအေမေ့တွေယေ့၍ တမလွန်မှ ပျက်ဆီးနေပြန်ပြီ။

ဒါတွေအားလုံးရဲ့တရားခံဟာ ရော်နီသွင်ပဲ။

ဟုတ်တယ်။

လူဆို။ လူယုတ်၊ လူရုပ်၊ လူပွေ ရော်နီသွင်ကြောင့် အနိဋ္ဌာရုံ
ဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၂ နှစ်က မပျော်လင့်ဘဲ ရော်နီသွင်နှင့် ပြန်တွေ့ခဲ့
သည်။

နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားပြီးကတည်းက ဆယ်နှစ်လုံးလုံး မြန်မာနိုင်ငံ
ကို ပြန်မလာခဲ့သူ။ သူသည် ပထမပိုင်းက သင်္ဘောသားအဖြစ် ပင်လယ်ကူး
သင်္ဘောများတွင် လိုက်ပါခဲ့သည်။ နောက်တော့ ဥရောပနိုင်ငံတစ်ခုမှာပဲ
အခြေချပြီး အလုပ်လုပ်နေသည်တဲ့။

သူနှင့်ဆယ်နှစ်လုံးလုံး မတွေ့ရပေမဲ့ သူ့သတင်းများကိုတော့ ဟိုမှ
သည်မှ ရံဖန်ရံခါ ကြားရတတ်သည်။

သူနှင့်သူမ၏ သန်းခေါင်ယံညတစ်ညက အဖြစ်ကိုတော့ ဘယ်သူမျှ
မသိရဲ့။ မရိပ်မိခဲ့ကြပေ။

သူ့ကို စိတ်နာကြည်းမုန်းတီးမိသော်လည်း သူ မြန်မာပြည်မှာမနေ။
သူ့ပျက်နှာကို မြင်မနေရသည့်အတွက် ကြာတော့ မေ့ပစ်လာနိုင်သည်။

ယခုလည်း သူ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်နေတာကို အေမီမြိုင် မသိခဲ့။
ပျော်လည်း မပျော်လင့်မိ။

သူနှင့်ဆုံမည်မှန်းသာသိလျှင် အေးအေးနွယ်တို့ ဘုရားကိုဆူကို
လာဖြစ်မည်ပင် မဟုတ်ပေ။

“ဗီ ...”

နောက်ဘက်မှ ခေါ်သံကြောင့် အေမီမြိုင် ကြက်သီးပင်ထဲသွားမိ
သည်။ သူမကို မိ လို့ခေါ်တာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။
နောက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရော်နီသွင် ...

“မိ ... ကိုယ့်ကို မှတ်မိသေးရဲ့လားဟင်”

အေမီမြိုင် မှဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ မှတ်မိသေးရဲ့လားတဲ့။ တစ်သက်
မပေနိုင်စရာ ဝေဒနာဆိုးတွေ ပေးခဲ့တဲ့သူကို မေ့လို့ရနိုင်မှာတဲ့လား။
မှတ်မိလွန်းလို့ မျက်နှာကိုပင် မမြင်ချင်ပါ။

“ကိုယ်ထိုင်မယ်နော် မိ”

ရှေ့က ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ရော်နီသွင် ဝိုလလာသည်။ ဝိုခန့်လာသည်။ ဟန်ပန်က နိုင်ငံခြားသား
စတိုင်တွေ ဝင်နေသည်။

အေမီမြိုင် သူ့ကို ဘာစကားမျှ တုံ့ပြန်မပြော။

“မိ ဝိုလလာတယ်”

သူက အေမီမြိုင်ကို တပ်မက်စွာ ကြည့်ရင်းပြောသည်။

ကြာကြာစကားပြောလိုက်တော့ ငယ်ငယ်ကအတိုင်း ပေါ့ပျက်ပျက်
ဟန်တွေ ပေါ်လာသည်။

“မိ အခုထိ အိမ်ထောင်မကျသေးဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုယ့်ကိုရော မေ့ပစ်လိုက်ပလား မိ”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာဆိုလို့လဲ”

အေမီမြိုင်၏ ဘုဆတ်ဆတ်အပြောကို ရော်နီသွင်က သဘောကျစွာ
ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာမျှမဆိုဘူးတဲ့လား။ ဒါဆို မိပေနေလို့ ဖြစ်မှာပါ။ မိနဲ့ကိုယ်နဲ့
ဆိုင်ခဲ့ဖူးတယ်လေ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“အို ... သွားစမ်းပါ”

အေမိမြိုင်က ထိုင်ရာမှ ထထွက်သွားရန် ပြင်သည်။

“ထိုင်ပါဦး မိ ... ထိုင်ပါဦးကွယ်။ ကိုယ်ပြောစရာ ရှိလို့ပါ။ ကိုယ် မှီဆီကို လာမလို့ပဲ။ ပြောစရာရှိတာ တစ်ခါတည်း ပြောပါရစေမိ”

ညဉ့်သည်များဘေးတွင် ရှိနေသည်မို့ အေမိမြိုင် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“ကိုယ် မြန်မာပြည်က ထွက်တုန်းက မပျော်လင့်ဘဲ အမြန်ထွက် သွားလိုက်ရတယ်။ ထွက်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိပေမဲ့ ဒါလောက်မြန်မယ် မထင်မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် မှီကို ဆက်သွယ်ခဲ့ပါသေးတယ်လေ။ မိက တွေ့ခွင့်မပေးခဲ့ဘူး”

ထိုစဉ်က သူ့ကို အလွန်နာကြည်းမုန်းတီးနေချိန် ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် မှီကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာပါ မိ”

သူ့အမူအရာက အလေးအနက်ဟန်များ ပေါ်လာသည်။

“အခုလည်း ချစ်တုန်းပဲ။ ကိုယ် မှီကို လက်ထပ်ပါရစေ။ လက်ထပ် ပြီး ကိုယ် မှီကို နိုင်ငံခြားခေါ်သွားမယ် မိ။ အခု ကိုယ်ပြန်လာတာ ခထမဲ့ ပြန်လာတာ။ ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါ မိ”

ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့မျက်နှာကို တံထွေးဖြင့် ထွေးပစ်လိုက်ချင်သည်။ သူ့စိတ်တွဲအတိုင်း နာခံရမှာတဲ့လား။ အေမိမြိုင်ကိုများ အရုပ်မှတ်နေသလား။ အချစ်ကိစ္စ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို အရောင်းအဝယ်ဆန်ဆန် ပြောနေ သည်။ မုန်းစရာ။

“တကယ်တော့ မိနဲ့ ကိုယ်ဟာ သူ့စိမ်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး”

“တော်စမ်း”

အေမိမြိုင်နှုတ်မှအသံက ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်သွား သည်။ ဒေါသစိတ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့ပစ်စေပြီ။ အနီးစားပွဲမှ လူတချို့က လှည့်ကြည့်လာသည်။

အေမိမြိုင် မနည်းပြန်၍ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရသည်။

“ဟော ... ရော်နီနဲ့ အေမိ တွေ့နေကြပြီပဲ”

ပရိတ်လင်မယားနှင့် ဘုရားကျီးဆူရှင် အေးအေးနွယ်တို့ အနား ရောက်လာသည်။ အေမိမြိုင် စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

“ကြည့်စမ်း။ ဒီနှစ်ယောက်ကို ယှဉ်လျှောက်တွေ့မှ သတိရတယ်ဟေ့ ကျောင်းတုန်းက ရော်နီ အေမိကို အသေအလဲ လိုက်တာလေ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားကွ ဟေ”

ပစ္စိက စ၍နောက်ကြောင်းကို ဖော်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီကောင်ကြီး တခြားမိန်းကလေးတွေကိုသာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြောင်းတဲ့နေတာ။ အေမီနဲ့မှ နောက်ကောက်ကျရတာကွ။ ဟား ... ဟား”

ပစ္စိ၏အမျိုးသားက ဝင်ပြီးထောက်ခံလိုက်ပြန်သည်။

“ကဲ ... အခုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်မကျသေးဘူး။ လူပျိုကြီးနဲ့ အပျိုကြီး။ ဘယ်လိုသဘောရသလဲဟေ့”

အေးအေးနွယ်က ဝင်ထောက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ အဆင်သင့်ပါဗျာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ရော်နီအဖြေစကားကြောင့် အားလုံးရယ်ကြသည်။

အေမီတစ်ယောက်သာ မျက်နှာပျက်နေမိ၏။

ညှော်ခံပွဲတစ်ခုရယ်၊ ညချမ်းအခါရယ်၊ ပစ္စိရယ်၊ ရော်နီသွင်ရယ်ကို တစ်ချိန်ထဲမှာ မြင်လိုက်ရတော့ အတိတ်ကအဖြစ်များက အသစ်ဖြစ်လာသည်။

ပစ္စိရဲ့မွေးနေ့ပါတီက အပြန်ညမှာပဲ ရော်နီသွင်ကြောင့် သူမတဝရေတိမ်နှစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ ... ဒီလိုဆိုရင် မတွေ့တာကြာတဲ့မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် စကားပြောကြည့်။ ပစ္စိတို့ ပြန်နှင့်မယ် အေမီ”

“ကိုယ်လည်း လိုက်မယ်လေ”

“နေခဲ့ပါဦး မိ”

“နေလိုက်ပါဦး အေမီရယ်။ အပြန်ကျ ရော်နီလိုက်ပို့မှာပေါ့။ သူ့မှာ ကားပါပါတယ်။ ကားမှ နိုင်ငံခြားကပါလာတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်ကာဆစ်ကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အဘွား နေမကောင်းတာ ဝင်မေးချင်လို့ အေမီ ရော်နီနဲ့ လမ်းကြိုနေပြီပဲ သူနဲ့ပဲ လိုက်သွားလိုက်ပါဗျာ”

တစ်ချိန်တုန်းကလည်း သူတို့ပဲ လူကြုံအထည်ကောင်းလို့ ဘဝပျက်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သူတို့ကတော့မသိ။

အေမီ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ငြင်းမနေနိုင်တော့။

သူတို့က နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားကြပြီ။

ဒီနေ့မှ အိမ်ကကားကို ယူမလာမိသည့်အတွက် နောင်တရမိသည်။

“ဟေး ... ရော်နီ ... ငါ့ကောင်ကြီး၊ မင်းလည်း အသက်ကြီးလှပြီကွာ။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းရှေ့က နင်းဆီပန်းလေးကိုရအောင် ခူးပေတော့”

ပဂ္ဂီ၏ယောက်ျားက သူတို့ကို နောက်သွားသေးသည်။

“ဟုတ်တယ်နော်။ ကိုယ်တို့အသက်တွေ မငယ်တော့ဘူး မိ”

“ - - - - ”

“ကိုယ့်အသက်သုံးဆယ်၊ ဖီလည်း ဒီအရွယ်ပဲပေါ့”

“အေမီ ပြန်တော့မယ်”

“ကိုယ် လိုက်ပို့မှာပေါ့ မိ”

“အို ... မပို့ပါနဲ့။ အေမီဟာအေမီ တခြားလူကြီးရှာမယ်”

အေမီမြိုင် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

“မဟုတ်တာ မိရယ်။ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာကို။ ကိုယ် မှီအိမ်အထိ လိုက်ခဲ့ပါရစေ။ ကိုယ်ဟာ တစ်ချိန်ကလို လူရှုပ် လူရမ်းကား မဟုတ်တော့ပါဘူး မိရယ်”

ဘယ်လိုမျှ ရှောင်ကွင်းလို့မရ။ သူ့ကားနဲ့ပဲ ပြန်ခဲ့ရသည်။

အပြန်လမ်းမှာ အေမီ သူ့ကို စကားတောင်းတောင်း ပြန်မပြောမိပါ။ သူ့စကားများကိုလည်း မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။ မျက်နှာကို အပြင်ဘက် လှည့်ကာ သူ့ကို ဂရုမစိုက်သလိုဟန်မျိုးဖြင့် တစ်လမ်းလုံး လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ကြည့်စမ်း။ တကယ်တော့ မိမိဘေးမှလူဟာ မိမိရဲ့ခင်ပွန်းယောက်ျား ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူပါလား။ တရားဝင်မဟုတ်သော်လည်း တစ်ညတစ်ခဏသာ ပေါင်းသင်းခဲ့ရသော်လည်း အလိုမတူသော်လည်း သူ့နှင့်မိမိသည် ကလေးတစ်ယောက် ရခဲ့သည်။

ဒါတွေကို သူကတော့ မသိ။

အေမီမြိုင်သည် ရော်နီသွင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူနဲ့ ကလေးရခဲ့တဲ့အကြောင်းကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရရင် ကောင်းမလား။ ပြောလိုက်လျှင် ကိုယ့်တက်က အရှုံးပေးရင် ကျသွားမှာပေါ့။ ပြောလို့လည်း

သူ့ခြားလာမှာ မဟုတ်။ သူ တုန်လှုပ်သွားရုံရှိမည်။ တော်ကြာ အဲဒီအကြောင်း
ကို ရမယ်ရှာပြီး အေမီကိုလက်ထပ်ဖို့ ဇွတ်တောင်းဆိုနေလျှင် ဒုက္ခ၊ အေမီ
ပြောဖြစ်တော့ပေ။

ရော်နီသွင်က အရင်က သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း မေးသည်။
အေမီမြိုင်မိသားစုအကြောင်းလည်း မေးသည်။ အေမီက မောင်လေးသန့်စင်
ပျို စစ်တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတော့မည့်အကြောင်း၊ ပန်နက်ဖြန်ပင် မောင်လေး
ကျောင်းဆင်းပွဲအတွက် မေမြို့သွားရမည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ဪ... မိမောင်လေးတောင် စစ်ဗိုလ်ဖြစ်သွားပြီလား။ အင်း
အချိန်တွေလည်း တော်တော်ကုန်ခဲ့ပြီနော်။ ငယ်ငယ်ကအဖြစ်တွေဟာ မနေ့
ဘစ်နေ့က ဖြစ်ခဲ့သလား ထင်မိတယ်။ ကိုယ့်အောက်က ကလေးတွေ အရွယ်
ဆောက်လာတာတွေမှ ကိုယ့်အသက်အရွယ် ကိုယ် ဆင်ခြင်မိတော့တယ်”

ရော်နီသွင်ထံမှ ကြားရသည့်တရားစကားကြောင့် အေမီမြိုင် ပွဲပြီး
ပြီး လိုက်သည်။

ရော်နီသွင်က ကားကိုအင်းလျားလမ်းသို့ ချိုးကွေ့လိုက်၏။
“ဒါဘာလုပ်တာလဲ ရော်နီ”

“အင်းလျားကန်ဘေးမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရ
အောင်”

“အိုး... ကားကိုပြန်လှည့်ပါ။ မသွားဘူး။ အင်းလျားကန်ဘေးကို
မသွားဘူး”

အေမီမြိုင်က သတိလက်လွတ်နှင့် ရူးရူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သည်။
“စကားပြောရုံပါ မိ။ မိ မမေ့သေးဘူး မဟုတ်လား။ တစ်ခါတုန်းက
မိခွဲကိုယ် အင်းလျားကန်ဘေးမှာလေ”

သူက ပြောင်စစ်စစ်မျက်နှာပေးဖြင့် ပြောသည်။ ရွံ့စရာ ကောင်း
လိုက်တာ။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့မိ။ ကိုယ်အရင်ကလို အကြမ်းမဖက်ပါဘူး”
“တော်စမ်း”

အချိန်က အမှောင်ထုချဉ်းနင်းစအချိန်။ အင်းလျားလမ်းနှင့် ကန်
နံဘေးဝယ် လူသူကင်းရှင်းနေသည်။

အေပီမြိုင်အာရုံဝယ် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကအဖြစ်များကို သတိရ
လာသည်။ စိတ္တဝေဒနာသဖွယ် ကြောက်လှန့်စိုးမိုးခဲ့သော နာကြည်းဖွယ်
ဖြစ်ရပ်ဆိုးများ။

“ရပ် ... ကားကိုရပ်”

“ - - - - - ”

“ရပ်ပပေးရင် ခုန်ချလိုက်မှာနော်”

“ဘာဖြစ်ရတာလဲ ဝီရယ်။ ကိုယ် ဟိုအရင်ကလို မလုပ်ပါဘူး။
ကိုယ် ဂမ္ဘာ့ထိုး လူပျိုပေါက်လေးလည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဝီ”

“အို ... မသိဘူး။ ကားပြန်လှည့်”

အေပီမြိုင်က ကျားနာမလေးလို ဖြစ်နေပြီ။ ဘူမက ကားတံခါးကို
ဖွင့်လိုက်သည်။

“လိမ့်ကျသွားမယ် ဝီ။ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ပါ”

ရော်နီသွင်က အေပီမြိုင် ကြောက်ကြောက်နှင့် ကားတံခါး ပြန်ပိတ်
စေရန် ရည်ရွယ်၍ ကားကို အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။

“ကားကို ရပ်မလား။ ပြန်လှည့်မလား။ ပြောစမ်း ရော်နီ”

“ဘာလို့ ဒါလောက်ဒေါသထွက်နေရတာလဲ ဝီ။ ကိုယ်တို့ ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန် ဆွေးနွေးရအောင်ပါ”

“ဘာမျှဆွေးနွေးစရာ မရှိဘူး။ ကဲ”

အေပီမြိုင်က ကားလက်ကိုင်ဘီးကို ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

“ဟေး ... ဝီ ... လွှတ်”

ရော်နီက ကြောက်ကြောက်နှင့် ကားဆာရိုက်ကို ဆောင့်နှင်းလိုက်၏။
နောက်ကျသွားလေပြီ။

ကားက တစ်ပတ်လည်သွားသည်။

လမ်းဘေးကို လွန်သွားသည်။

ကန်နံဘေးသံဝင်းထရံများကိုဝင်တိုက်သည်။

သံနံရံများ ကွေညွတ်ပြတ်ထွက်သွားသည်။

ကားသည် အရှိန်ဖြင့် ကန်နံဘေးထိလျှောက်လိမ့်ဆင်းသွားသည်။

လမ်းတစ်ဝက်တွင် ကားတံခါးပွင့်သွား၍ အေပီမြိုင် လျှောက်ကျန်

ရစ်သည်။ ကားက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်နှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ဝင်ဆောင့်မိသည်။

ရော်နီသွင်ကား ကားနှင့်အတူ ပါသွားခဲ့လေပြီ။
ကားက ဝုန်းခနဲ ထ၍ မီးတောက်သည်။
အေပီမြိုင် ဘာမျှမသိတော့။ သတိလစ်သွားသည်။

“အန်တီ ... အန်တီ”

မျက်ဖြူလန်၍ ရင်ဘတ်နိမ့်တုံ မြင့်တုံဖြစ်အောင် အသက်ကို ခက်ခဲ
စွာ ရှူနေသည့် ဒေါ်အေပီမြိုင်ကိုကြည့်၍ နီထွေးက အလန့်တကြား ခေါ်
လိုက်သည်။

နီထွေးသည် ဒေါ်အေပီမြိုင်သောက်နေကျ ဆေးနှင့် ရေအေးအေး
တစ်ခွက်ကို အလျင်အမြန်ယူလိုက်၏။

“အန်တီ ... ဒီမှာ ဆေး။ ဆေးသောက်လိုက်ဦး”

နောက်ကြောင်ဖြစ်ရပ်များ၏ အရိပ်ကြောင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံး
မောဟိုက်နိုးချည့်ကာ ရင်များလည်း မခံနိုင်အောင်တုန်၍ ကျန်ရစ်သည်။

နီထွေးရှိပေလို့သာပဲ။ ဒီကလေးမ အနားမှာမျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်
နေ၍ တော်တော့သည်။

ဆေးသောက်ရင်း နီထွေးကို ကျေးဇူးတင်စွာကြည့်မိ၏။

နီထွေးနှင့် သက်မှူအောင်တို့အဖြစ်ကို သတိရလာသည်။ နီထွေးကို
သတိပေးရရင် ကောင်းမလား။

သူမ သတိပေးစကား ပြောတော့ရော သူမလို ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်မှ
မခိုင်တဲ့ပိန်းမအိုကြီးစကားကို နာခံပျံ့မည်လား။

ဒေါ်အေပီမြိုင်သည် အသာအယာမှိုန်းရင်း စိတ်ဆင်းရဲစရာ အတွေး
များကို ဖယ်ထုတ်ပစ်နေသည်။

စိတ်ဒဏ်ရာများကြောင့် နှလုံးရောဂါရခဲ့သည်။

စိတ်လှုပ်ရှားစရာကင်းဝေးလျှင် နှလုံးရောဂါသက်သာသည်။ ခု
ဘလောတော့ ဒေါ်အေပီမြိုင်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အဖြစ်များနှင့်သာ ကြုံနေ
ရလေသည်။

စေရင်းဟိုတယ်မဂ်လာဘေးတော်မက်စုမှ ပြန်လာခဲ့သည်။
 ကားကိုကမ်းနားလမ်းတိုင်း မောင်းလာခဲ့သည်။
 ကမ်းနားလမ်းနှင့်ဘူးလေတုရားလမ်းဆုံတွင် မီးပွိုင့်မိသည်။ ကား
 ပေါ်မှ နေ၍ ဟိုဟိုဒီဒီ ပျက်စီးစားမိစဉ် ...
 လှမြတ်ဆွေ ရင်များ ခိုင်းခန့်ခန့်သွားရ၏။
 မောင်မောင် ...
 သက်မှူးအောင်ကို လမ်းပေါ်တွင် လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။ တစ်ယောက်
 တည်း မဟုတ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ။ ထိုမိန်းကလေးကား
 ပြုံးပြုံး။
 သူတို့နှစ်ယောက် လက်တွဲထားကြပါသည်။ လက်ချင်းတွဲ၍ ခြောက်
 ထပ်ရုံးဘက်သို့ လျှောက်သွားကြသည်။
 လှမြတ်ဆွေနှလုံးသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။
 နောက်မှကားများက ဟွန်းတီးသတိပေးတော့မှ မီးစိမ်းနေတာ သိ
 တော့ကာ မီးပွိုင့်မှမောင်းထွက်လာခဲ့ရသည်။
 သူတို့ကို ကားပေါ်မှဆင်း၍ ရန်တွေ့ပစ်လိုက်ချင်လှသည်။
 လှမြတ်ဆွေသည် ဖခံချိုသောနှလုံးသားဖြင့် ကားကို အနိုင်နိုင်
 ထိန်းမောင်းရင်း ခိုလ်ချုပ်ဈေးထိ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဈေးထဲရောက်တော့ သူမ၏ ဒေဝစွရောအလှပြင်ဆိုင်မှာ ခဏဝင် နားနေရသည်။

ဒေဝစွရောရောက်တော့လည်း သတင်းဆိုးတစ်ခုက ဆီကြိုနေပြန် သည်။

“ဟယ် ... မမလာတယ်ဟေ့။ တို့မမ လာတယ်”

ဒေဝစွရောကို ရောက်သည်နှင့် လှမြတ်ဆွေကို မိန်းမလျာတွေ ဝိုင်း ဘုံနှုတ်ဆက်ကြသည်။

“မမက လှလိုက်တာ။ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲဟင် မမ”

“မင်္ဂလာဆောင်ကပါကွယ်”

လှမြတ်ဆွေ နှမ်းလျှော့ပြောသည်။

“ဟယ် ... မင်္ဂလာဆောင်သွားတာ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တစ်ခုလုံး ရှိ လျက်နဲ့ ဒီမှာ လာမပြင်ဘူး။ ဟွန် ... မ သိပ်ဆိုနာယ်၊ ဟွန် ... သူ များတို့လက်ရာကို မယုံလို့လားလို့”

“အေးလေဟယ် ... တကယ်ပဲ”

“မမ ပင်ပန်းလာလို့ပါကွယ်။ အေးအေးဆေးဆေးနေပါရစေ”

“ဟဲ့ ... ဟာမတွေ့ မမ ပင်ပန်းလာတယ်ဟဲ့။ သက်သက်သာသာ နေပါစေ။ ညည်းတို့ ကဲလှချည်လား”

အသက်ကြီး၍ အရိပ်အကဲသိသော ဟမိသိန်းက အော်လိုက်မှ မိန်းမလျာများ အနားကရဲသွားကြသည်။

လှမြတ်ဆွေ ဒေဝစွရောက်ပေါ်လိုကာ မျက်လုံးကိုမှိတ်ရင်း စိတ်တည် ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေလိုက်၏။

“မမ”ဟု အနီးကပ် ခပ်တိုးတိုးခေါ်သံကြားမှ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့် လိုက်မိသည်။

ဘီးဘီး

ရဲရဲတောက်နေသည့်မိန်းမလျာဘီးဘီး၏ စိတ်ကပ်မျက်နှာကြီးတို့ အနီးကပ် မြင်လိုက်ရသည်။

ဘီးဘီးက လက်ညှိုးကို နှုတ်ခမ်းမှာကပ်ပြသည်။ တခြားလူ မထိစေ ချင်သည့်ပုံစံ။

“မမကို ပြောစရာရှိလို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်”

လေသံနှင့် ပြောသည်။

“ဟိုကောင်မတွေ ကြားသွားရင် ငါးပါးမှောက်မယ်။ ကိစ္စက သိပ် အရေးကြီးတယ် မမ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရအောင်”

ဘီးဘီးက အလွန်အရေးကြီးသည့် ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ထိန်းချုပ်ထားသည့် သူလျှို့မ ပုံစံမျိုး ဖမ်းထားသည်။ လှမြတ်ဆွေ စိတ်ဝင် စားသွားသည်။ မောင်မောင်နှင့်ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စဖြစ်မှာပဲလို့ စိတ်ထဲက သိလိုက်သည်။

“သွားလေ”

လူရှင်သည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုသို့ လာခဲ့ကြသည်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး ဘီးဘီး”

ဘီးဘီးက သက်ပြင်းကို အရင်ချသည်။ ပြောမထွက်တဲ့ ပုံစံမျိုး ဖြင့် တံတွေးကိုမျိုးချနေ၏။ သိပ်ခံစားနေရသည့်ဟန်မျိုးနှင့် မျက်တောင် မခတ်ဘဲ တစ်နေရာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ပြောမှာသာပြောစမ်းပါ ဘီးဘီးရယ်”

လှမြတ်ဆွေက စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ လောဆော်လိုက်သည်။

ဘီးဘီးက မျက်တောင်တုတ်ထားသော မျက်လုံးကြီးကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်လိုက်၏။ နီရဲနေသော နှုတ်ခမ်းထူပျစ်ပျစ်ကြီးကို အစွမ်းကုန် မှဲ့လိုက်ကာ ...

“ယောက်ျားတွေဟာ မကောင်းပါဘူး မမရယ်”

“ဘာ”

“စိတ်အေးအေးထားပြီး နားထောင်နော် မမ။ ဒီအကြောင်းကို သိစက ဘီးဘီးလည်း မမအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်။ ဘီးဘီးရဲ့ ဝမ်းနည်းမှုဟာ မမနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှပါပဲ မမရယ်”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ ဘီးဘီး။ ဘာလဲ။ မမအမျိုးသား အကြောင်းလား”

“အို ... မမ သိတယ်။ မမ သိနေတယ်။ အိုကွယ်”

“ရိပ်မိရုံလောက်ပါ။ ဘီးဘီး ဘာသိထားလို့လဲ။ သိသမျှ ပြောစမ်း”

“ဘီးဘီး နှုတ်ကပြောလိုတောင် မထွက်ပါဘူးပေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘီးဘီး ချစ်တဲ့မမကို ပြောမှကိုဖြစ်မှာ။ မမရဲ့အကျိုးအတွက်ပို ဘီးဘီး လျှို့ဝှက်တော့ ပါဘူး။ ယောက်ျားတွေဟာ မကောင်းပါဘူး မမရယ်။ မမအမျိုးသား ကိုသက် မှူးအောင်လေ ... အခုတလော ဘီးဘီးတို့ရပ်ကွက်ထဲကို ခဏခဏ ရောက် လာတယ် သိလား”

“ဟင်”

“ပြောရဦးမယ် မမ။ သူလာတာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်း ငှားနေတဲ့အိမ်ကို လာတာ။ အဲဒီကောင်မကလည်း ရပ်ကွက်ထဲ ပြောင်းလာ တာ မကြာသေးပါဘူး။ အိမ်ခန်းတစ်ခန်းကို သူတစ်ယောက်တည်း ငှားနေ တယ်လေ”

“ညာဘက်ပါးမှာ မွဲနဲ့ အသားဖြူဖြူ အရပ်ပုပု မဟုတ်လား”

“အို ... မမသိနေတယ်လား။ ဟုတ်တယ် ... မမ။ ဟုတ်တယ် အဲဒီကောင်မပဲ။ သိလျက်သားနဲ့ပျား မမရယ်။ ငြိမ်နေရသလား။ ဘီးဘီးတို့ ကတော့ ကိုယ့်လင် ဒီလိုလုပ်နေရင် အပြတ်ကောပစ်မှာပဲ”

“မမသိတာက တစ်မျိုးပါ။ ဒီလောက်ထိ ဂယနဏသိတာ မဟုတ် ဘူး။ ကဲ ... ဘီးဘီး ... ဘီးဘီး သိသလောက် မမကို ပြောပြစမ်း”

“အဲဒီအိမ်ရှင်က ဘီးဘီးနဲ့ ခင်တယ်လေ။ တစ်နေ့ကမှ ကိုသက် မှူးအောင် အဲဒီအိမ်က ထွက်သွားတာမြင်လို့ ဘီးဘီး သွားစပ်ရမိတာ။ ကို သက်မှူးအောင်ကတော့ ဘီးဘီးကို မြင်မသွားဘူး။ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက ဘယ်လိုပြောသလဲဆိုတော့ အောက်ထပ်မှာငှားနေတဲ့ ကောင်မလေးက အိမ် ထောင်သည်တဲ့။ သူ့ယောက်ျား အလုပ်က ခဏခဏခရီးထွက်ရတယ်တဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါမှ လာတယ်တဲ့။ ခုနထွက်သွားတာ သူ့ယောက်ျားပေါ့တဲ့”

“တောက်”

“ဘီးဘီးလည်း သိပ်တုန်လှုပ်သွားမိတယ် မမ။ ဒီကိစ္စ မမကို အသိပေးသင့်တယ် ထင်လို့လေ။ ယောက်ျားတွေဟာ မကောင်းပါဘူးပေရယ်”

“အဲဒီအိမ်လိပ်စာကို မမကို ပေးနိုင်မလား ဘီးဘီး”

“သိပ်ပေးနိုင်တာပေါ့ မမရယ်။ ဘီးဘီးတို့က ဒါမျိုးဆို သိပ်တူညီ ချင်တာ။ သူများယောက်ျားကို ကြောင်တောင်နှိုက်ချင်တဲ့ တောင်မတို့ သွား ပြီး အရှက်ခွဲပစ်လိုက်စမ်းပါ မမရယ်။ မိန်းမ ရှေးလျက်တဲ့ဟာ။ ယောက်ျား

၁၅၄ ✦ အောင်းလှလင်

တွေကလည်း ယောက်ျားတွေပါပဲလေ။ သစ္စာဖောက်ရက်ကြတယ်။ ယောက်ျား
တွေကိုက မကောင်းတာပါ မမရယ်”

ယောက်ျားမကောင်းကြောင်း ပြောနေသည့် သူကိုယ်တိုင်က ခင်
မောင်မြင့် ဆိုသည့် အမည်ရင်းရှိသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတာကို
ဘီးဘီး မေ့နေပုံရသည်။

ဇ

သည်ကနေ့ ခံမာင် လာလိမ့်မည်။

ပြုံးပြုံးသည် ကိုသက် လာမည်ဖြစ်၍ ထမင်းဟင်းများကို အတတ်
နိုင်ဆုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ချက်ပြုတ်စီမံနေပါသည်။

ဒီနေ့ စနေနေ့မို့ ပြုံးပြုံး အလုပ်အားသည်။

ပြုံးပြုံး ရုံးတစ်ရုံးမှာ အလုပ်ရနေပါပြီ။ အောက်တန်းစာရေး၊ အောက်
တန်းစာရေးလစာနဲ့ ဒီလိုအိမ်ခန်းငှားနေဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပေမဲ့ ကိုသက်
အထောက်အပံ့ကြောင့် လူဝန်းစေ့နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုသက်ကို မပိုင်ဆိုင်ရပေမဲ့ ကိုသက်ဘက်က သူ့အပေါ် ဒါလောက်
ပြန်ကြည့်ဖော်ရတာကိုပဲ ပြုံးပြုံး ကျေနပ်လှပါပြီ။

အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားရသည်။ မောင်များလာ။

မဖြစ်နိုင်။ မောင်က သူ့ရောက်လာရင် ကားဟွန်းသံပေးနေကျ။

ခဏနေတော့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်း မြည်သံကြားရသည်။

မောင်ပါလာ။ ဘာလို့ ကားဟွန်းသံမပေးပါလိမ့်။

ပြုံးပြုံး အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

တံခါးဝမရောက်မီ အပြင်တွင်ရပ်နေသည့် လှမြတ်ဆွေကို အငြင်
တွင် ပြုံးပြုံး တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“အို”

မောင့်မိန်းမကြီးပါလား။

၁၅၆ ❖ ဆောင်းလှလင်

နောက်ကို ပြန်လှည့်ပြေးလို့လည်း မဖြစ်တော့။

အို ... ပြုံးရှေ့မှာ မောင်တစ်ယောက်လုံး ရှိတာပဲ။ အားကို တင်းကာ အိမ်ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

တံခါးကို တုန်လှုပ်သောလက်များဖြင့် မနည်အားတင်းကာ ဖွင့်လိုက်ရ၏။

လှမြတ်ဆွေက ပွင့်သွားသောတံခါးအဝတည့်တည့်တွင် ရွှေရပ်လိုက်သည်။

လှမြတ်ဆွေ၏ညာဘက်လက် လေထဲတွင် မြောက်တက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

“အား”

ပြုံးပြုံးသည် ပူစိန်နာကျင်သွားသော ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ကို အုပ်ကိုင်ကာ သတိလက်လွတ်ကြောင်ငေးနေမိသည်။

“ငါ့နာမည် လှမြတ်ဆွေတဲ့။ သေချာမှတ်ထား”

ပြောပြီး လှမြတ်ဆွေက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ကားစက်နှိုး၍ လှမြတ်ဆွေ အိမ်ရှေ့မှထွက်သွားသည်ထိ ပြုံးပြုံးကြောင်ငေးရပ်နေမိသဲ။

ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်များမှ ထွက်ကြည့်နေသည့် လူတချို့ကို မြင်လိုက်မှ အိမ်ထဲသို့ ရုတ်ခွံ့စွာ ပြေးဝင်ခဲ့လေတော့သည်။

အတော်မိုးချုပ်မှ သက်မှူးအောင် အိမ်ပြန်လာသည်။

အိမ်ထဲကို ဝင်လာသောခြေသံက ခပ်ပြင်းပြင်း။ တံခါးကို အသံမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်ကို ဝုန်းခနဲ မြည်အောင် လှိုင်းချသည်။ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်ပြန်သည်။

မကျေနပ်ကြောင်း သိသာအောင် အမူအရာပြနေမှန်း လှမြတ်ဆွေ သိသည်။

မမြင်ချင်ယောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သူ မခံချိမခံသာဖြစ်အောင် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုပင် ခပ်တိုးတိုး ညည်းပြလိုက်သေးသည်။

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး လှုံနေလိုက်သည်။

သက်မှူးအောင် လိုက်လာမည်ကို သိသည်။ ရန်တွေ့စကား ဆိုကောင်းဆိုလိမ့်မည်။ လှမြတ်ဆွေ တုံ့ပြန်ရန် အသင့်ပင်ထားပြီးပြီ။

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း သက်မှူးအောင် တက်လိုက်လာ၏။ လှေကားပေါ်ကို ခြေဆောင့်နင်းလာသံက တဒုန်းဒုန်း မြည်နေသည်။

အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ အိပ်ခန်းတံခါးကို ခြေနှင့်ကန်၍ ပိတ်လိုက်သည်။

“ဒုန်း”

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ မောင်မောင်၊ ကြမ်းလှချည်လားကွယ်”
လှမြတ်ဆွေက ဘာမှမသိသယောင် လေအေးအေးလေးနှင့် ခေါ်လိုက်သည်။ လှမြတ်ဆွေ၏ မထုံတက်တေး အမူအရာကြောင့် သက်ပျားအောင် ဒေါသပိုထွက်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုအချိုးမျိုး ချိုးတာလဲ”

လှမြတ်ဆွေမျက်နှာ ဖြူရော်သွားသည်။ ခင်ဗျားဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းက သူ့ရင်ကို ထိခိုက်စေပြီ။

“ဘာစကားပြောလိုက်တာလဲ မောင်မောင်”

“မသိချင်ယောင် ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျား။ ကျုပ် ဘာဆိုလိုတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား မောင်မောင်။ မင်းဟာမကိုထိတော့ မင်းက နာသလား။ လှမြတ်ဆွေမှာ ဒီလိုလုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒီလိုလုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်”

“ခင်ဗျား တော်တော်မှိုက်ရှိုင်းတဲ့မိန်းမ။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားတယ်။ သိပ်အောက်တန်းကျတယ်ဗျား”

“မင်းတို့ကတော့ ယဉ်ကျေးပါပေတယ်။ အထက်တန်းကျပါပေတယ်။ ဟင်း ... ဟင်း”

ခနဲတဲ့တဲ့စကားကို နှုတ်မှဆိုလိုက်ပေမဲ့ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များက ပါးပြင်တစ်လျှောက် စီးကျနေပေပြီ။

“ဘာသဘောနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုလုပ်ရတာလဲဟင်”

“မင်းကော ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုဖောက်ပြန်ရတာလဲ”

“ကျုပ်မှာ ဒီလိုလုပ်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိတယ်”

“ဘာ”

“ကျုပ်အသက်အရွယ်နဲ့ ဒါလောက်တော့ လုပ်မိမှာပဲ။ ဒါကို ခင်ဗျား ကလည်း ခွင့်လွှတ်ရမှာပဲ”

“ဪ... မင်းက အသက်အရွယ်ကွာတာကို ထောက်ချင်ပြီ ဖျေ့လေ။ ငါက မင်းထက် အသက်အများကြီးကြီးနေလို့ အပျော်ရှာတယ် ဖျေ့လေ။ ဟေ့ ... ဒီမယ် လှမြတ်ဆွေကို ကြည့်စမ်း။ အသက်ကြီးပေမဲ့ မကျသေးပါဘူးဟဲ့”

“တော်စမ်းဗျာ”

“မတော်နိုင်ဘူး။ တခြားမိန်းမကိုသာ ကျောလို့ရချင်ရမယ်။ ငါက
လှမြတ်ဆွေ။ အိမ်စီးပွားရေးတွေကို ဦးဆောင်လုပ်နေတဲ့ လှမြတ်ဆွေ။ တစ်
သက်လုံး လက်မထောင်လာတဲ့ လှမြတ်ဆွေ။ ဘယ်သူ့မျှ အောက်ကျမခံခဲ့
ဘူး လှမြတ်ဆွေ။ မာနသိပ်ကြီးတဲ့ လှမြတ်ဆွေ”

“ထို့”

သက်မှူးအောင်က စက်ဆုပ်ရွံရှာသလို စောင်ရွှံ့ကြည့်လိုက်သည်။
ကောင်းနိုင်လှပြီး ပြောမနေချင်တော့။ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... လှမြတ်ဆွေ ဘယ်တော့မျှအောက်ကျမခံဘူးမှတ်။ ငါ
ဘုံ ဖြတ်မလာ။ ဟိုကောင်မကို ဖြတ်မလာ။ ဒါပဲ”

“နင့်ကို ဖြတ်မယ်။ နင့်ကို ဖြတ်မယ်။ နင်နဲ့ ကွာမယ်”

သက်မှူးအောင်က လှေကားထိပ်မှ အော်ပြောရင်းဆင်သွားလေ
သည်။

လှမြတ်ဆွေသည် တင်းလက်စနှင့်သာ သူ့ကိုအော်ဟစ်ရန်လုပ်မိ
သည်။ တကယ်တမ်း မပြတ်နိုင်သူက သူမကိုယ်တိုင်ပါ။

ထိုညက သက်မှူးအောင် အပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်မလာတော့။

လှမြတ်ဆွေလည်း ခုတင်ထက်မှာ လူးလှိုမ့်ဖိုယိုနေမိသည်မှာ တစ်
ချေးမျှပင် မအိပ်စက်ခဲ့ရပါလေ။

တစ်ပတ်လုံးလုံး စကားမပြောဖြစ်။
ပျက်နာချင်းဆိုင် မတွေ့မိအောင် ရှောင်သည်။
မလွဲသာဘဲတိုးမိလျှင် လှည့်ထွက်သွားလိုက်သည်။
ထမင်းစားလျှင် တစ်ယောက်အရိပ်အခြည် တစ်ယောက် ကြည့်၍
စားသည်။

အတူမအိပ်။

နှစ်ယောက်စလုံး အပြင်ထွက်နေချိန်က များသည်။

မိုးချုပ်မှအိပ်ပြန်လာသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း မျက်လုံးချင်းမဆုံမိအောင် ရှောင်လွှဲနေ
မိကြပြန်၏။

ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ စိန်ခေါ်လိုက်သော်လည်း လှမြတ်ဆွေ ရင်မှာ
တထင့်ထင့်နှင့် စိုးရိမ်နေမိသည်။

သူ တကယ်ကွာရှင်းပြီး ပစ်ခွာသွားမှာကို စိုးရိမ်၏။ လှမြတ်ဆွေ
မောင်မောင့်ကို မခွဲနိုင်ပါ။ နာကြည်းမိပေမဲ့ မုန်းလို့တော့ မရသေး။

နောင်တရသွားရုံလောက်သာ ဖြစ်စေချင်သည်။ တကယ်တမ်း သူ
စွန့်ခွာသွားပါက လှမြတ်ဆွေ ရူးရပါလိမ့်မည်။

သံက်မှူးအောင်ဘက်ကလည်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောဆိုလိုက်မိသ
မဲ့ မမကို ကွာရှင်းဖို့ထိတော့ မရည်ရွယ်ပါ။ ဘယ်လိုမျှ မဖြစ်နိုင်သေး။

ဘဝမှာ အခုမှ မမကြောင့် တည်ငြိမ်စရှိသေးသည်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့်
နေဖူးခါစရှိသေးသည်။ ဒါတွေကို သက်ပျိုးအောင် မစွန့်ခွာနိုင်ပါ။

လင်မယားနှစ်ယောက်၊ မာနကိုယ်စီနှင့် တင်းဆံနေပေမဲ့ ကိုယ့်ခံစား
ချက်နှင့်ကိုယ် ပြေလည်မည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ အချိန်တစ်ပတ်ကုန်ဆုံးလာခဲ့၏။

ဧ

ငှားနေသည်အိမ်မှာ ပြုံးပြုံးမရှိတော့ကြောင်း ဘီးဘီး သတင်းပို့
သည်။

လှမြတ်ဆွေ သွားတွေ့ပြီး နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာပင် ပြုံးပြုံး
အိမ်ကို ပြန်အပ်သွားသည်တဲ့။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် အရှက်တကွ ဖြစ်သွားခဲ့သည်
ဟု ဆိုသည်။

သတင်းကြောင့် လှမြတ်ဆွေ ကျေနပ်သွားသည်။

မောင်မောင်နှင့် ပြုံးပြုံး ပြတ်သွားဖို့ပဲလိုပါသည်။

ပြုံးပြုံးနှင့် အဆက်ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် လှမြတ်ဆွေ ခွင့်လွှတ်ဖို့ အဆင်
သင့်ရှိသည်။

ချစ်တာကိုး။

အခန်းအနီးသို့ လျှောက်လာသည့် ခြေသံကိုကြားသည်။

မောင်မောင် ခြေသံမှန်းသိသည်။

လှမြတ်ဆွေ ရင်တခုန်ခုန်နှင့် စောင့်စားနေမိသည်။

မောင်မောင်က အခန်းဝရောက်မှ ပြန်လှည့်ထွက်သွား၏။ သူ ချီတံ

ချတံ ဖြစ်နေပုံရသည်။

နောက်တစ်ခေါက် ပြန်၍လှည့်လာပြန်သည်။

အခန်းထဲမှာ မီးပိတ်ထား၍ မှောင်မည်းနေသည်။ လှမြတ်ဆွေ မွေ့ရာပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေပေမဲ့ အိပ်မပျော်ပါ။ မောင်မောင် အခန်းထဲ ဝင်လာပါစေဟု ဆုတောင်းမိသည်။

မောင်မောင်က အခန်းဝရောက်မှ ရပ်နေပြန်၏။

ခဏကြာကြာ ရပ်နေသည်။

လှည့်ထွက်သွားပြန်သည်။ လှမြတ်ဆွေ ရင်ထဲ ဟာသွားသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ သက်ပျိုးအောင်ရပ်ပြီး စဉ်းစားနေပြန်သည်။ နောက်မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ဟန်ဖြင့် အခန်းထဲတန်းဝင်တာသည်။ အခန်းတံခါးက နဂိုကတည်းက ဖွင့်ထားပြီးသား။

သက်ပျိုးအောင်က မီးခလုတ်ကို ဖွင့်သည်။

တစ်ဖက်လှည့်၍ လဲလျောင်းနေသည့် လှမြတ်ဆွေ ဖုန်းကို ဖင့်ဖင့် ကိုင်လိုက်သည်။

“မ ... မ”

အသံက တိုးတိမ်သည်။

သူက ‘ပန်းကိုဆွဲလှည့်လိုက်သည်။’

လှမြတ်ဆွေ အလိုက်သင့်ပါလား။

ဟာ ...

မမမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား။

“မမ ... မမ ... မောင်မောင်ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလားဟင်”

လှမြတ်ဆွေ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်။ မျက်ရည်ဝေဝေသာ မျက်ဝန်းကြီး

များဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့ မမရယ်။ မောင်မောင်ကို စိတ်ဆိုးတုန်းပဲလား။

မောင်မောင် မှားပါတယ် မမရယ်။ မောင်မောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

လှမြတ်ဆွေ ရိုက်၍ငိုမိပြီ။

“မောင်မောင် မကောင်းတာပါ မမရယ်။ သူ့နဲ့ပြန်ဆိုတော့ သူက

အတင်းဆွဲဆောင်တာနဲ့ သူ့အလိုကို လိုက်မိတယ်။ မောင်မောင် အားနာသွား

မိတာပါ။ ခု သူမရှိတော့ပါဘူး မမ။ ညောင်လေးပင် ပြန်သွားပါပြီ။ မောင်

မောင်ကို ဘယ်တော့မှမဆက်သွယ်နဲ့တော့လို့ အပြတ်ပြောလိုက်ပြီ မမရယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပါ မမ။ မယုံရင် စုံစမ်းကြည့်ပါ”

“မောင်... မောင်မောင်ရယ်”

“မမ ... တကယ်တော့ ဒီအဖြစ်ဟာ မောင်မောင်အချစ်ကို စမ်း

သပ်သလို ဖြစ်နေပြီ။ အရင်က မောင်မောင် မမကို ဒီလောက်အချစ်ကြီးမှန်း

မသိခဲ့ဘူး။ အခု ပြဿနာကြုံရမှ မမက မောင်ကို မှန်းသွားမှာ စိုးရိမ်လာ

မိတယ် မမရယ်။ မောင်မောင်လေ မမကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ အခုတော့

မောင်မောင် တကယ်ချစ်ခဲ့သူဟာ မမဆိုတာ သိလာရပါပြီ။ မောင်မောင်ရဲ့

တစ်ခါအမှားအတွက် ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော် ... မမနော်”

သူက ဒီလောက်အောက်ကျိပ် တောင်းပန်နေတော့လည်း လှမြတ်

ဆွေက သူ့ကို အသည်းနှင့်အောင် ချစ်နေရင်းစွဲ ရှိပြီးသားပဲလေ။ ယုံပစ်

လိုက်သည်။ ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။

“မောင်မောင်ရယ်၊ မမအသည်းတွေ ကွဲရတော့မယ်၊ မမလည်းထေ
မောင်မောင်ကို မခွဲနိုင်ပါဘူးကွယ်”

“ချစ်တယ် မမရယ်၊ သိပ်ကိုချစ်တယ်၊ နောင် ဒီလိုမဟုတ်စေရပါဘူး
လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“ယုံပါရစေနော်”

“ယောကျ်ားစကားပါမမ”

ဆွေ ရောဝတီတိုင်းဘက်ကို ခရီးထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ တင့်တင့်လည်း
ပါသည်။

ပွဲရုံကိစ္စများဆောင်ရွက်ရင်း လေးရက်တိတိ ကြာသွား၏။

ဒီတစ်ခါတော့ မောင်မောင့်ကို စိတ်ချလက်ချထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။
မောင်မောင်တစ်ယောက် နောင်ကြဉ်သွားလောက်ပြီ။

အခုဆို သူ့အမှားကိုနောင်တရကာ လှမြတ်ဆွေကို ယခင်ကထက်
ပိုပြီး ကြင်နာယုယဟန်များကို ပြနေသည်။ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ပြဿနာကိုပင် ကျေးဇူး
တင်ရဦးတော့မည်။

ချစ်နေလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။

အားလုံးကို သင်ပုန်းချေလိုက်သည်။

မောင်မောင်တစ်ယောက် ခြေငြိမ်သွားပြီဟုပင် ယူဆခဲ့သည်။

ပုသိမ်က ပြန်အလာမှာ ဒေါ်ပုပြောပြတဲ့သတင်းကို ကြားရမှ လှ
မြတ်ဆွေ ထိတ်လန့်မိတော့သည်။

ဒေါ်ပုသည် အိမ်မှာနေခဲ့တာကြာပြီ။ အိမ်ရှင်တို့၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်
တာကို စပ်စုလေ့မရှိ။ ကိုယ့်အလုပ်ကို တာဝန်ကျအောင် လုပ်သည်။
သစ္စာရှိသည်။

ဒေါ်ပုကပင် ဝင်ပြောလာပြီဆိုတော့ ...

“ဒေါ်ပု သူများကိုစွဲတဲ့ ဝင်မပါတတ်ပါဘူး မဆွေ။ ခုကိစ္စကတော့ မဆွေကို အသိပေးသင့်တယ်ထင်လို့ပါ။ ဒေါ်ပုကိုတော့ တစ်မျိုး မထင်စေချင်ဘူး”

“ဒေါ်ပုကို ယုံပါတယ်။ ပြောမှာသာ ပြောပါ”

“မဆွေ ခရီးထွက်သွားတော့ ညဘက်မှာ ဒီအိပ်ကို ကောင်မလေး တစ်ယောက်လာတယ်”

“ဟင်”

“ညသန်းခေါင်မှာ ရောက်ရောက်လာတာ မဆွေ။ နှစ်ည ဆက်တိုက်ပဲ”

“ဘုရား ... ဘုရား”

“ဒေါ်ပု အအိပ်ဆတ်တာပဲ သိတာပေါ့”

ဒေါ်ပုက ပီးဖိုခန်းဘေးက အခန်းလေးထဲတွင် အိပ်သည်။

“ကောင်မလေးကို ကိုသက်မှူးအောင် ခေါ်လာတာ မဆွေ။ အပေါ်ထပ် မဆွေတို့ အခန်းထဲထိ ခေါ်သွားတယ်။ သူတို့ အတူအိပ်ကြတယ်”

“အမယ်လေး”

“မနက်မိုးလင်းခါနီးမှ ကောင်မလေး ပြန်သွားတာ မဆွေ”

“အဲဒီ ... အဲဒီကောင်မလေးက အသားဖြူဖြူ အရပ်ပုပုနဲ့ မဟုတ်လားဟင်။ ညဘက်ပါးမှာ မှဲ့နဲ့လေ”

“မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကောင်မလေးကို ဒေါ်ပု သိပါတယ်”

“ဘာ ... ဒါပုသိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... သိတယ်လေ။ တခြားကမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဟိုဘက်ခြံက ကောင်မလေး နီထွေးလေ”

“အမယ်လေး”

ဘယ်မှာလဲ ယောက်ျားစကား။

ယောက်ျားစကားပါဆိုကာ သစ္စာပြုခဲ့သည့်အတွက် ရှက်စရာပင်
ကောင်းသေးတော့သည်။

စိတ်နာသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ အသည်းခိုက်အောင် နာကြည်သွားပါပြီ။

နီထွေးခဲ့တဲ့။

ဒီ ဘာမဟုတ်တဲ့အိမ်ဖော်မလေးနဲ့ ဘယ်တုန်းက ငြိသွားပါလိမ့်။
လူကြားလို့မှ မကောင်း။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ဒီလိုယောက်ျားမျိုးကို လှမြတ်ဆွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆက်လက်
ခွင့်လွှတ်နေနိုင်တော့မှာလဲ။

တင့်တင့်ကလည်း ထပ်ပြီးသတိပေးသည်။

“ပြီးပြီး ညောင်လေးပင် ပြန်သွားတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုထင်
ကျော် လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တယ်တဲ့။ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးနော်။ မင်း
သက်မှူးအောင်ကိုပါ တွဲလျက်တွေ့တာ။ ကိုထင်ကျော် ကားပေါ်က လှမ်းမြင်
လိုက်တာတဲ့”

သည်းခံနိုင်စွမ်းအားကုန်ပြီ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ကြိမ် မှားသည့်အမှားမဟုတ်။

နှစ်ယောက်နှင့် အကြိမ်ကြိမ်မှားသည့်အမှား။

အပြတ်ရှင်းတော့မည်။

မောင်းတင်၍ အိမ်ကို အမြန်ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်ထဲအဝင်မှာ တယ်လီဖုန်းသံကြားရသည်။

တယ်လီဖုန်းခေါ်သံသုံးကြိမ် ပြည်အပြီးမှာ ပြတ်သွား၏။

တယ်လီဖုန်းကို အပေါ်ထပ်မှ ကောက်ကိုင်လိုက်၍ ဖြစ်မည်။

အပေါ်ထပ်မှာ ဖုန်းတစ်လုံး။ အောက်ထပ်မှာဖုန်းတစ်လုံး လိုင်းခွဲ၍

သားသည်။

ဖုန်းခေါ်သံပြတ်တောက်သွား၍ အပေါ်မှ ကောက်ကိုင် နားထောင်

သိုက်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

လှမြတ်ဆွေက အောက်ထပ်စဉ့်ခန်းမှ ဖုန်းကို အသာအယာမ၍

ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ မိမိဖြတ်နားထောင်တာ မသိအောင်

အသက်ပင်မရှူမိဘဲ ဖုန်းကိုဖွဖွလေး နားနားကပ်လိုက်၏။

“ဘယ်တော့တွေ့မှာလဲ။ လွမ်းလှပြီကွယ်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသံ။

“တွေ့ရမှာပေါ့ကွာ။ အိမ်က အဘွားကြီး မလစ်သေးလို့ပါ။ ဘွား

ဘော်ကြီးက သိပ်လည်တာကွ။ ဒီတစ်ခါ ပြဿနာထပ်တက်လို့ မဖြစ်ဘူး။

သူမရိပ်မိအောင် နေနေရတယ်”

သက်မှူးအောင် ပြန်ပြောလိုက်သည့်အသံ။

အဘွားကြီးလို့ အသုံးနှုန်းခံလိုက်ရသည့်အတွက် လှမြတ်ဆွေ ဒေါသ

အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။

“အဲဒီဟာမကြီးကို သိပ်မုန်းတာပဲ။ ဒီမိန်းမကြီး မြန်မြန်သေပါစေလို့

ဆုတောင်းတယ်”

ဖုန်းကို စင်ပေါ်ပြန်တင်လိုက်သည်။ မကြားရဲတော့ပါ။

ဒေါသကြောင့် အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

ဘကြည်းခံပြင်းမှုက ရင်မှာ အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် ထကြွလာသည်။

ငါ့ကိုများ မြန်မြန်သေပါစေတဲ့။

ငါ မသေဘူး။

နင်တို့ သေရမယ်။

၁၇၀ ❖ ဆောင်းလူလင်

ပြဿနာကို ရိုးရိုးတန်းတန်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြေရှင်းဖို့ လှမြတ်ဆွေ
မစဉ်းစားချင်တော့။

သူတို့တွေ ထိထိရောက်ရောက် ခံစားသွားရအောင် ကလုံစားချေ
တော့မည်။ သူတို့ရဲ့ ဆိုးဝါးယုတ်မာမှုနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ ရက်စက်ခြင်းဖြင့် တန်
ပြန်ရမည်။

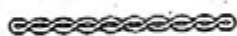
သွေးအေးအေးနှင့် ကြိုတင်ကြစည်ပြီး အရှက်ခွဲမည်။ လက်စား
ချေမည်။

တိုက်ကွက်ပြောင်း၍ တိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ငိုအကြောင်းကို သိစေရမပေါ့။

လှမြတ်ဆွေတဲ့ဟော့။

အရှုပ်အရှင်း

“မောင်မောင်ဇေ၊ မမမန္တလေးကို တက်လိုက်ဦးမယ်။ တစ်ဝတ်လောက် ကြာလိမ့်မယ် သိလား။ အိမ်က ကားကိုယူသွားမယ်။ ဒေါ်ပုကိုလည်း ခေါ်သွားလိုက်မယ်။ ဒေါ်ပုကြီးလည်း သူ့ဇာတိ သူ မရောက်တာကြားပြီး ကြုံတုန်း တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားလိုက်မယ်။ တစ်ခေါက်တစ်ခါ လည်ပါစေကွယ်”

ဒေါ်ပုက အမရပူရတောင်မြို့ဇာတိ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ပုကိုပါ ခေါ်သွားမယ်လို့ အယုံသွင်းလိုက်တော့ လှမြတ်ဆွေ မန္တလေးသွားမယ်ဆိုတာကို သက်မှူးအောင် သံသယမရှိ ယုံသွားလေသည်။

“မောင်မောင်ဇေ၊ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တာ အိမ်ကို ဂရုစိုက်နော်။ အပြန်မိုးမချုပ်စေနဲ့။ အပြင်လည်း သိပ်အရေးကြီးမှသာ ထွက်ခါတော့လေ”

ဒေါ်ပုကျန်ခဲ့တာတောင် ကဲချင်တဲ့ သက်မှူးအောင်။ အိမ်မှာ သူ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရင် စိတ်ထင်ရာတွေ လုပ်ပစ်မှာ သေချာသည်။ လုပ်ပါစေ ... လုပ်ပါစေ။

ဒါကိုပဲ လှမြတ်ဆွေ လိုလားသည်။

ဒါမှ ပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ရှင်းလင်းနိုင်မည်။ ထိပ်တိုက်တွေ့မှ သက်သေ အတိအကျ ပြနိုင်မည်။ မငြင်းနိုင်တော့မှ စွဲချက်တင်လို့ ကောင်းမည်။ မန္တလေးကို တကယ်မသွားပါ။

မင်္ဂလာဒုံက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်မှာ တစ်ညဝင်အိပ်နေလိုက်သည်။ ဒေါ်ပုကိုလည်း ထိုအိမ်မှာပဲထားသည်။

ဒုတိယည။

အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာကျန်နေခဲ့တဲ့ သက်မှူး
အောင်၊ လှမြတ်ဆွေ ဆင်ခဲ့တဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို ဝင်နေလောက်ပြီ။
ညဆယ်နာရီလောက်မှာ လှမြတ်ဆွေ ကားနှင့် လမ်းထိပ်ကို ရောက်
လာသည်။

ကားကို လမ်းထိပ်မှာပဲ သော့ခတ်ထားခဲ့သည်။

ခြေကျင်လျှောက်၍ အိမ်အထိလာခဲ့သည်။

ခြံတံခါးမကြီးကို အသင့်လုပ်ထားသည့် သော့တူနှင့် လက်လှို့
ဖွင့်ခဲ့သည်။ မခက်ပါ။

အိမ်ထဲဝင်ဖို့အတွက်လည်း နဂိုကတည်းက စီစဉ်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ
သည်။ ပြတင်းပေါက်မှန်တံခါးမှ မှန်ချပ်ကို လက်တစ်ဘက်ဝင်သာရုံ ခွဲထား
ခဲ့သည်။ ထိုအပေါက်မှလက်နှိုက်၍ ကလန့်ကို ဆွဲဖွင့်ရုံနှင့် ပြတင်းတံခါး
ဖွင့်သွားသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်တက်၍ အိမ်ထဲထိ ဝင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ညက တိတ်ဆိတ်နေသည်။

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး တစ်ပြင်ပမာ ခြောက်ကပ်နေ၏။

တစ်ချက် တစ်ချက် လေပြင်းတိုက်မှသာ ခြံထဲမှသစ်ပင်ကြီးများ၏
သစ်ရွက်ချင်းပွတ်တိုက်သံ တရုဲရဲကို ကြားရသည်။

ည

လမိုက်ည

ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းအောင် မှောင်မိုက်နေသည်။

လှမြတ်ဆွေသည် အမှောင်ထဲမှာ ကျင့်သားရအောင် ခဏမျှ ရပ်နေ
လိုက်၏။ ခဏနေတော့မှ အမှောင်ထဲမှာ ခပ်ဝါးဝါး မြင်သာလာသည်။

ခြေဖော့နင်းရင်း ကျွန်းလှေကားကြီးရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲက တုန်လှုပ်မှုများက ရင်ကိုဖွင့်ပြီး ဖောက်ထွက်တော့မိတတ်
ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။ အဆက်မပြတ်တုန်နေသော ရင်ခုန်သံများကြောင့်
အသက်ကိုပင် မှန်မှန်မရှုမိတော့ပေ။ နားသယ်စပ်မှ စိမ့်ထွက်လာသော
ချွေးစေးများကား ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မှုများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းပေလား။

ခြေတစ်လှမ်းအတွက် အီတော်ကြီး အားယူစိုက်ထုတ်မှပင် ခြေဖမ်းသည် ကြိမ်ပြင်မှုကြွတက်၏။ လေ့ကားထစ်တစ်ဆင့် တစ်ဆင့်သို့ ခြေတစ်လှမ်း တစ်လှမ်းချစ်တိုင်း ရင်ထဲဆီမှ ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားနေမိသည်မှာ ဝိညာဉ်လွှင့်ပါးလှနီးပါး။

အကာလညအခါသည် မိမိရင်ခုန်သံကို မိမိပြန်ကြားရလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်လွန်းလှပေ၏။

လှပြတ်ဆွေသည် မှောင်မည်းတိတ်ဆိတ်သော အိမ်ကြီးထဲတွင် အေးစက်နေသော လေ့ကားကြမ်းပြင်များကို တစ်ထစ်ချင်းနင်းရင်း အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့၏။ အသက်ပရှူဝံ့စွာ၊ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့်...

စိုးကြောင်ခိုးဝှက် ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေရသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ပြန်တွေ့မိတော့ နင့်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။

ဪ... ကိုယ့်အိမ်ထဲကိုယ်နေရင်းက လိပ်ပြာမလုံစွာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေရတဲ့အဖြစ်ပါလား။ အမှန်က ဒီအိမ်ဟာ လှပြတ်ဆွေရဲ့အိမ်လေး ဒီအိမ်မှာ မွေးဖွားခဲ့ရုံမက ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ပြေးလွှားသောကစားကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး ယခုတိုင်မှီခိုနေထိုင်ရဆဲဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကြီးလေး။

ကိုယ့်အိမ်ရဲ့ အပေါ်ထပ်ကိုတက်တဲ့ လေ့ကားကြီးပေါ်မှာ မနင်းစုံနင်းစုံခြေလှမ်းများဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ တက်လှမ်းနေမိရတဲ့အဖြစ်။

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်လျှင် ဘယ်လိုမြင်ကွင်းမျိုးနဲ့ကြုံရတော့မယ်ဆိုတာ သိထားတော့လည်း ရင်မှာ လှိုက်ပြီးငိုချင်လာမိသည်။ သို့သော်လည်း ကြိုတင်ကြံရွယ်ထားသည့် အကြံအစဉ်တွေ အထမြောက်အောင် မြင်ဖို့ တာဝန်က ရှိသေးတော့ ငိုချင်စိတ်ကို သိမ်းဆည်း အားတင်းရသည်။

ခပ်ဖွဖွလေး ဖော့နင်းရင်းနှင့်ပင် လေ့ကားအပေါ်ဆုံးထပ်အထိ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

အိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံးကား တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်းလျက် - တစ်ခုသောအခန်းဆီမှသာ မီးရောင်လှဲလှဲလေး တိုးထွက်နေသည်။ အသက်ပြင်းပြင်းရှူသံနှင့် ခပ်ညင်းညင်းစကားပြောသံများကိုတော့ နားစိုက်ထောင်လျှင် ကြားရနိုင်သေး၏။

လှပြတ်ဆွေ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

မနည်းအားပြန်တင်းရ၏။

ဒီအိမ်နှင့်ဝေးရာကို ရှောင်ခွာထွက်ပြေးသွားချင်စိတ်က ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး။ ရှောင်ပြေးလို့မဖြစ်သေးဘူး။ အခွင့်အရေးရတုံ့နိုးမှာ ပြဿနာကို တစ်ခါတည်းရင်းမှ။

အားကိုတင်းရင်း အခန်းနှင့် နီးရာဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည်။

တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်သောအသံက အခန်းထဲမှလျှံထွက်လာသည်။

ထိုအသံသည် လှမြတ်ဆွေ၏ မခံချင်စိတ်ကို တွန်းအားပေးလိုက်သည့်သဖွယ် ဖြစ်သွား၏။ မည်သည့်နေရာမှ ဝင်လာသည် မသိနိုင်သော အားအင်အပြည့်ဖြင့် အခန်းရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလိုက်မိသည်။

အခန်းနံရံဆီမှ မီးခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည့်အခါ မီးချောင်းများ ရုတ်တရက်ပွင့်လာပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားလေသည်။ ဟ၊ နေသောတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည့်အခါတွင်ကား...

ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော အခြေအနေကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှ နှစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

“အမယ်လေး”

“ဟာ ... မမ ... မမ”

ထိတ်လန့်တကြား ရုန်းကန်ဖယ်ရှားရင်း နှစ်ယောက်စလုံး၏ အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်နေရလေပြီ။

လှမြတ်ဆွေက သွေးအေးစွာဖြင့် ခါးထောက်ရပ်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူမ၏မျက်လုံးများကား တဖျတ်ဖျတ်တောက်ပလျက်။

“ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြတယ်ပေါ့လေ”

လှမြတ်ဆွေက အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“လာခဲ့စမ်း”

မှင်တက်ပိနေသော နီထွေးကို လက်မောင်းမှ ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဆွဲခေါ်လိုက်သည်။

၁၇၆ * ဆောင်းလှလင်

အခန်းအပြင်အရောက်တွင် နီထွေးကို ကြမ်းပြင်ပေါ် တွန်းလှဲ
လိုက်၏။

ပြီး အခန်းတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီး အပြင်မှ ဂျက်ထိုးလိုက်သည်။
အသင့်ဟု နေသော သော့ခလောက်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

အံ့ဩတွေ့ရနေသော သက်မှူးအောင်သည် ထိုအခါမှ သတိဝင်
လာ၏။

“မမ ... မမ ... မောင် တောင်းပန်ပါတယ်”

လှမြတ်ဆွေ စိတ်ပြေလိုပြေငြား သက်မှူးအောင်က အခန်းထဲမှ
လှမ်းအော်တောင်းပန်သည်။ တံခါးကို သော့ခတ်ပိတ်ထားလိုက်သော်လည်း
တံခါးပေါက်မှာ မှန်ချပ်တပ်ထားသည်မို့ အတွင်းနှင့်အပြင်ကို တိုးလျှို့ပေါက်
မြင်နေရ၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျနေသော နီထွေးက လူးလဲထရင်း ထွက်ပြေး
ရန် ဟန်ပြင်သည်။

လှမြတ်ဆွေက သူမအား လျှင်မြန်စွာ ဖမ်းဆွဲလိုက်သည့်အခါ
ဆံပင်များကို ဆုပ်ကိုင်ပိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ နီထွေးသည် နောက်
တစ်ကြိမ်ပက်လက်လန်လဲကျသွားပြန်၏။

အခန်းထဲတွင်ကျန်နေသော သက်မှူးအောင်မှာ ယောက်ယက်ဆတ်
အောင် လှုပ်ရှားနေရပြီ။

တံခါးကို တခုနီးတခုနီးထု၏။

“မမ ... မမ တံခါးဖွင့်ပါ။ မောင်မောင် ရှင်းပြပါရစေ။ တံခါး
ဖွင့်လိုက်ပါ မမရယ်”

“မဖွင့်ဘူး ... မဖွင့်ဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်မလို့ ငါ
လာတာ။ အတန်တန် သတိပေးတဲ့ကြားက ဒီလိုလုပ်ရက်တယ် မောင်မောင်
ရယ်။ မမ သည်မခံနိုင်တော့ဘူး။ သတ်မယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်မယ်”

ပြောရင်းမှပင် လှမြတ်ဆွေသည် နီထွေး၏လည်ဖျို့ကို သူမ၏ လက်
နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ ... မလုပ်ပါနဲ့”

နီထွေးက တောင်းပန်သည်။

တောင်းပန်သံသည် ဆက်လက်ထွက်မလာနိုင်တော့။ လှမြတ်ဆွေက

သူမ၏လည်ပင်းကို ဝိုပိုတင်းကျပ်စွာ တိုး၍ ဖျစ်ညှစ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ခွမ်း”

သက်မှူးအောင်က တံခါးမှန်ချပ်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးခွဲလိုက်သည်။ အပြင်မှ တံခါးမင်းတုပ်ကို လက်လျှို၍ ဖွင့်သည်။ မရ။ လှမြတ်ဆွေက သာဓုလောက်နှင့် အသေခတ်ထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

“မမ ... မမ။ အဲ့လိုမလုပ်ပါနဲ့။ လွှတ်လိုက်ပါ မမရယ်”

“မလွှတ်ဘူး ... မလွှတ်ဘူး။ ငါ့အသည်းကိုခွဲတဲ့ သူ့ကို ရက်ရက် ကော်စက် လက်စားချေမယ်ဟေ့။ လက်စားချေပြမယ်”

“တောက် ... ခင်ဗျားကြီး လွန်လာပြီနော်။ ပြောလို့မရဘူးလား။ သွတ် ... ခုလွှတ်လိုက်”

“ဘာ ... မောင်မောင်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားကြီး ဘုတ်လား။ မမကို ခင်ဗျားကြီးလို့ ခေါ်လိုက်တယ်”

“ခေါ်တယ်ဗျာ ... ခေါ်တယ်။ ခေါ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ခင်ဗျား ခုန်နေတာ လွန်လွန်းတယ်။ ဒါလောက်နှိပ်စက်စရာ မလိုပါဘူးဗျာ”

“မယားငယ်စိတ်က ဒါလောက်တောင် ဖွန်နေပြီလား မောင်မောင်။ အားလေ ... ပြောပြီပေါ့။ ဟေ့ ... လှမြတ်ဆွေ သည်ခံခဲ့တာ ကြာပြီနော်။ ဒီတစ်ခါတော့ မရတော့ဘူး။ ငါ့အပေါ်မှာ ဖောက်ပြန်တဲ့ နှင့်ကိုပါ သတ်မယ် သတ်မယ်”

“အောင်မယ်လေး”

သက်မှူးအောင် စကားလုံးများက ခေါင်းကို မိုးကြိုးနှင့် ပစ်ခွင်း ခဲ့က်သလို တုန်လှုပ်သွားစေ၏။ နီထွေး၏လည်ဖျိုကို ဖျစ်ညှစ်ထားသော သက်မှူးအား ယောင်ယမ်း၍ လွှတ်ချလိုက်မိသည်။

လှမြတ်ဆွေ ရုတ်တရက် ကြောင်ငေးသွားသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူ ခြုံ နီထွေးက ထပြေးသည်။

လှမြတ်ဆွေ ခြေထိုးခံလိုက်သည့်အခါ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခိုင်းခနဲ ခံလဲပြန်သည်။

“သတ်မယ် ... သတ်မယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးတို့ သတ်မယ်။ သည်းကို အရင်သတ်မယ်။ နှစ်တို့ကိုသတ်ပြီးမှ ငါစက်တိုင်တက်မယ်ဟေ့”

လဲကျနေသော နီထွေး၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆွဲထု၍ လည်ဖျိုကို တစ်ဖန်
ညှစ်လိုက်ပြန်သည်။

“ကဲကွာ”

သနပ်ခါးတုံးတစ်တုံး ပျံဝဲလာပြီး လှမြတ်ဆွေနဖူးကိုထိ မှန်သည်။
နဖူးမှသွေးများ စီးကျလာသည်။

ဒေါသများ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရလေပြီ။

ဒေါသထွက်လေ နီထွေး၏လည်ပင်းကို ပိုညှစ်မိလေ။

နောက်ဆုံးမတော့ နီထွေးသည် မျက်လုံးကြီး ပြူးကာ ငြိမ်သက်သွား
ပါလေတော့၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... သေပြီ ... သေပြီ။

ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

အရူးမကြီးတစ်ယောက်သဖွယ် အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်သည်။
မကောင်းဆိုးဝါး ဝင်စီးသလို မယုံနိုင်စရာ ရက်စက်မှုများ ကျူးလွန်နေသော
လှမြတ်ဆွေကိုကြည့်၍ သက်မှူးအောင် ကြောက်လန့်လာသည်။

လှမြတ်ဆွေသည် ပျော့ခွေနေသော နီထွေး၏ခန္ဓာကိုယ်ကို လည်
ထဲမှ လွတ်ချလိုက်၏။

နီထွေး၏ အသက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အထား
အဆီဆုံး ဝုန်းခနဲ လဲပြိုသွားလေ၏။

ဒေါ်အေမီမြိုင် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။

အိပ်မက်ဆိုးများ မက်နေမိသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ ရော်နီသွင်လာသည်။ သူမက ရှေ့ကပြေးသည်
ပြေးလို့မရ။ သူမ ခြေများက ခိုင်နေသည်။ ရော်နီသွင်က မိလာပြီး သူမကို
လှမ်းဖက်လိုက်သည်။ သူမ ရော်နီသွင်ကို တွန်းထုတ်ရန် ကြိုးစားသည်။
အင်အားစိုက်ထုတ်လို့မရ။ ရော်နီသွင်က သူမကို ဖက်မိသွားသည်။ တင်းဆူ
စွာ ဖက်ထားသည်။ သူမ စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက်အော်လိုက်မိသည်။

“အာ၊”

အော်သံနှင့်အတူ လန့်နိုးလာသည်။

ရင်က တလှုပ်လှုပ်နှင့် ခုန်နေသည်။ ဇောရွေးများ ပြန်နေသည်။
အာခေါင်က ခြောက်ကပ်နေသည်။

“နီထွေး”

ဒေါ်အေမီပျိုက နီထွေးကို အော်နှိုးလိုက်သည်။ နီထွေး ခြင်ထောင်
ဆီမှ အသံမကြားရ။

ဒေါ်အေမီပျို ခြင်ထောင်ဆီ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... နီထွေး ထစမ်း”

သူမ ဆေးသောက်ဖို့လိုနေပြီ။ နီထွေးက တုပ်တုပ်ပျံ့ပလုပ်။ နီထွေး
ခါလောက် အအိပ်မကြီးတတ်ပါ။

“နီထွေး ငါ့ကို ရေခဲဆေးခွဲ ယူခဲ့ပေးစမ်း။ ဟဲ့ကောင်မလေး”

နီထွေး ထမလာသည်အခါ ဒေါ်အေမီပျို သံသယဝင်သွားသည်။
လက်တစ်ဖက်ကို အားပြု၍ထလိုက်သည်။ ကိုယ်ကိုမတ်၍ ထိုင်
လိုက်သည်။

လှမြတ်ဆွေ အောက်ထပ်ဆင်သွားသည်။

ခဏအတွင်းမှာပင် ပြန်ရောက်လာသည်။

သူမလက်ထဲမှာ ဂုန်နီအိတ်ကြီးတစ်လုံး။

သက်ပျူအောင်သည် လှမြတ်ဆွေ လုပ်ရပ်များကို ငိုငွေ့စိုက်
ကြည့်နေမိသည်။

သူ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့။

နီထွေးလည်း သေပြီ။

မမ တကယ်ရက်စက်ခဲ့ပြီပဲ။

လှမြတ်ဆွေက ဂုန်နီအိတ်ကြီးကို နီထွေးအလောင်းနံ့သောမှာ ချလိုက်
သည်။

အလောင်းကြီးကို မနိုင်မနင်းမ၊ သည်။ ဂုန်နီအိတ်ထဲ ထည့်သည်။

“တောက်”

သက်ပျူအောင် နာကြည်းစွာ တောက်ခေါက်လိုက်၏။

လှမြတ်ဆွေက သက်ပျူအောင်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာ
ထားက မခိုးမခန့်၊ ပြုံးစိစိ။ သက်ပျူအောင်ကို သရော်တော်တော် ကြည့်
လိုက်သည် အကြည့်မျိုး။

သက်ပျားအောင် ခံပြင်းသွားရပြန်ပါသည်။

“နင် လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျမှာပဲ။ နင် လွတ်မယ်များ ထင်သလားဟင်း”

“အေး ... ငါထောင်ကျလည်း ကျေနပ်တယ်ဟေ့။ ငါ့ကို သနားဖောက်တဲ့ နင်တို့ကို သတ်ပြီးမှကျရလို့ ကျေနပ်တယ်။ ပြီးရင် နင့်ကို သတ်ဦးမှာ”

“အယုတ်တမာမကြီး”

အလောင်းကြီးက ဂုန်နီအိတ်ထဲ လုံးလုံးဝင်သွားခဲ့ပြီ။

ထိပ်မှစ၍ ကြိုးနှင့်ချည်လိုက်သည်။

ပြီး အိတ်ကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဒယဉ်တိုက်ဆွဲသွားပါတော့၏။ လှေကားထစ်များအတိုင်း ဒယဉ်တိုက်ဆွဲချသွားသည့်အတွက် ဒုန်းခနဲ ဒုန်းခနဲ ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးက အကာလညအခါဝယ် ချောက်ချားစရာကောင်းအောင် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

“ဒီကောင်မအလောင်းကို နောက်ဖေးက ရေတွင်းပျက်ထဲ ပစ်ချမယ်”

လှမြတ်ဆွေက သက်ပျားအောင် ကြားအောင် အော်ပြောလိုက်သည်။

နီထွေး သူ့ခြင်ထောင်ထဲမှာ မရှိတာ သေချာသွားပြီ။

ဒေါ်အေပီမြိုင် ခုတင်ပေါ်မှထထိုင်လိုက်၏။

နီထွေး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ အပေါ့အပါးသွားလျှင်လည်း ဒါလောက် ကြာစရာမလို။ အိမ်သာက အိမ်ခန်းနှင့်တွဲလျက် ရှိသည်။

“နီထွေးရေ ... နီထွေး”

သေချာအောင် နောက်တစ်ကြိမ် အသံမြှင့်၍ ခေါ်ကြည့်သည်။ ပြန်ထူးသံ မကြားရ။

အိမ်မက်ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားရတဲ့အထဲ နီထွေးကြောင့် ပိုဆိုးရပြန်သည်။

ဆေးသောက်ရမယ့်အချိန်ကလည်း ကျလာပြီ။

ဆေးဘယ်နေရာမှာလဲ။ ဟောဟိုစားပွဲပေါ်မှာ ဆေးကိုတော့ တွေ့ပြီ။

ရေကော ... ရေကတော့ အပြင်ဘက်က ရေခဲသေတ္တာထဲမှာပဲ ရှိသည်။

ဒေါ်အေမီမြိုင်က ကိုယ်ကို နုတ်စွန်းသို့ ရွှေလိုက်သည်။

ကိုယ်ကိုကိုင်၍ နုတ်ဘေးမှာရှိသည့် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို ဆွဲယူ
လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ အိပ်နေသော ကြောင်ဝါလေးက လန့်နိုးသွား
သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသွား၏။ သခင်မကို မျက်လုံးအပိုင်းသား
နှင့် မော်ကြည့်နေသည်။

ဒေါ်အေမီမြိုင် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ် တက်ယူရ
သည်။

ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်မိသွားတော့ ဇောချွေးများ နစ်နေပြီ။
လူက ပိုမောလာသည်။

နီထွေး။ ဒုက္ခပေးလှချည်လား။ သူဘယ်ရောက်နေလဲ။

ဒေါ်အေမီမြိုင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို အလိုလိုသိနေသည်။ နီထွေးနှင့်
သက်မှူးအောင်အကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ထား၍သိနေသည်။ လှ
မြတ်ဆွေ မန္တလေးသွားသည်။ ဒေါ်ပုကိုပါ ခေါ်သွားသည်။ မိမိကို လာ
နှုတ်ဆက်သွားသေးသည်။

ဘုရား ... ဘုရား ... သူတို့နှစ်ယောက် ...

နီထွေးကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဆုံးမခွဲမိတာကို နောင်တရမိ၏။

ဒေါ်အေမီမြိုင်သည် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို စားခွဲဆီရွှေ၍ ဆေး
ပုလင်းကိုယူသည်။

ရေယူဖို့ ရေခဲသေတ္တာရှိတဲ့နေရာထိ သွားရဦးမည်။

ဝိုးချဲဘီးကိုလိုပို၍ အခန်းပြင်ထွက်ခဲ့သည်။

ခေါင်းကပိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဆေးသောက်ဖို့ အချိန်လွန်နေပြီ။

နီထွေး ဘယ်မှာလဲ။

နောက်ဖေးတံခါးကိုဖွင့်၍ လှမြတ်ဆွေ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။
သူမ လက်ထဲမှာ လေးလံသော ဂုနီနီအိတ်ကြီးက တစ္ဆတ်ဆွဲ၍ ပါလာသော်
အပေါ်ထပ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ပြတင်းတံခါးဝတွင် သက်မှူးအောင် ရပ်နေသည်။ သက်မှူးအောင်

ဝိတ်မိနောရာအခန်းသည် အပေါ်ထပ်၏နောက်ဘက်ထောင့်တွင် ရှိသည်။
အခန်းပြတင်းတစ်ခုက အိမ်နောက်ဘက်ကို ပျက်နာမှုထားသည်။

သက်ပျူအောင်က လှမြတ်ဆွေ လုပ်ရပ်များကို လိုက်ကြည့်နေ
သည်။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“နင့်ကောင်မအလောင်းကို ရေတွင်းထဲပစ်ချပလို့ပေါ့ဟဲ့”

“- - မကြီး”

သက်ပျူအောင်က ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးလိုက်သည်။

လှမြတ်ဆွေက ဂုန်နီအိတ်ကြီးကို မနိုင်မနင်းဆွဲယူ၍ အိမ်နောက်
ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

အကာလညသန်းခေါင်ယံအခါ။

ပိန်းပိတ်နေသော အမှောင်ထုထဲဝယ် လူသေအလောင်း ထည့်ထား
သော အိတ်ကြီးကို သွေးအေးစွာ ဆွဲယူသွားသည့် လှမြတ်ဆွေ၏ဟန်ပန်မှာ
လူတစ်ယောက်နှင့်မတူ။ နာနာဘာဝ တစ်ကောင်သဖွယ် ကြောက်ရော
ကောင်းနေတော့သည်။

သက်ပျူအောင် ယောက်ယက်ခတ်အောင် လှုပ်ရှားကျန်ရစ်ခဲ့တော့
သည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်လုပ်သမျှကို ခေါင်းငုံ့ခံနေရသည့်အဖြစ်။ ဘယ်
လောက်ခံပြင်းမို့ ကောင်းသလဲ။

လှမြတ်ဆွေကို ဘယ်လိုမျှတုံ့ပြန်လို့မရတိုင်း အခန်းထဲမှ ပစ္စည်း
များကို ကန်ကျောက်မွှေနှောက်နေမိသည်။

မှန်တင်ခုံက မှန်ကြီးကိုခွဲပစ်လိုက်သည်။

အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကို နံရံမှာပစ်ပေါက်သည်။

အိပ်ရာခင်းကို ဆွဲဖြဲသည်။

နောက်ဆုံးပေတော့ တယ်လီဖုန်းတင်ထားသည့်ခုံပုလေးကို ခြေနှင့်
ကန်ပစ်လိုက်သည်။ တယ်လီဖုန်းက ကြမ်းပြင်ပေါ် လျောကျသွားသည်။

“တယ်လီဖုန်း”

ဟာ ... ဟုတ်သားပဲ။ တယ်လီဖုန်းကို မေ့နေမိသည်။ တယ်လီ
ဖုန်းသည် ဤအခန်းထဲတွင် ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည့် တစ်ခုတည်း
သော ပစ္စည်းဖြစ်သည်။

သက်ပျားအောင်က တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ နံပါတ်ခလုတ်
ကလေးများကို နှိပ်လိုက်သည်။

ဒေါ်အေမီမြိုင်သည် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေပူလင်းကို ထုတ်ယူလိုက်
၏။ ရင်ထဲမှာ မောဟိုက်နေသည်။ ခေါင်းမှာ နာကျင် ကျိန်းစပ်နေသည်။
ဆေးပူလင်းထဲမှ ဆေးကိုထုတ်ယူတော့ လက်ကတုန်နေသည်။ ဆေး
ကို မော့သောက်ချလိုက်သည်။

ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို အိပ်ခန်းဘက် ပြန်လှည့်၍ တွန်းခဲ့၏။

နီထွေး အိပ်မှာမရှိတာ သေချာသွားပြီ။

စိတ်ထဲမှာ မသိမသန် ရှိလာသည်နှင့် တစ်တက်ခြံဆိုသို့ ပျော်ကြည်
လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်ရော၊ အောက်ထပ်ရော မီးတွေထိန်လင်းနေသည်။
နာမီကြည့်လိုက်တော့ ညတစ်နာရီ။

နီထွေးက ပျောက်နေသည်။ တစ်ဖက်ခြံကအခြေအနေ ထူးခြား
နေသည်။ အားလုံးက သူမအတွက် ပဟောဠိ။

ရင်တွင်းပါ စပ်စုချင်စိတ်က ကြွတက်လာသည်။

မှန်ပြောင်းက အိပ်ခန်းထဲမှာကျန်ခဲ့ပြီ။

ကုလားထိုင်ကို ရှေ့သို့ ဆက်ရွှေ့မိသည်။ သူမစိတ်ထဲမှာ တစ်ဖက်ခြံ
ကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်ချင်စိတ်ကသာ ကြီးစိုးနေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမကုလားထိုင်က ကျွန်းလှေကားကြီး ထိပ်နား
သို့ ရောက်လာသည်ကို သတိမထားမိ။

“နီး”

ကြောင်က ရုတ်တရက် စူးစူးဝါးဝါး အော်ချလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်၏ဘီးက ကြောင်၏အမြီးကို ထိတ်
နင်းထားမိတာတွေ့ရသည်။

“နီး”

ကြောင်အမြီးကို နင်းထားမိဆဲ။

ကြောင်နှင့်လွတ်အောင် ဘီးကို လှည့်ပစ်လိုက်သည်။

ကုလားထိုင်သည် အရှိန်နှင့် ရှေ့ကိုတိုးသွားသည်။

လှေကားအစပ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ဒေါ်အေမိမြိုင်က ဘီးနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အတင်းဆုပ်ကိုင်၍ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ပါသေးသည်။

နောက်ကျသွားပေပြီ။

ဘီးတပ်ကုလားထိုင်သည် လှေကားအတိုင်း အားလွန်ကျသွားသည်။

“အား”

ဒေါ်အေမိမြိုင်က ကြောက်လန့်တကြားအော်လိုက်၏။

“ကယ်ကြပါ”

လှေကားအလယ်လောက်တွင် ကုလားထိုင်နှင့် လူက တခြားစီ ဖြစ်သွားသည်။ လူရော ကုလားထိုင်ပါ တလိမ့်ခေါက်ကွေးနှင့် ဆက်၍လိမ့် ကျသွားသည်။

အောက်ထပ်သမံတလင်းပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျရောက်သွားတော့၏။

ဒေါ်အေမိမြိုင်ထံမှ တိုးညှင်းသော ညည်းညူသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူမ ဦးခေါင်းသိမ့် သွေးပျားစီးကျလာသည်။

ခဏအကြာတွင် သူမသည် သွေးအိုင်ထဲ၌ မက်လက်ကြီး လဲလျက် ရှိတော့၏။

ကြောင်ဝါလေးသည် အပေါ်ထပ်မှ ပြေးဆင်းလာသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို နားမလည်နိုင်သလို မျက်လုံးကြောင်ကြောင်နှင့် ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီး သခင်မ၏ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ကို နှမ်းရှုပ်အနံ့ခံကြည့်နေတော့သည်။

လှမြတ်ဆွေက ဂုန်နီအိတ်ကြီးကို ရေတွင်းပေါင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

အားစိုက်၍ ရေတွင်းထဲတွန်းချလိုက်သည်။

လေးလံသောအိတ်ကြီးက လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ရေတွင်းထဲသို့ ထိုးစိုက်ကျဆင်းသွားပါလေတော့သည်။

ရေတွင်းအောက်ခြေမှ ကြွက်များ ယောက်ယက်ခတ်လှုပ်ရှားကုန်သည်။

ဂုန်နီအိတ်နှင့် ရေတွင်းအောက်ခြေတို့ ထိမိသဖြင့် ထွက်ပေါ်လာ
သော ဂုန်းခနဲ အသံကြီးက ပဲ့တင်ထပ်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တိတ်ဆိတ်သောညအခါကို အသံနက်ကြီးက လှုပ်နှိုးလိုက်သလို
မြစ်သွားသည်။ အနီးရှိသစ်ပင်များပေါ်တွင် အိပ်တန်းတက်နေသောငှက်များ
ဝေါခနဲ လန့်ယုံပြေးသံက ကမ္ဘာပျက်လိုက်သည့်သဖွယ် ဆူညံသွားပြန်သည်။

ခဏကြာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်သည် နဂိုအတိုင်း မြန်၍ တိတ်
ဆိတ်သွားပြန်၏။

လှမြတ်ဆွေ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
တာဝန်တစ်ခုတော့ အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးသွားပေပြီ။
ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာဖြင့် အိပ်ဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။
အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်တွင် သက်မှူးအောင် ရပ်နေဆဲ။
သူက လှမြတ်ဆွေကို အော်ပြောလိုက်သည်။

“ဟား ... ဟား... ဟား ... နင့်ကိုယ်နှင့် ပိုင်လှပြီပေါ့လေ။
အခန်းထဲမှာ တယ်လီဖုန်းရှိတာ နင့်မသိဘူးလား။ ငါ ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်
လိုက်ပြီ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... နင့်ကို လာဖမ်းတော့မှာပါ လူသတ်
သမရဲ့။”

“ဘာပြောတယ်”

“ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားလိုက်ပြီ။ ရဲတွေ နင့်ကို လူသတ်မှုနဲ့
လာဖမ်းတော့မယ် သက်ကြားအိုမရဲ့။”

သက်မှူးအောင်ပြောတာ မှန်ပါသည်။
ချက်ချင်းပင် အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာသည်။
ကားမီး၏စူးရှသော အလင်းရောင်က ခြံထဲသို့ တည့်တည့်ထိုးထား
သည်။

ကားဟွန်းတီးသည်။
လှမြတ်ဆွေ အိမ်ရှေ့တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားဆိုက်၏။
သူမက ကား၏စူးရှသော အလင်းရောင်ကို လက်ခံဖြင့် တာရင်း
ကားကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲကား။

“ဘာကိစ္စရှိပါသလဲရှင်”

ရဲအရာရှိတစ်ယောက် ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်။

၁၈၆ ❖ ဆောင်းလှလင်

“ဒေါ်လှမြတ်ဆွေပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ကို ခြိတ်ခါး ဖွင့်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“ဘာအတွက်ပါလိမ့်”

“ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ်။ တာဝန်သိ ပြည်သူ့တစ်ယောက်ရဲ့ တယ်လီဖုန်းသတင်းပေးချက်အရ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့တာပါ”

လှမြတ်ဆွေက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

သူမက လက်ထဲမှာ အသင့်ပါလာသော သော့ဖြင့် ခြိတ်ခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“တာဝန်သိပြည်သူတစ်ယောက် ... ဟုတ်လား။ အဲဒီလူက ဒီအိမ်မှာ လူသတ်မှု ဖြစ်နေတယ်လို့ ဖုန်းဆက်ခဲ့တယ်ပေါ့။ ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဖုန်းဆက်တဲ့လူဟာ တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မယောက်ျားကိုယ်တိုင်ပါပဲရှင်။ သူပြောသလို လူသတ်မှု ဖြစ်ခဲ့တာလည်း အမှန်ပါပဲ ... အဟင်း ... ဟင်း။ ကျွန်မ သတ်လိုက်တာလေ။ ကျွန်မ သတ်လိုက်တာ။ သူ့နဲ့ ဖောက်ပြန်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို ကျွန်မလည်ပင်းညှစ်သတ်လိုက်တာရှင်”

“ဒေါ်လှမြတ်ဆွေ ခင်ဗျား ...”

“အ ... ကျွန်မ မရှူးသေးပါဘူး။ ကျွန်မကို ဘယ်လိုမျှမထင်ပါနဲ့ ကဲ ... လာကြပါရှင်။ အိမ်ထဲမှာ ဖြေရှင်းကြတာပေါ့။ ကျွန်မယောက်ျားကို ကျွန်မ အခန်းထဲမှာ ပိတ်လှောင်ထားပါတယ်။ သူ့ရှိတဲ့အပေါ်ထပ်ကို သွားကြပါနို့”

လှမြတ်ဆွေ၏ သွေးအေးသော အမူအရာကိုကြည့်၍ ရဲများ အံ့ကြကြရသည်။

ရဲများက သူမ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်ရာသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြ၏။
ရဲအရာရှိတစ်ဦး ရပ်ကွက်လူကြီးနှစ်ဦးနှင့် ရဲသားသုံးဦး ပါလာသည်။
အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ရဲများကို မြင်သည်နှင့် သက်မှူးအောင် သွေးရွေးသွေးတန်း လှမ်း
အော်သည်။

“သူ့ကို ဖမ်းကြပါ။ အဲဒီမိန်းမကို ဖမ်းပါ။ သူ မိန်းကလေး တစ်
ယောက်ကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ပစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရှေ့မှာတင် သတ်ပစ်
ပါတယ်။ ပြီးတော့ အလောင်းကို နောက်ဖေးရေတွင်းပျက်ထဲ ပစ်ချတယ်”
လှမြတ်ဆွေက အခန်းတံခါးသော့ကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

သက်မှူးအောင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ လှမြတ်ဆွေကို အပြုံး
ကြီးစွာ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးရင်းပြောသည်။

“သူ လူသတ်သမား ... သူ့ကို ဖမ်းသွားကြပါဗျာ။ ရေတွင်းပျက်
ထဲမှာ အလောင်းကို ပစ်ချထားတယ်။ ရေတွင်းပျက်ကို သွားစစ်ကြည့်ရင်
တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“ဒီမယ် ... သက်မှူးအောင်။ မင်းက ငါ့ကို ဒီလိုစွပ်စွဲတော့
မင်း ဖောက်ပြန်ခဲ့တာတွေလည်း ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားတော့တာပေါ့”

“ဟေ့ ... ယောက်ျားဖောက်ပြန်တာ အပြစ်မရှိဘူး။ ယောက်ျား
ဖောက်ပြန်တာ အပြစ်မရှိဘူးဟေ့”

“ဪ ... ဒီလိုလား။ တရားပျံ့တပါပေ့ဏ်။ ဒီလိုဆိုရင် မင်း
ငါ့ကို ကွာပေးပါ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကွာပေးရမယ်။ ဟား ... ဟား
ဟား ... ထာင်ကျတော့မယ့် မိန်းမကများ ကွာပေးပါတဲ့။ လူသတ်သမ
ကိုလည်း ကျွပ်က မပေါင်းချင်ပါဘူးဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒီက ဥက္ကဋ္ဌကြီးနဲ့ စခန်းမှူးကြီးကို အားနာပါ
တယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ကိစ္စလေးကို အပြတ်ရှင်းပါရစေ။ ခဏအချိန်ပေးပါနော်”

လှမြတ်ဆွေက စားပွဲပေါ်မှစာရွက်ကိုယူ၍ ကွာရှင်းစာကို သူ့
ကိုယ်တိုင်ပဲ အမြန်ရေးလိုက်သည်။

“ရော့ ... လက်မှတ်ထိုး”
“ပျော်ပျော်ကြီး ထိုးပေးပါတယ်”

လှမြတ်ဆွေက သက်မှူးအောင် လက်မှတ်ထိုးပေးသော ကွာရှင်းစာ
ကို ခေါက်ရင်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီကလူကြီးတွေကို အားနာလိုက်တာရှင်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ထာင်ပြ

စရာတစ်ခုရှိလို့ ကျွန်မနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါဦး။ ပြီးရင် ကျွန်မကို တရားဥပဒေ အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်။ ခဏလေး အချိန်ပေးပါနော်။ ကျွန်မနဲ့ အောက်ထပ်ကို ခဏပြန်လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်ရှင်”

လှမြတ်ဆွေက ရဲများကို ဦးဆောင်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်နွဲ ပြန်သည်။

အားလုံးက လှမြတ်ဆွေအပြုအမူကို နားမလည်တော့။

မိန်းမသားတစ်ဦးလည်းဖြစ်၊ ရာဇဝတ်ကောင်၏ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို လိုက်လျောသည်အနေဖြင့်သာ အချိန်ပေးနေရ၏။

လှမြတ်ဆွေက အောက်ထပ်ထမင်းစားခန်းအဝမှာ ရပ်လိုက်သည်။

ရဲသားလေးတစ်ဦးကို ပြောလိုက်သည်။

“မောင်လေး... ဒီအခန်းထဲမှာ လူတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူ့ကို

ကြိုးနဲ့ တုပ်ထားတယ်။ သွားခေါ်ပေးပါကွယ်”

ရဲသားလေးက ထမင်းစားခန်းထဲ လျင်မြန်စွာ ဝင်သွားသည်။

ခဏအတွင်း ရဲသားလေး ပြန်ထွက်လာသည်။

သူ့နောက်တွင် လူတစ်ယောက်ပါလာသည်။

မိန်းကလေးတစ်ဦး။

နီထွေး ဖြစ်ပါသည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

သက်မှူးအောင် အံ့အားသင့်သွားသည်။

နီထွေးက သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို စားပွဲခင်းကြီးဖြင့် ပတ်ထား၏။ ရှက်လွန်းလို့ သူ့မျက်နှာနီရဲနေသည်။ ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

“ကျွန်မ သတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဒီမိန်းကလေး ပါရှင်”

“ဗျာ”

ရဲများ နားမလည်နိုင်တော့။

“ကျုပ်တို့တော့ မျက်စိလည်ကုန်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့... အမှန်တော့ သူက ဖောက်ပြန်ခဲ့တာပါ။ သူဟာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်း မဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ အကြိမ်

ကြိမ်ဖောက်ပြန်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး
တော့ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်မက ရိုးရိုးတန်းတန်း ကွာရှင်းခွင့်
တောင်းရင် သူ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေဦးမှာပါ။ ဒါကြောင့် သူ မငြင်းနိုင်
အောင် ဒီလိုကြံစည်မိတာပါရှင်။

“ကျွန်မ ဒီမိန်းကလေးကို လည်ပင်းညှစ်တာ သေအောင်ညှစ်ခဲ့တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ လူရဲ့ မေ့စေတတ်တဲ့အကြောအကြောင်းကို ပြန်မာအကြော
ပညာရှင်တစ်ယောက်ဆိုမှာ သေချာသင်ယူပြီးမှ မေ့ကြော့ကို နှိပ်ခဲ့တာပါ။
လည်ပင်းညှစ်သတ်သလို သူ့ကိုလှည့်စားခဲ့တာပါ။ အောက်ထပ်ရောက်တော့
သူ့ကို ဂုန်နီအိတ်ထဲကထုတ်ပြီး ဒီအခန်းထဲမှာ ကြိုးနဲ့ချည်ထားခဲ့ပါတယ်။
မအော်နိုင်အောင် ပါးစပ်ကို အဝတ်ဆို့ထားခဲ့ပါတယ်။ ဝေ့တွင်းထဲပစ်ချခဲ့တာ
အပိုက်သရိုက်တွေ၊ အုတ်ခဲကျောက်ခဲတွေပါရှင်”

“ဝူး ...”

စိတ်မောသွားသော စခန်းမှူးက လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်
သည်။

သက်မှူးအောင် ဘာမျှမပြောနိုင်တော့။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရပြီ။

“ဟောဒီက လူကြီးမင်းတွေကို အလုပ်ရှုပ်အောင် နှောင့်ယှက်မိတဲ့
အတွက် ကျွန်မ အများကြီး အားနာပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါလို့လည်း တောင်းပန်
ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မမှာ ဒီလိုလုပ်စရာနည်းလမ်းတစ်ခုပဲ ရှိလို့ပါ။ ကျွန်မကို
နားလည်ပေးကြပါ”

“ရပါတယ် ဒေါ်လှမြတ်ဆွေ”

“ကဲ ... သက်မှူးအောင် မင်း ဒီအိမ်က ထွက်သွားပါတော့။
မင်း လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း ကြိုက်သလောက် ယူသွားနိုင်တယ်။ နီထွေး မင်းလည်း
အဝတ်အစားပြန်ဝတ်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ချင်ပြန်။ သက်မှူးအောင်နဲ့ လိုက်
ချင်ရင်လိုက်သွား။ မင်းကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်။ ကဲ ... သွားကြပါ
တော့။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငါ့မျက်စိရှေ့က အပြန်ဆုံးထွက်သွားကြပါ
တော့”

ငိုမိသည်။

ရိုက်ကြီးတောင် ငိုမိသည်။

စိတ်ထင်သလို လုပ်လိုက်ရပေမဲ့ ရင်ထဲမှာမချိပါ။

သူ့ကို လက်စားချေလိုက်ရပေမဲ့ ကိုယ့်မှာလည်း အသည်းနှလုံး
ကွဲအက်ကြေမွ၍ ကျန်ရစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာများကူညီရဦးမလဲ ဒေါ်လှမြတ်ဆွေ”

စခန်းမှူးက ပေးလိုက်မှ လှမြတ်ဆွေ သတိဝင်လာသည်။ မျက်ရည်
ကို သုတ်သည်။

“အားနာလိုက်တာ၊ ကျွန်မ သက်သက်ခေါ်ပြီး ဒုက္ခပေးမိတာပါ”

“ရပါတယ် ဒေါ်လှမြတ်ဆွေ။ ကျွန်တော်တို့ ဒေါ်လှမြတ်ဆွေကို
နားလည်ပါတယ်။ အားမနာပါနဲ့ဗျာ။ ဒီတစ်ညအတွက် ဒေါ်လှမြတ်ဆွေမှာ
မိန်းကလေးအဖော်တစ်ယောက် လိုအပ်မလား။ ကျွန်တော်တို့ လွှတ်ပေးခဲ့
မယ်”

“ကိစ္စပစ္စိပါဘူ။ ကျွန်မ နေရဲ့ပါတယ်။ တစ်ခုပဲ ကျွန်မကို ကူညီပါ။
ဟိုစားပွဲပေါ်ကသော့ဟာ ကားသော့ပါ။ ကျွန်မကားကို လမ်းထိပ်မှာ ရပ်ထား
ခဲ့ပါတယ်။ ကားကိုသာ အိမ်အထိ မောင်းပို့ပေးပါရှင်။ ဒီတစ်ခုတော့ ကူညီ
ပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ ဒေါ်လှမြတ်ဆွေ။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

အတိတ်သိမ်းခန်း

ဒေါ်မြသီတာ ရန်ကုန် ရောက်နေတာ သုံးရက်ရှိပြီ။
 တည်းခိုခန်းမှာ တည်းနေသည်။
 ပထမနေ့ကတည်းက လှမြတ်တွေအိမ်ကို တယ်လီဖုန်းနှင့် ဆက်
 သွယ်ခဲ့၏။ ဖုန်းကိုင်မည့်သူ မရှိ။
 ဒုတိယနေ့တွင် ကားငှား၍ လှမြတ်ဆွေဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ မြ
 တံခါးကို သော့ခတ်ထားသည်။ ဒေါ်မြသီတာ လှည့်ပြန်ခဲ့ရသည်။ မြ
 သူတို့ ခရီးထွက်သွားကြလေသလား။
 သားကို တွေ့ချင်လွန်း၍ ဒေါ်မြသီတာ ရန်ကုန် လိုက်လာခဲ့သည်။
 သားနှင့် နီးလာလေ၊ သားကိုတွေ့ချင်လေ။
 ဒေါ်မြသီတာတွင် သက်မှူးအောင်သည် သူမသားအရင်း ဖြစ်
 ကြောင်း သက်သေပြစရာတွေ ရခဲ့ပြီ။
 ဒေါ်မြသီတာ မဒေါက်သို့ တစ်ခေါက်ထပ်ရောက်သည်။ ဒေါ်အိုစာ၏
 ဆွေမျိုးများ အကူအညီဖြင့် သက်မှူးအောင်အား ပွေးစားခဲ့သူများကို ထပ်မံ
 စုံစမ်းခဲ့သည်။ ကံအားလျော်စွာ ပထမဆုံးပွေးစားခဲ့သည့် ကိုစိန်အုံး၏ ညီ
 ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ကိုစိန်အုံးမိန်းမ မတင်ကြည့် သေတော့
 ကိုစိန်အုံး နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်။ ကလေးကို နောက်ပွေးစားမည့်သူ
 လက်သို့ လွှဲပြောင်းခဲ့သည်။ နောက်ထပ်ပွေးစားသူကို ဘယ်သူမှမသိကြ
 ကွင်းဆက်ပြတ်နေသည်။ ကိုစိန်အုံး ကိုယ်တိုင်မှသာ ပြောပြနိုင်ပေလိမ့်မည်။
 ကိုစိန်အုံး၏ညီဝမ်းကွဲက ယခု ကိုစိန်အုံးနေသည့်လိပ်စာကို ဝေး
 လိုက်သည်။

ကျောက်ကြီးမြို့လိပ်စား

ကျောက်ကြီးမြို့ကား အသွားအလာခက်ခဲသော နိမ္မိတောင်ခြေရှိ
မြို့လေးတစ်မြို့ ဖြစ်ပါသည်။

သားစောနှင့်မို့ ဒေါ်မြသီတာ ကျောက်ကြီးအထိရောက်အောင် လိုက်
သွားခဲ့သည်။ ကိုစိန်အုံးဆိုသူကို တွေ့ပါပြီ။

ကိုစိန်အုံးထံမှ သက်မှူးအောင်ကို ဆက်လက်လွှဲပြောင်း မွေးစားခဲ့
သူမှာ ဒေါ်ခင်သက်ဟု သိရသည်။

ဒေါ်ခင်သက်၊ ညောင်လေးပင်မြို့မှ ဒေါ်ခင်သက်၊ အပျိုကြီး ဒေါ်ခင်
သက်။

ဆင်းရဲ၍ အကြော်ရောင်းစားရသော်လည်း ကလေးချစ်တတ်သော
ဒေါ်ခင်သက်သည် အပျိုကြီးတန်မဲ့ သက်မှူးအောင်လေးကို ဒေါ်လူမွေးစား
ခဲ့ရှာသည်တဲ့။

ကွင်းဆက်အားလုံးမိသွားပြီ။ သက်မှူးအောင်ကိုယ်တိုင်က သူ
မွေးစားမိခင်မှာ ဒေါ်ခင်သက်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ပြီပြီ။

ပိုပြီးသေချာအောင် ဒေါ်မြသီတာက ညောင်လေးပင်ကို ဝင်၍ နံ
စမ်းခဲ့ပါသေးသည်။ ညောင်လေးပင်မှ သက်မှူးအောင်၏ အိမ်နီးချင်းများ
သူငယ်ချင်းများ စာသင်ပေးခဲ့ဖူးသည့်ဆရာမများကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့သည်။
အားလုံးက သက်မှူးအောင်ဆိုသူသည် ယခုရန်ကုန်တွင် သူငွေမကြီး ဒေါ်လှ
မြတ်ဆွေနှင့် အိမ်ထောင်ကျနေကြောင်း သတင်းပေးကြသည်။

ဒေါ်မြသီတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ သားကို သက်သေသတ္တိယနှင့်
တကွ ပြောပြနိုင်တော့မည်။

ကိုစိန်အုံးတို့၊ ဒေါ်အိုဇာတူမ မတင်လှိုင်တို့ကလည်း လိုအပ်လျှင်
ထောက်ခံပေးပါမည်ဟု ကတိပေးကြသည်။

ဒေါ်မြသီတာ၏ ကြည်နူးဝမ်းသာမှုကား သိုဖွယ်ရာ ချီးမြှင့်

သားလေးရေး မေမေ သားသီလာခဲ့ပြီကွယ်။

မေမေဟာ သားကို မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ ခွဲထားခဲ့ရတာကို

နားလည်အောင်၊ သားလက်ခံအောင် ရှင်းပြပါပယ်ကွယ်။

တစ်ချိန်က မမြသီဆိုတဲ့ အညကြပိန်းကလေးတစ်ယောက်က
ဘဝမှာ ဘယ်လိုခါးသီးနာကြည်းဖွယ် အဖြစ်မျိုးတွေ့ခဲ့ ခြင်းရယ်ဆိုတာ

သားကို ပြောပြမယ်နော်။ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် မေမေ့ရဲ့ဘဝကို သား စာနာပြီး နားလည်နိုင်ကောင်းပါရဲ့ကွယ်။

မိခင်မုဆိုးမကြီးနှင့်အတူ အိမ်ဆိုင်လေးဖွင့်၍ စိပွားရှာခဲ့ရသည် ပညာကိုကြိုးစားသော မမြသီတစ်ယောက် တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင် ခွဲရာ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းကို (ခ)အဆင့်ဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

မမြသီသည် အစိုးရရုံးများတွင် အလုပ်ဝင်လျှောက်ရာ သစ်တောရုံး ၌ လက်နှိပ်စက်စာရေးမအဖြစ် အလုပ်ရခဲ့လေသည်။

အလုပ်ကြိုးစား၍ ရိုက်ချိုးသောမမြသီကို အထက်အရာရှိက အားကိုး သည်။ ချစ်လည်းချစ်သည်။

ထိုစဉ်က မမြသီ၏အထက်အရာရှိ သစ်တောဝန်ထောက်ကြီးမှာ ဦးဘမြိုင်ဖြစ်ပါသည်။

ဦးဘမြိုင်၏မိသားစုက ရန်ကုန်တွင်နေကာ ဒီမြို့ကို ဦးဘမြိုင် တစ်ယောက်တည်း တာဝန်အရ ပြောင်းလာခြင်းဖြစ်၏။ မမြသီတို့ မြို့ကလေး က ခေါင်၍အသွားအလာခက်ခဲသည်မို့ ဦးဘမြိုင်၏မိသားစုမှာ ခဏတဖြုတ်ပင် လာ၍မလည်ခဲ့ကြချေ။

ဦးဘမြိုင်က ရုံးအပေါ်ထပ်မှာပင် နေပါသည်။ ထမင်းစားတော့ ထမင်းဆိုင်မှာ ချိုင့်ဆွဲစားသည်။

မမြသီ အလုပ်ဝင်ပြီး ရင်းနှီးသွားတော့ မမြသီတို့အိမ်မှာပင် ထမင်း လခနှင့် လာစားတော့သည်။

“ဆိုင်ထမင်းဆိုင်ဟင်းစားရတာ ကြာတော့ ပြီးငွေလာတယ်။ ခုလို အိမ်ထမင်းဟင်းလေး စားလိုက်ရမှပဲ ခံတွင်းတွေ့တော့တယ်။ ကျေးဇူးတင် ပါတယ် အစ်မကြီးရယ်”

ဦးဘမြိုင်က သူ့မိသားစုအကြောင်း၊ မမြသီတို့အရွယ် သမီးတစ် ယောက်နှင့် သားတစ်ယောက်ရှိသည့်အကြောင်းများကို ပြောပြတတ်သည်။

သို့ဖြင့် ဦးဘမြိုင်နှင့်မမြသီတို့သားအမိကြား သံယောဇဉ် ရစ်နှောင် ခဲ့ရသည်။ ထိုသံယောဇဉ်က ဖြူစင်သောသံယောဇဉ်များသာ။

သို့သော် မမြင်ရသောကံကြမ္မာက ဖြူစင်မှုကို ညစ်နွမ်းစေခဲ့သည်။

အပေ ရွာကို ခေတ္တပြန်သွားသည်အချိန်မှာ ဆရာ နေမကောင်း ဖြစ်သည်။ မိုးကလည်း ခုနစ်ရက်ခုနစ်လီ သဲသဲမဲမဲရွာနေသည်။ ဆက်တိုက် ရွာနေသည်။

ရာသီအကူးအပြောင်းမှာ လူတွေ ကျန်းမာရေးထိခိုက်ကြသည်။ ဖြစ်စက ဆရာမှာ နှာစေးချောင်းဆိုးရုံလောက်ပင်။ နောက်တော့ အဖျားပါဝင်လာသည်။ အိပ်ရာထဲ လဲတော့သည်။

အောက်ထပ်က ရုံးခန်းကိုပင် ဆင်မလာနိုင်တော့။ ခွင့်သုံးရက်တင်၍ အပေါ်ထပ်မှာပဲ နားနေရသည်။ ဆရာတပည့်များက မကြာခဏ အပေါ် တက်ကြည့်ပြုစုရ၏။

မမြသီလည်း ဆရာအတွက် ဆန်ပြုတ်တစ်လှည့် စွပ်ပြုတ်တစ်လှည့် ပြုတ်ပြီးယူလာရသည်။

တစ်ညနေမှာတော့ ညစာအတွက် မမြသီ ဆန်ပြုတ်သွားဖို့သည်။ ဆရာအားပြည့်အောင် ကြက်ဥနှစ်လုံးလည်း ပြုတ်ယူလာခဲ့သည်။

ရုံးဆင်းပြီးချိန်မှ အောက်ထပ်မှာ ဝန်ထမ်းတွေ မရှိတော့။ ရုံးတံခါးလည်း ပိတ်ထားပြီ။

မမြသီအပေါ် ထပ်တက်ခဲ့သည်။

“ပပ ... ပပ ... ကိုယ့်ကိုဆေးတိုက်စမ်းကွယ်”

ဆရာက ကယောင်ကတမ်းတွေ ပြောနေသည်။

မမြသီ ပြေးသွားပြီး ဆရာ့ကို ဆေးတိုက်လိုက်သည်။

“ဆရာ ... ထ ... ထ ... ဆေးသောက်ရအောင်”

အပြင်မှာမိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာနေဆဲ။

“ပပ ... ပပလား”

“ဆရာ ... ကျွန်မ မမြသီပါ။ ဆေးသောက်လိုက်ရအောင်နော် ဆရာ”

ဒီတော့မှ ဆရာသတိပြန်လည်လာသည်။ မျက်ထုံးကို အားယူ၍ ခွင့်ကြည့်သည်။

“မ ... မြ ... သီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမြသီပါ။ ဆေးသောက် ဆရာ”

၁၉၆ * ဆောင်းလုလင်

ဆေးသောက်ပြီးတော့ ဆန်ပြုတ်ပူပူကို မပြသီဘဲ ဇွန်နှင့် ခပ်၍ တိုက်ရဲသည်။ ဆရာ နည်းနည်းလန်းလာသည်။

“ကြက်ဥလေးတွေ မကျက်တကျက် ပြုတ်လာတယ် ဆရာ၊ သောက်ဦးမလား”

“ကောင်းသားပဲ”

မိုးက သဲသဲမဲမဲရွာဆဲ။

မိုးချုန်းသံများက တဂျိမ်းဂျိမ်း။

လျှပ်စီးများက ဝင်းခနဲ ဝိုးခနဲ လက်သည်။

“အိပ်ကို သတိရလိုက်တာ မပြသီရယ်”

ဆရာ့မျက်ဝန်းတွေက ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း ရှိလှသည်။

ခဏနေတော့ ဆရာက အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်လှန်လှဲရင်း မှိုန်းစရာ သည်။

ဆရာ့အခြေအနေကို ကြည့်တော့ သက်သာပုံရ၏။

ဆရာ အိပ်ပျော်နေပြီ ထင်သည်။

မပြသီဆရာ့ကို နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ အိမ်ပြန်ရန် ပြင်သည်။

မပြန်ခင် ဆရာ့ကို စောင်ခြုံပေးခဲ့ရန် ခုတင်ဆီသို့ ခြေလှမ်းလိုက်သည်။ စောင်ကို ဆရာ့ရင်ဘတ်နား ရောက်သည်ထိ ခပ်ဖွဖွတင်၍ ခြုံပေးလိုက်သည်။

“ဝုန်း”

မိုးကြိုးပစ်သံက ကြောက်မက်ဖွယ် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

“အမယ်လေး”

မပြသီ အလန့်တကြားနှင့် ဆရာ့ကို ဖက်လိုက်မိသည်။

ဆရာကလည်း မိုးကြိုးသံကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာ မပြသီကို တင်းတင်း

ကျပ်ကျပ်ကြီး ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

မိုးကြိုးသံက တစ်ချက်တည်းနှင့်ရပ်မသွား။ နောက်ဆက်တွဲ အသံ လှိုင်းများ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ပပ ... ပပ”

“အို ... ဆရာ ... လွတ် ... ကျွန်မ မပြသီပါ”

“ဟင်း ... ပပရယ်”

ဆရာက ကယောင်ကတမ်းနှင့် ဖက်ထားလေ မပြသီ ရွန်းရခက်

ခလေး

“ပပ ... ပပ”

“ဆရာရယ်”

မိုးက ပို၍ပင် သည်းလာပြန်ပြီး သွပ်မိုးပေါ်သို့ မိုးစက်ကျသံက တဖြောင်းဖြောင်း ပြည်သည်။

ခေကြာတော့ မပြသီ ရုံးပေါ်က ဆင်းပြေးခဲ့၏။ ဆန်ပြုတ်ချိုင့် သည်း ကျန်နေခဲ့သည်။

ကပိုကရိုဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများကို ဆွဲဆန့်ကာ အိမ် အရောက် အပြေးတစ်ဝိုင်း လာခဲ့သည်။

မိုးသည်း၍ အပြင်သို့ လူသိပ်မထွက်ကြသည့်အတွက် မပြသီ၏ ဇုန်ယွင်းသောအမူအရာကို မည်သူမျှ သတိမထားမိကြပါ။

အိမ်ရောက်တော့ မပြသီ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုမိသည်။ အားရပါးကြီး ငိုပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရက်ရှည်ဆွဲ၍ သဲသဲမဲမဲစွာခဲ့သော မိုးက ရုတ်တရက် တိတ်သွားသည်။ ကောင်းကင်တွင် မိုးသားတိမ်လိပ်များ ကင်းစင်ကြည်လင် သွားသည်။

ခုလိုကျတော့လည်း မကြာခင်က သဲသဲမဲမဲ မိုးကြီးရွာခဲ့တယ်ဆိုတာ ပင် မယုံချင်စရာ။

လူ့အရိုင်းစိတ်ကို ထကြွဖောက်ပြန်စေတတ်သောမိုးကား မြေကမ္ဘာ ပေါ်မှ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။ မိုးကြောင့် ကြေလွင့်ခဲ့ရသော ပန်းထစ် ဗွင့်ကား ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်လည်လန်းဆန်းလာတော့မည် မဟုတ်ပေ။

နောက်တစ်နေ့မှာ အပေ ရွာက ပြန်ရောက်လာသည်။ အခုတို ဘာမျှပြောမပြခဲ့ပါ။

ရုံးကိုထူခြေမပျက် ပြန်တက်ရသည်။

ဆရာလည်း နေကောင်းသွားပါပြီ။

ဆရာနှင့် မပြသီတို့ကြားတွင် မျက်နှာတန်သွားသည်။ စကား

သွားသည်။

ဦးဘမြိုင်က ယင်းကိစ္စအတွက် မတောင်းပန်သလို နှစ်သိမ့်ချော့မှာ
ခြင်းလည်း မပြုခဲ့ချေ။

ကောင်းပါသည်။ မမြသီလည်း ထိုအကြောင်းကို မမှတ်ခဲ့သည်။
သို့သော် အမှတ်မထင်မှားခဲ့သော အမှားကလေးက အကောင်
အထည် ပေါ်လာခဲ့လေပြီ။

အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်တော့ အမေငိုသည်။

“ဦးဘမြိုင်ကို လက်ထပ်ယူဖို့ ပြောပေါ့”

“ဟင့်အင်း... သူများအသိုက်အမြိုကို သမီး မဖျက်ဆီးချင်ဘူး
အမေ။ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့တာလည်း အမှတ်မထင် မှားခဲ့ရတာ။ ဆရာ့ကို စိတ်သောက
ပရောက်စေချင်ဘူး”

မှဆိုးမမိခင်အိုကြီးသည် တောသူမကြီးပီပီ ဝိုင်းသာတတ်နိုင်ခဲ့သည်။

“ဆရာ့ကို ဒီကိစ္စ လုံးဝမသိစေရဘူး အမေ”

“ညည်း... ညည်း... ဖျက်ချမလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အမေရယ်။ အပြစ်မရှိတဲ့ ရင်သွေးကို ဘာလို့
ဖျက်ချရမှာလဲ။ သမီး ဒီကလေးကိုမွေးမယ်”

“ဒါပေမဲ့... သမီး”

“အမေ ရွာကိုပြန်ပါ။ သမီးလည်း အလုပ်ထွက်မယ်။ တစ်မြို့
တစ်ရွာသွားပြီး ဒီကလေးကိုမွေးမယ်။ မွေးဖွားပြီးရင် သမီး ရွာကို လိုက်လာ
မယ် အမေ”

“သမီးရယ်... မသိရယ်”

“ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတာပဲ အမေ။ အမေ ရွာပြန်။ သမီးကို ရွာက
လူတွေပေးရင် ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းသွားတက်နေထယ်လို့ ပြော။ နောက်
ကိစ္စ နောက်မှ လျှောက်လျားပဲ”

ဒီလိုနဲ့ မမြသီ မဒေါက်ကို ရောက်ခဲ့သည်။

ဝမ်းဆွဲသည်ဒေါ်အိုဇာအိမ်တွင် ခိုလှုံရင်း ကလေးကို မွေးဖွားဖို့
စောင့်ရသည်။ ဒေါ်အိုဇာအိမ်မှာ မိမိလိုပဲ ဒုက္ခသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
နှင့် ဆုံရသည်။ ပအေးမိတဲ့။

မိန်းမသားချင်း ကိုယ်ချင်းစားပြီး တစ်ယောက်နောက်ကြောင်းကို

တစ်ယောက် မမေးဖြစ်ခဲ့၊ မပြောဖြစ်ခဲ့ကြပါ။ ဒီလိုနေရာရောက်လာမှတော့ နာကြည်းဖွယ်နောက်ကြောင်း ရှိခဲ့လို့သာပေါ့။

မပြသီနှင့် မအေးမိ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖေးဖေးမမ ကြင်ကြင်နာနာနှင့် ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ မအေးမိပုံစံက အခြေကြီး အနေကြီး ထဲက ဖြစ်ပုံရသည်။ တစ်လတစ်ခါ ရောက်လာတဲ့ မအေးမိအဖေကလည်း မင်းကတော် စိုးကတော်ပုံမျိုး။

သို့သော် မအေးမိ ကံဆိုးခဲ့ရာသည်။

မအေးမိနှင့်မပြသီတို့ တစ်နေ့တည်းမှာပင် ကလေးမီးဖွားခဲ့ကြပါ သည်။

မအေးမိက နေမဝင်ခင်ကလေးမွေးကာ မွေးသည့်ကလေးက အသက်ပါမလာခဲ့။ ယောက်ျားလေးဟု သိရသည်။

ထိုအချိန်မှာ မပြသီခိုက်နာလာတော့ ဒေါ်အိုဇာကြီးက မအေးမိ အဖြစ်ကိုမြင်ပြီး မပြသီ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုး၍ဆိုကာ ရွာထိပ်က သူ့တူမအိမ် ပို့ပေးလိုက်သည်။ ထိုအိမ်မှာပဲ ညသန်းခေါင်အချိန်တွင် မပြသီ သားကလေးကို မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ သက်မှူးအောင်ကို မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။

မအေးမိကိုတော့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မတွေ့ရတော့ပေ။ မပြသီ မီးထွက်ချိန်တွင် မအေးမိတို့သားအမိ ရန်ကုန်ပြန်သွားကြပြီ။

မအေးမိကတော့ ကလေးအသေလေးမွေးသည်မို့ အလို့လေးတစ် ယောက်လို နေရပ်ပြန်နိုင်ပါသည်။ မပြသီကတော့ ရင်သွေးသားကလေးဆို ပိုက်ကာ မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သားလေးနှင့် ၂ လတိတိ အတူနေခဲ့ရသည်။ သားလေးကို ၂ လ ကြာအောင် သူမ၏နို့ချိုများ တိုက်ကျွေးခွင့်ရခဲ့သည်။ သောကြာနေ့မှာ မွေးသည့် သားကလေးကို သက်မှူးအောင် ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုလည်း သူမ စိတ်ကြိုက် မှည့်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဒါတွေ သားလေး သိစေချင်လိုက်တာကွယ်။

မေမေဟာ ဘဝရှေ့ရေးအတွက်မို့ သားကိုချစ်ထူထပ်ခဲ့ ခဲ့ခဲ့ရတာပါ။ မေမေ ရင်ကွဲမတတ်ခံစားရပါတယ် သား။

မပြသီရဲ့ နောက်ပိုင်းဖြစ်ရပ်များကတော့ ခပ်မိုးမိုး ရှင်ဆွင်းပါပင်။

ရွာပြန်ရောက်ပြီး တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ အပေးဆုံးသည်။
ရွာမှာမနေလိုတော့၍ ရွာကိုရောမြို့ကိုပါ စွန့်ခွာထွက်ခဲ့သည်။ လတ်
နိုက်စက်သင်တန်းတက်စဉ်က ခင်မင်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က သူတို့
မြို့မှာ မူလတန်းပြဆရာမ ရနိုင်တယ်ဆို၍ ထိုမြို့ကို သွားခဲ့သည်။ ထိုမြို့က
တောင်တွင်းကြီးမြို့။

နာမည်ကိုလည်း မပြသီဆိုတဲ့ တောဆန်ဆန်နာမည်မှ ခေတ်ဆန်
အောင် မြသီတာလို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ မူရင်းနာမည်လည်း မပျောက်
ခေတ်လည်း ဆန်သွားခဲ့လေသည်။

တောင်တွင်းကြီးမှာ မူလတန်းပြ ကျောင်းဆရာမအဖြစ် အေးချမ်း
စွာ နေထိုင်ရင်းမှ ခြံလုပ်ငန်းရှင်ဦးခင်မောင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်
သည်။

ဘယ်ဘဝကိုပဲရောက်ရောက် သားလေးကိုတော့ မပေးခဲ့။

ဦးခင်မောင်ဆုံးပြီးလို့ ကျောင်းဆရာမအဖြစ်က နှုတ်ထွက်ကာ ခြံ
လုပ်ငန်းကို ဦးစီးလာသည်ကာလမှာတော့ ဥစ္စာမလည်း ပြည့်စုံလာပြီး
ကိုယ့်ခြေကိုယ်လက်လည်း ဖြစ်လာပြီမို့ သားလေးသတင်းကို ပြန်လည်စုံ
စမ်းခဲ့ပါသည်။

ကွင်းဆက်များက ပြတ်တောက်နေရာမှ...

ယခုတော့ သားကို မိမိ၏စီးပွားဖက် လှမြတ်ဆွေ၏ ခင်ပွန်းအဖြစ်
ပြန်တွေ့ရပါပြီ။

နောက်ကြောင်းများကို နောက်တစ်ဖန်စုံစမ်း၍ သက်သေအတိအကျ
ရခဲ့ပြီးဖြစ်သော ဒေါ်မြသီတာသည် သားကို အကြောင်းစုံရှင်းပြရန် ရန်ကုန်သို့
ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန် ရောက်တော့ သက်ပျူအောင်တို့ကို ဆက်သွယ်လို့မရ
ဖုန်းဆက်တော့လည်း ဖုန်းမကိုင်။ အိမ်သွားတော့လည်း တံခါး
ပိတ်ထားတာနှင့် ကြုံရသည်။

ဒေါ်မြသီတာ သည်းမခံနိုင်တော့။

လှမြတ်ဆွေပြောဖူးတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲက ဒေဝန္တရာဆိုတဲ့ အလှ
ပြင်ဆိုင်းကို လာခဲ့သည်။

“ထိုင်ပါ အစ်မကြီး၊ ဘာကိစ္စ ရှိပါသလဲ”

“လှပြတ်ဆွေ့နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။ အိမ်ကိုသွားတော့လည်း တံခါးပိတ်ထားလို့”

“အို ...”

ဒေါ်မြသီတာကို ညှော်ခံသူမိန်းမလျာကြီးက အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။ ကျန်မိန်းမလျာများကလည်း ဒေါ်မြသီတာကို အကဲခတ် ကြည့်လာကြ၏။

တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားပြီး

“ဒီကအစ်မကြီး ပသိသေးဘူး ထင်ပါရဲ့”

“ဘာများပါလိမ့်”

“မမဆွေ့နဲ့ ကိုသက်မှူးအောင်တို့လင်မယား ကွာရှင်းလိုက်ကြဘယ်”

“ဟင် ...”

“အဲဒီအတွက် မမဆွေ့ သိပ်စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်လေ”

“အို ...”

“စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်သွားပါတယ်။ အခု စစ်ကိုင်းမှာ နို့နေတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်။ ကိစ္စအထူးအထွေမရှိဘဲနဲ့ သူ့နဲ့ မဆက်သွယ်ပါနဲ့လို့ မှာသွားတယ်။ မမဆွေ့ ယောဂီဝတ်နဲ့ စစ်ကိုင်းတောင်မှာ တရားအားထုတ်နေပါတယ် အစ်မကြီး”

“သူ့အမျိုးသားရော”

“ကိုသက်မှူးအောင်လား... ဘယ်ရောက်နေလဲမသိပါဘူး။ ဖြစ်တဲ့ဘီစွက ကိုသက်မှူးအောင်ဆိုးလို့ ဖြစ်ရတာတဲ့”

ဒေါ်မြသီတာ ဆက်ပြီးမကြားရဲတော့။

ဒေဝစွရာမှ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဆုံရလုနီးအခြေအနေကျခါမှ သားနှင့် လွဲပြန်ပြီး ဒီတစ်ခါ သားသတင်းကို ဘယ်လိုဆက်ပြီး စုံစမ်းရတော့မှာလဲ။ တို့သားအမိ တံတ ဆိုးလှည့်လား သားရယ်။

* တည်းခိုခန်းပြန်ရောက်တော့ ယနေ့ထုတ်သတင်းစာမှ ကြော်ငြာဆစ်ပုဒ်က ဒေါ်မြသီတာ၏ အရှိန်ကို ထိုးနှက်လိုက်ပြန်သည်။

၂၀၂၄ ဆောင်းလှလင်

ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးစီးခြင်း

ကျွန်ုပ် လှမြတ်ဆွေနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သက်ပျားအောင်တို့သည်
စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ပါသဖြင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီး ဖြစ်
ကြောင်း သိစေအပ်ပါသည်။

၎င်းနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းပေးမြန်းခြင်းအား သည်းခံပါရန်
ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

လှမြတ်ဆွေ

သတင်းစာကိုဖတ်ရင်း ဒေါ်မြသီတာ ရွှိက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်စေ
သည်။

သေဆုံးပြီး သုံးရက်ကြာသည့်အချိန်ကမှ ဒေါ်အေပီမြိုင်၏ အလောင်း
ကို တွေ့ခဲ့ကြသည်။

သတင်းစာပို့သမားက သတင်းစာပုံထဲသို့ နေ့စဉ် သတင်းစာများ
ထည့်ခဲ့၏။ သုံးရက်ကြာသည်ထိ သတင်းစာများကို သိမ်းယူခြင်းမရှိ။ ပုံထဲမှာ
သတင်းစာများ ပြည့်လာသည်။

အဝတ်လျှော်ကုလားမသည် ဒေါ်အေပီမြိုင်အိမ်သို့ နေ့စဉ်လာနေကျ
ဖြစ်၏။ မနက်ဆယ်နာရီလောက်တွင် အဝတ်များ လာလျှော်လေ့ရှိသည်။
သုံးရက်ဆက်တိုက် တံခါးဖွင့်မပေ။ ကုလားမ လှည့်ပြန်သွားရသည်။

သုံးရက်မြောက်နေ့မှာတော့ ကုလားမ သံသယဝင်လာပြီ။ ဒုတိယ
မကြီး ခရီးထွက်သွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်။ ပြီးတော့ တံခါးသော့ကို အပြင်မှ
ခတ်ထားခြင်း မဟုတ်။ အတွင်းမှခတ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ထဲမှာ
သူ ရှိကိုရှိရမည်။

ကုလားမနှင့်သတင်းစာပို့သမား ခြံအဝမှာဆိုမိသည်။ သတင်းစာပို့
သမားက သတင်းစာတွေ ထွက်မသိမ်းကြောင်း ပြောသည်။ ကုလားမကလည်း
သုံးရက်လုံး တံခါးမဖွင့်ကြောင်းပြောသည်။

- သူတို့သံသယတွေ ပိုမိုခိုင်မာလာကြ၏။
- ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားကြသည်။
- ရဲစခန်းမှ အိမ်ကိုသော့ဖျက်ပြီးဝင်သည်။
- အိမ်ထဲမှာ ဒေါ်အေပီမြိုင်အလောင်း။
- အနံ့ပင် ထွက်နေပြီ။

၂၀၄ ❖ ဆောင်းလှလင်

မူခင်းဆရာဝန်က သေဆုံးသည်မှာ နာရီ ၇၀ ကျော်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း
တွက်ဆိုသည်။

မည်သို့ သေဆုံးသနည်း။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှလိမ့်ကျပြီး ဦးခေါင်းကို
ပြင်းထန်စွာထိခိုက်မိကာ သေဆုံးကြောင်း တွေ့ရ၏။

ရိုးရိုးသားသား လိမ့်ကျခြင်းလား။ တစ်စုံတစ်ယောက်က တွန်းဆွဲ
ခြင်းလား။

အိမ်ဖော်မလေး နီတွေးပျောက်ဆုံးနေခြင်းကလည်း စဉ်းစားစရာ
ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဒေါ်တေပီဖြိုင် သေဆုံးမှုကို လူသေမှုအဖြစ် အမှု
ဖွင့်ထားလိုက်ကြသည်။

ဇ

မိန်းမချောမိန်းမလှတစ်ယောက် ဝိုလ်ချုပ်ဈေးထဲသို့ ကိုယ်တိုင်
ကားမောင်းဝင်လာသည်။

ကားကို ဒေဝစန္ဒရာအလှပြင်ခန်းမရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။

သူမက ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ဆင်းလိုက်သည်။

သူမ၏အသွင်သဏ္ဍာန်က တည်ငြိမ်ခုံညားလှပေသည်။

သူမသည် အလှပြင်ဆိုင်အဝတွင် ရပ်လိုက်၏။ သူမ၏ ကြီးမားသော
နေကာမျက်မှန်ကြီးကို ချွတ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

“ဟယ်”

“မမဆွေ”

“အို ... မမဆွေပါလား”

ဆိုင်ထဲမှ အလုပ်သမားတွေအားလုံး သူမထံ စုဝေးရောက်ရှိလာ
ကြသည်။

“မမ ဝလာတယ်”

“ပိုတောင် လှလာသေးတယ်နော်”

“မပုတ်မိဘူးဟယ် ... တကယ်ပဲ။ ရုပ်ပြောင်သွားတယ်တော့”
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။

လှမြတ်ဆွေက သူတို့အားလုံးကို ပြုံးပြုံး ကုလားဆိုင်တစ်ဆုံဆွေ
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မမ စိတ်ဆင်းရဲပြီး ပိန်သွားမယ်လို့ ထင်ထားတာ”

“စိတ်ဆင်းရဲစဉ်တုန်းကတော့ ပိန်သွားတာ အမှန်ပဲလေ”

“ဒါဆို အခုလောကတော့ စိတ်ချမ်းသာလို့ပေါ့ ဟုတ်လား”

လှမြတ်ဆွေက ပြုံး၍ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“မမ စိတ်ချမ်းသာတယ်ဆိုလို့ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ် မမ။ ဘီးဘီးတို့မှာ မမ မရှိတော့ မမကို သိပ်လွမ်းတယ်။ ခေါင်းဆောင်စစ်ဗိုလ်မရှိတဲ့ စစ်တပ် တစ်တပ်လို့ပါပဲ မမရယ်။ လုပ်ရကိုင်ရတာလည်း အဆင်မချောဘူး။ ပျော်လည်း မပျော်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် မမဆွေ။ မမဆွေတစ်ယောက် လောကကြီးကို စိတ်နာပြီး လူဝတ်ကြောင်ဘဝကို စွန့်လွှတ်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားလေမလားလို့တောင် စိုးရိမ်မိပါရဲ့”

လှမြတ်ဆွေက တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“ဝေဒနာကို ခံစားရစဉ်အခါကတော့ လူဝတ်ကြောင် ဘဝကိုတင် မဟုတ်ပါဘူး။ လူ့ဘဝကြီးကိုပါ စွန့်ပစ်သွားချင်မိတယ်ကွယ့်။ အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာကို ကြောက်လို့သာပေါ့ကွယ်။ ဒီတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာပီပီတရားနဲ့ပဲ စိတ်ဖြေရာကို ရှာရတော့တာပေါ့။ ဗုဒ္ဓတရားတော်ဟာ တကယ့်ကို အေးငြိမ်းပါပေတယ်။ ဝေဒနာတွေ သက်သာလျော့ပါးသွားခဲ့တယ်။

“ဒါပေမဲ့ ညီမတို့ရယ်၊ မမတို့ဟာ အရိယာသူတော်စင်တွေ မဟုတ်သေးတော့။ လောကီကို သံယောဇဉ်တွယ်တုန်း မဟုတ်လား။ လောကုတ္တရာ တရားကို ဘဝနှစ်ပြီး မလုပ်နိုင်ခင်စပ်ကြားမှာ လူဆိုတာ လောကီအရေးထဲမှာပဲ နစ်ပျော့ရမှာပဲလေ”

“အဲ... လောကီကိစ္စတွေ လုပ်ဆောင်ပြီဆိုတော့လည်း မိမိဘဝ အတွက်လည်း အကျိုးရှိအောင်၊ မိမိလုပ်ရပ်ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်အတွက်လည်း အကျိုးရှိအောင် လုပ်သင့်တယ်ကွယ့်။ အဲဒီတရားသဘောတွေကို မမ ဆင်ခြင် နိုင်ခဲ့တယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မမ”

“ဒီတော့ ဖြစ်ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေအတွက် ဘာလို့အချိန်ကုန်ခံပြီး မိတ်ပြစ်နေတော့မလဲကွယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ခဝါချခဲ့ပြီ လူသစ်စိတ်သစ် မွေးခဲ့ပြီ။ ၎င်းမြတ်ဆွေဟာ စိတ်အသစ်နဲ့လူအသစ် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ လှမြတ်ဆွေမှာ ဘာဝေဒနာ မရှိတော့ဘူး။

“လှမြတ်ဆွေမှာ ဆန္ဒနဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒါက တော့ ကိုယ့်လုပ်ငန်းတွေကို တိုးတက်အောင် လုပ်ဖို့ဆန္ဒနဲ့ အများအကျိုးပြု လုပ်ငန်းတွေမှာ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်တွေပဲ”

အားလုံးက လှမြတ်ဆွေစကားထဲမှာ နစ်ပျောသွားကြသည်။ လှမြတ် ဆွေ စကားများအတွက် အားရကျေနပ်သွားကြသည်။ အားလုံး၏မျက်နှာမှာ အပြုံးပွင့်များ။

“ကောင်းလိုက်တဲ့ အိုင်ဒီယာ။ ဒါမှ တို့မမကွ”

ဘီးဘီးကစပြီး လက်ခုပ်တီးလိုက်ရာ အားလုံးလိုက်ပြီး လက်ခုပ်တီး လိုက်ကြသည်။

မှန်ပါသည်။

သက်မှူးအောင်တစ်ယောက် ကိုယ့်ဘဝထဲက ထွက်ခွာသွားသည့် အတွက် ဘာကြောင့်လွမ်းဆွေးနေရမည်နည်း။ လွမ်းဆွေးခြင်းသည် အခွံပေး ခြင်းသာ။

သက်မှူးအောင် မရှိစဉ်၊ မိမိဘဝထဲ သက်မှူးအောင် ဝင်မလာစဉ် ကတည်းက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရပ်တည်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သုံးနှစ်ကြာမျှကိုယ့်ဘဝကို စိုးရိမ်သွားတဲ့သူကို စဉ်သည်တစ်ယောက် အနေနှင့်ပဲ သဘောထားလိုက်တော့မည်။

ဒီလို အသိတရားတွေရလိုက်တော့ လှမြတ်ဆွေ ရင်မှာ ပေါ့ပါးသွား ခဲ့၏။ ခုတော့ သက်မှူးအောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာဆို၍ လှမြတ်ဆွေ အသည်းနှလုံးထက်မှာ အစက်အပြောက်ကလေးအဖြစ်ပင် မရှိတော့ပါ။

ကိုယ့်လုပ်ငန်းတွေကို တိုးတက်ကြီးပွားအောင်သာ ကြိုးစားပါတော့ မည်။

လူ့လောကကြီး ကောင်းကျိုးအတွက် လှမြတ်ဆွေမှာ အထုပ်ထုပ်နဲ့ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးသည်။

လှမြတ်ဆွေဟာ လူသစ်စိတ်သစ်နဲ့ လှမြတ်ဆွေပါစွမ်း

ဆောင်းထုလုပ်